

POUTA

CELOVEČERNÍ HRANÝ FILM

2. VERZE TECHNICKÉHO SCÉNÁŘE

27.11.2008

SCÉNÁŘ ONDŘEJ ŠTINDL
REŽIE RADIM ŠPAČEK
KAMERA JAROMÍR KAČER
PRODUCENT VRATISLAV ŠLAJER
PETR BÍLEK

BIONAUT FILMS
DĚLNICKÁ 47, PRAHA 7, 170 00 TEL +420 222 967 358 FAX +420 222 967 357 BIONAUT@BIONAUT.CZ
WWW.BIONAUT.CZ

úvodní titulky

Obraz 1
Před nemocnicí (vrátnice)
EXT/INT – REAL – NOC

Ze zastávky právě odjíždí poloprázdný rozhrkaný autobus, odhalí prázdné a spoře osvětlené prostranství před nemocnicí.

Ve tmě v průjezdu u vrátnice je schovaný Tomáš – vyhlíží ven. V ruce drží plnou láhev vína.

Všimne si auta, zaparkovaného v jedné z bočních ulic, na dálku nejde rozeznat, jestli v něm někdo sedí. Rozškrtnutí zapalovače a ohýnek cigarety ukážou, že ano.

Tomáš si povzdychne. Vyrazí zpátky do nemocničního areálu. Kráčí potemnělou prázdnou podzemní chodbou.

Titulek: POUTA

Obraz 2
Ubytovna (Klářin pokoj)
INT/EXT – REAL – NOC

Klára se upravuje před zrcadlem. Strohý pokoj na ubytovně osvětluje jenom lampička u postele. Klára se zvedne a přejde k oknu. Vyhlíží ven na ulici, aniž by projevovala zájem o něco konkrétního, kouří. Na okenním skle se míhají odlesky nočního města.

Klára zhasíná lampičku a odchází.

Titulek: Československo 1982

Klára: Už je tma. Zasa.

Obraz 3 /Změna/**Hřiště**

EXT – REAL – NOC

V sešlém parčíku stojí Klára a Tomáš, líbají se, po kolejích projíždí vlak – Tomáš ho po očku sleduje.

Tomáš Kláru pustí, vezme ji kolem ramen a dopitou láhev položí na okraj pískoviště. Oba pomalu vyrazí z parku pryč směrem do ulic.

Klára: Nezavrel si oči.

Tomáš: Promiň... (*usměje se*). Počítal jsem vagóny, vždycky to dělám. Sudej nebo lichej počet. Jestli vyjde, co jsem vsadil.

Klára: A čo si stavil?

Tomáš: Docela hodně. Nikdy si nejsem jistej, jestli jsem je spočítal správně...

Klára: Čo teda bude?

Tomáš: Půjdeme

Obraz 4
Pavlův byt (předsín, obývací)
INT – ATELIER - NOC

Dveře se otevírají, někdo asi měl problém trefit se s klíčem do klíčové dírky, dovnitř vpadnou Tomáš a Klára, láhev už je prázdná, oba jsou trochu stříknutí. Klára má docela energickou špičku, Tomáš začíná být mátožný.

Pavlův byt je zařízen s okázale neokázalým vkusem, spíš starší věci, dobře vybrané, stejně jako obrazy.

Tomáš a Klára padnou na lavici v předsíni, Klára si rozmáchlým gestem sundá jednu kozačku, druhá se vzpírá, tak si ji nechá nazutou a odchází do obývacího, cestou stříkne sprejem na boty na svůj obraz v zrcadle. Tomáš se s vlastní obuví vysíleně moří. Klára zatím činorodě pobíhá po obývací.

Tomáš se motá se vzdorující tkaničkou.

Tomáš se konečně vyzul, sundává si bundu, hadrem z posledních sil rozmaže sprej po zrcadle a jde za Klárou do obývacího, zastaví se ve dveřích, Klára mezitím studuje výzdobu. Tomáš ji ode dveří sleduje.

Klára se obrátí k Tomášovi a zaujme mondénní pozici, bosou nohu s mírně přiopilou grácií vystrčí dopředu.

Tomáš se na Kláru ještě chvíli dívá a pak k ní vykročí.

Klára: Nemá psa ten tvůj kámoš. Ja by som si teda psa pořídila, keby som mala takto veľkej byt.

Klára: A hele! Má psa-cí stroj, kámoš. Ja nemám psa-cí stroj.

Klára: Pěkný to tady má, spisovatel. Čím sa živí taký spisovateľ? Invalidní duchod?

Tomáš: Strašně ti to sluší.

Klára: Ale nehovor.

Obraz 5**Pavlův byt (ložnice)**

INT – ATELIER – NOC

jízda

Tomáš a Klára svlečení na posteli, Tomáš v polospánku leží, Klára se pomalu zvedne a hodí přes sebe Tomášovu košili.

Klára se usměje.

Přitáhne ji zpátky na postel, zvedne se na loket a dívá se na ni.

Hladí Kláru po tváři a po těle.

Začíná se schylovat k nevídané erotické scéně, již bude publikum ušetřeno.

Tomáš: Kam jdeš?

Klára: Osprchovat sa.

Tomáš: Takhle voníš hezky.

Klára: U nás vo fabrike si na čistotu dost' potrpíme.

Tomáš: Nebudem mlúvit o žiadnejch zarsanejch pracovištích.

Tomáš: Nebudem mlúvit.

Tomáš: Tohle není fabrika, tohle není kriminál, tohle není špitál.

Klára: Teď hovoríš.

Tomáš: Promiň. Už to nikdy neudělám.

Obraz 6**Pavlův byt (ložnice)**

INT – ATELIER – DEN

Den už pokročil, Tomáš dospává, vedle něj je v posteli prázdné místo, pomalu se začíná probírat, zjevně mu to působí značné utrpení.

Tomáš se na posteli ztěžka posadí, drží si očividně bolavou hlavu. Nic na sobě nemá.

Vidí Pavla, jak sedí na parapetu okna.

Zvedne se a začne se oblékat.

Pavel Tomášovi hodí balení prášků proti bolesti hlavy, Tomáš jeden s obtížemi polyká.

Pavel otevře okno, koukne se ven a odchází vedle do kuchyně, Tomáš jde za ním.

Pavel (m.o.): Bolesti?

Tomáš: Polib si.

Pavel: Prášek?

Pavel: Kávu?

Tomáš: Nejseš ty dneska nějaký... lapidární?

Pavel: Česky se říká úsečný.

Obraz 7**Pavlův byt (obývací, kuchyně)**

INT – ATELIER – DEN

Už oblečený Tomáš sedí u stolu, před sebou hrnek kávy, na stole je jeden připraven i pro Pavla, je tam i láhev tvrdého alkoholu. Pavel něco hledá v knihovně, vytáhne z ní jeden svazek. Tomáš cosi píše na papír.

Přejde k Tomášovi a položí knihu před něj, Tomáš mu podá popsany papír, Pavel si sedne naproti. Čte si, co Tomáš napsal na papír. Vypadá zaujatě, připiše na papír pár slov a podá ho zpátky Tomášovi. Tomáš ještě něco připisuje.

Pavel si zase čte, co napsal Tomáš. Je zjevně překvapený. Tomáš se ušklíbne a dá si prst před ústa – naznačuje, aby Pavel byl zticha. Pavlovi trvá pár vteřin než se v té nahlas vedené konverzaci zorientuje.

Do Pavlových slov je vidět záběr na Kláru, jak jde přes tovární halu k jeřábu, usedá do něj, rozjíždí ho.

Tomáš mlčí, upíjí kafe a zapaluje si cigaretu.

Pavel: Zkus tuhle. Policajt někde v Africe. Má nemocnou ženu a bláznivou milenku, tak se nakonec zabije, aby nepřekážel. Mohlo by se ti to líbit.

Tomáš: Doma se na to kouknu, je tam teď prázdně.

Pavel: Takže tys měl přes noc u sebe volno? To se mi snad jenom zdá.

Tomáš: To bych přece nemoh.

Pavel: Jasně, ušlechtlej mužskej. Jémináčku, kdybyste kluci jenom věděli, jak moc jste si všichni podobný, když někoho potkáte. Tváříte se jako byste chtěli rozbít držku každému, kdo není ochotnej uznat, že máte za sebou něco mimořádného.

Pavel: A já musím poslouchat ty vaše řeči a tvářit se, že vás chápu. Zrovna od tebe bych čekal víc, Tomáši.

Obraz 7A
Továrna (hala)
INT – REAL - DEN

Klára jde přes tovární halu k jeřábu, usedá do něj, rozjíždí ho.

Obraz 8**Ulice u hřiště**

EXT – REAL – DEN

plošina

Tomáš jde po ulici, je na ní skoro sám, májí místa, jimiž šel v noci s Klárou k Pavlovu bytu, vidí i hřiště, kde se s Klárou sešli – je prázdné, v plném světle vypadá ještě sešleji. Na kraji pískoviště pořád stojí prázdná láhev od vína – Tomáš otestuje, jestli v ní něco nezbylo.

Obraz 9**Tomášův byt (ložnice)**

INT – ATELIER – DEN

Tomáš leží na zádech na posteli, nespí.
Je v pokoji v bytě v činžovním domě,
zařazeném spíš staršími věcmi, nijak stylově.
Pokoj – stejně jako celý byt – není moc
uklizený, je v něm znát přítomnost dětí, sušáky
s prádlem, poházené věci apod. Na zdi kromě
dvou obrázků i plakát Solidarity. Tomáš má
na hrudi otevřenou knihu, kterou si odnesl
od Pavla, kouká do stropu.

Z chodby před dveřmi je slyšet hluk
přicházející rodiny, ozve se zvuk
odemykaných dveří, Sýkorovi jsou doma.
Tomáš dál leží.

Chlapec (m.o.): Ahoj tati! Jsi doma?

Obraz 10**Tomášův byt (kuchyně)**

INT – ATELIER – DEN

jízda

Tomáš a Sylvie proti sobě sedí u kuchyňského stolu a pijí čaj.

Natáhne se přes stůl a pohladí Tomáše po ruce. Všimne si vypůjčené knížky na stole, prohlíží si ji.

Sylvie vstane a políbí Tomáše na čelo. Tomáš má zavřené oči.

Tomáš: Možná jenom kazím život tobě i dětem. Třeba je to zbytečný.

Sylvie (*usměje se*): Neříkej, že mi kazíš život.

Sylvie: Tu znám.

Tomáš: Pavel mi ji půjčil.

Sylvie: Mohla by se ti líbit.

Tomáš: Taky říkal. (*pousměje se*) Všichni mi tak rozuměj, úplný specialisti na mě.

Sylvie (*taky se usměje*): Přesně to jsem. Specialistka na tebe.

Obraz 11**Cukrárna a ulice před cukrárnou**

INT/EXT – REAL – DEN

Malá cukrárna někde na periferii, strohá místnost, malé stolky s umakartovými deskami, židle na kovových nohou, zákusky za proskleným pultem. Je skoro prázdná, u stolku blízko vchodu sedí starší paní.

U dalšího stolku blízko okna je Pavel, evidentně sem nezapadá. Upíjí kávu a velmi pečlivě nabírá na lžičku kousky barevného zákusku. Přes výkladní skříň je vidět parkující auto (tmavě šedé žiguli 1600 kombi), uvnitř jsou dva muži, nejprve nevystupují.

Pak vyjde ven Antonín, zapálí si cigaretu, čeká. Pavel si ho dobře všiml, dál ale s pomalou systematickostí jí svůj dortík. Nakonec ho ale nedojí, vstane a odchází ven. Tam nasedá do auta.

Obraz 12 Změna**V autě (krajina)**

INT/EXT – REAL – DEN

plošina, steadicam, low loader

Pavel je v autě, které jede po okresce podél řeky. Řídí Antonín, vedle něj sedí Martin Husár, vymóděný frajírek, hovořící v „úředním styku“ česky se slovenským akcentem.

Auto dojelo traktor, na úzké silnici plné zákrut se nedá předjíždět. Antonín nasadí sveřepý výraz a začne troubit, na situaci se, samozřejmě, nic nemění.

Na silnici se konečně udělá místo a Antonín předjede traktor.

Antonín: Do prdele. To se na to můžu taky vysrat.

Husár: Nebuď netrpělivej... Tak co, pane Veselý, publikujete, publikujete?

Pavel: Vyšlo mi teď něco v Anglii, v jednom časopise.

Husár: Platěj slušně?

Pavel: Je to literární časopis.

Husár: Píšete přece literaturu. To je jasný... A co je jinak novýho?

Pavel: Nevim... Prácuju. Nic zvláštního.

Antonín: Vaše práce je vědět věci..

Pavel: Petr Klein odjíždí. Do Rakouska, to asi víte. Měl prej strach, že ho zabijete.

Husár: Prej zabijete.

Antonín: Každěj má, co si vybere.

Pavel: Když to berete takhle...

Antonín: Co vy víte, jak já to беру. Co Sýkora?

Husár: Váš kamarád Tomáš.

Pavel: Dlouho jsem ho neviděl.

Husár: To jsou mi věci. Jeho žena lidem říká, že jste poslední dobou spolu skoro každěj večer. To nějak neštymuje.

Vracečka do Pavlova bytu

Konec vracečky

Vracečka do Pavlova bytu

Konec vracečky

Auto se na přehledném úseku silnice otočí o 180° a vrací se zpět.

Antonín: Tak už to, do prdele vyklopte.

Tomáš: *Proč se pořád tak strašně snažíš, aby bylo vidět, že jsi nad věcí?*

Pavel: *Nemusím se snažit, jde mi to samo.*

Pavel: Našel si ženskou.

Husár: Takže bokovka? Pěkná informace, sto bodov. Docela ptáček, tenhle Sýkora. No jo,, Sýkora, ptáček. Dobré. To se jako chce rozvádět?

Antonín: Debil.

Tomáš: *Musím ti připadat jako debil.. Ale já si spíš připadám jako šťastnej člověk.*

Pavel: Někoho prostě potkal. Je mi jasný, že zrovna vám se tohle musí těžko chápat...

Husár: No páni, vy nám to teda dáváte. Jak se jmenuje?

Pavel: Klára. Dělá jeřábnici v nějakém podniku... Vezetpézet nebo tak nějak.

Husár: Řeknu vám, že mě ten Tomáš docela zklamal. On je teda zapletenej do protistátní činnosti, ale stejně jsem si vždycky říkal, že se ten chlap snaží dobře starat o rodinu, vychovávat děti a tak. To respektuju.

Pavel: Vy mu to zrovna neulehčujete.

Antonín: Každý má, co si vybere.

Obraz 12A**Pavlův byt (obývací, kuchyně) (z O:7)**

INT – ATELIER – DEN

Tomáš a Pavel sedí v kuchyni u stolu, jsou uprostřed hovoru, pijí kafe, kouří.

Tomáš: Proč se pořád tak strašně snažíš, aby bylo vidět, že jsi nad věcí?

Pavel: Nemusím se snažit, jde mi to samo.

Tomáš: Musím ti připadat jako debil... Ale já si spíš připadám jako šťastnej člověk.

Obraz 13**V bufetu**

INT – REAL – DEN

Antonín a Husár stojí v klasickém bufetu za řeznictvím. Znavená prodavačka, obyčejná až ošuntělá klientela, bílé kachlíky, atmosféra zahuštěná příslušnými pachy. Oba si dopřávají nějakou typickou místní krmí a zapíjejí ji pivem. Už je po polední špičce a v podniku je jen pár zákazníků, každý si hledí svého.

Antonín zamyšleně nabere další sousto a spolkne ho.

Ke stolu Antonína a Husára si stoupne další zákazník s talířem polévky. Antonín se na něj zadívá, dokud to chlapík nevydrží a nepodívá se zpátky. Antonín mu upřeně kouká do očí, dokud to chlapík nevzdá – sklopí oči a raději se odchází vmáchnout někam jina.

Husár: Blbý deň?

Antonín: Normální.

Husár: Len že si sa nejako nebol schopný rozrozprávať.

Antonín: Nebylo to potřeba.

Husár: Ja sa teda nestážujem...

Antonín: Tak si nestěžuj.

Husár: ... ale zasa som to musel celé odkecať. Nejsi v poslednom čase nejaký zarazený?

Antonín: Neřek bych...

Antonín: Někdy mi všechno připadá strašně nudný. Pak mě to většinou začne jenom srát.

Husár: Tak to by si si mal možno zohnať nejakú žeriavničku.

Antonín: Koho?

Husár: Jeřábnci. Počul si, vřaj sú iné. Možno ju majú na chrbte, alebo čo... veď si ho počul. My predsa hovno vieme, čo je to láska... Blbec.

Antonín nehnutě civí do talíře.
Husár se uchechtne a dá si kus oběda, žvýká
a rozhlíží se po podniku. Prohlíží si
osazenstvo bufetu.

Husár udělá ledabylé gesto, kterým jakoby
obsáhne prostor bufetu. Antonín se mezitím
soustředěně krmí.

Je vidět prodavačka - obtloustlá holka
s vyplašenými očima, na sobě špinavou bílou
zástěru.

Husár (m.o.): Sem chodievam rád. Taký výlet
do zoologickej, všetky tie typy. ... Opičákov
vraj strašne rozrajcuje, keď im do výbehu
hodíš kus romadúru. Všetko nechajú tak
a začnú si honiť péra. Niekedy to zkusim.

Husár: Keby som teraz išiel za ten pult
a vyšťal sa tam do polievky, tak tá "fešanda",
čo tam stojí, ani nepípne.

Antonín: Ta dršťkovka chutná, jako kdyby
do ní už někdo nachcal.

Husár: Aj tak máme dobrý život.

Obraz 14 Změna**Estébácká centrála (kancelář, chodba, záchod)**

INT – REAL – NOC

jízda

Antonín sedí na parapetu okna a upjívá ze skleničky, ze zakouřené místnosti za ním se ozývá hluk večírku v pokročilém stadiu, doprovázený hudbou z rádia. Opilá společnost Husára, tři estébáků a blondatá sekretářka Milušky se něčemu řehoní, Miluščin řezavých smích ostatní hlasy jasně přebíjí. Husár, který sedí vedle ní, se k Milušce nakloní a upře na ni značně vlhký pohled.

Miluška se polichocení zahihňá.

První estébák vstane a pozdvihne skleničku k přípitky, rozmýšlí nad formulací

Miluška si taky stoupne, pohledy estébáků se na ni s očekáváním upřou.

Parta potěšeně zařve, vstane i Husár.

Ozve se ještě silnější řev.

Antonínův projev nikdo nezaregistroval, Antonín se natáhne pro láhev, aby si zase nalil. Druhý estébák mezitím nevraživě pozoruje Husára.

Husár: Zvonky štěstí. Jako by slyšel zvonky štěstí.

Husár: Ještě.

Druhý estébák: Sparta!

Třetí estébák: Vole.

Miluška: Na veselý lidi!

Husár: Na krásný lidi!

Antonín (pro sebe): Pšššt.

Husár: Co čumíš?

Druhý estébák (sotva artikuluje): S těma vlasama vypadáš jako fousatá... fousatá bába.

Husár: Znáš Ringa, ty kokote? Víš jak vypadá Ringo? Takhle vypadá Ringo. Beatles, Olympic. To jsou mí bozi. Bozi mého srdce (poklepe si na srdce) Tam to totiž hraje.

Druhý estébák: Hašíšáci.

Husár (vstane): Nesahej mi na ně. Na ně mi nesahej. Vůbec nechápeš... ty písničky. Taký jsem se moh žít písničkama, kdyby to šlo. Můžu snad za to, že to nejde?

První estébák: Naše kapela ti snad vadí?

Antonín vše sleduje značně skelnýma očima. Husár se rozhlíží po společnosti, zvláštní pozornost věnuje Milušce. Vypne rádio, shodí si patku do čela, uchopí do rukou imaginární kytaru a spustí, estébáci zaujatě poslouchají.

Husár na pusu napodobí kytarový přechod, při opakování se k němu ostatní estébáci přidají. Do následné pauzy se ozve hlasité Antonínovo škytnutí.

Hlasitý smích.

Antonín jí vrátí napůl zmučený, napůl zpruzený pohled, opět škytne. Husár Milušce cosi šeptá, „nenápadně“ ji přitom osahává.

Nastane napjaté ticho, naruší ho Antonínovo další škytnutí, následuje další poryv smíchu. Antonín se zvedne a odchází z místnosti, do zad mu začne hrát další písnička z rádia. Jde na chodbu. Domotá se chodbou k záchodu. Vejde dovnitř, rozsvítí, opře se rukama o umyvadlo a dívá se na sebe do zrcadla. Škytne. Dál se na sebe dívá a zase škytne, tentokrát to zní trochu jako vzlyk. Zhluboka se nadechne a zadrží dech, vydrží nedýchat docela dlouho, pak vydechne, už neškytá, ale zadrží dech znovu, tentokrát opravdu nadlouho, pořád se na sebe dívá do zrcadla, ruce křečovitě svírají okraj umyvadla, to se vytrhne ze zdi a Antonín padá dopředu, v pádu vezme hlavou o kohoutek. Leží na zemi a z očí jako by se mu vytrácel život.

--

Husár: Chvilku vzpomínej/ je to přece jen pár let/na kytaru v duchu hrej/ tvoje parta je tu hned/z cigarety modrej dým/ hraje magneták/ holka sedla na tvůj klín (upřený pohled na Milušku)/ ani nevíš jak, nevíš jak.

Husár: To mě pojeb. Co to bylo?

Třetí estébák: Tondova písnička.

Antonín: Jmenuju se Antonín. Tak mi tak, kurva, říkejte.

Miluška: Musíš zadržet dech, Toníku.

Druhý estébák: Zadržet dech, rozumíš? Žádnej nádech, žádnej výdech, nic. Ne-dej-chej. Kyslík nula. Ničevó.

Dveře na záchod se otevírají a vchází Druhý estébák. Vidí rozbité umyvadlo na podlaze, u protější zdi sedí na zemi Antonín, oči má otevřené, z čela mu teče krev, tváří se netečně, jako by si ani příchozího nevšiml.

Druhý estébák jde k Antonínovi, natáhne ruku, jako kdyby chtěl Antonínovi pomoci na nohy. Antonín nejeví zájem se zvednout.

Druhý estébák znuděně pokračuje k pisoáru, močí, pokračuje v konverzaci.

Druhý estébák si zapne kalhoty, odejde, zavře dveře.

Antonín dál sedí na zemi a kouká před sebe. Krev na hlavě mu nestojí za umytí, zapálí si cigaretu.

Uchechtne se.

Druhý estébák: A do prdele.

Druhý estébák: Dobrý?

Antonín: Skvělý.

Druhý estébák: Jdeš s náma ještě na skleničku?

Antonín (potichu): Já ale jdu rychlejc. Daleko rychlejc.

Druhý estébák: Já ti nerozumím.

Antonín: Hyjé, koně.

Obraz 15**Antonínův byt (kuchyně, předsíň)**

INT – ATELIER – DEN

Dobově, relativně draze a bez zvláštního vkusu zařízená kuchyň, čistý ubrus na stole, konvice s kávou, chleba, máslo a obložený talíř, hrnky a talířky, vše pro dva a symetricky naaranžováno. Otevřeným oknem dovnitř proudí světlo, venku je docela pěkně.

U stolu sedí Antonín, opřený a s hlavou co nejvíc zakloněnou. Vedle jeho židle stojí Rusnáková, skloněná k jeho hlavě, zkoumá ránu na Antonínově čele, snaží se ji vyčistit. Scéna působí téměř nehybně až na kočku, která se Rusnákovým motá pod nohama, nikdo si jí nevšímá.

Antonín odstrčí ruce Rusnákové, pevně ale ne surově, přistrčí si židli blíž ke stolu a nalije si kafe. Klepe se mu ruka, hrnek zacinká o talířek. Rusnáková mezitím obešla stůl a sedla si proti němu, během hovoru oba snídají.

Oba mlčky jedí.

Rusnáková rezignovaně vstane, sklízí ze stolu a jde mýt nádobí, Antonín si mezitím zapálí cigaretu, otráveně vzdychne a zvedne se ze židle.

Natáhne se přes stůl pro klíčky od auta.

Antonín strčí klíčky do kapsy a dlouze se na Rusnákovou podívá.

Rusnáková: Je to ošklivá rána, budeš tam mít jizvu.

Antonín: No a co? Nech už toho.

Rusnáková: (*srká kávu*) Takhle se zničíš, Antoníne.

Antonín: Jo?

Rusnáková: Tohleto není legrace.

Antonín: Směju se snad?

.

Antonín: Půjdu.

Rusnáková: Pozor, ať něco nerozleješ, dala jsem včera čistej ubrus.

Antonín: Ubrus. Proč musíš bejt, kurva, pořád tak sprostá.

Antonín se na ni dál dívá, její výstup mu nestojí za komentář.

Antonín vstává, bere si do kapsy klíčky od auta a obléká si bundu.

Antonín odchází a zavírá za sebou dveře.

Rusnáková: Tak já jsem sprostá. Víš, co jsi řek? Víš, co jsi řek? Řek jsi "kurva". A já jsem sprostá. Tak takhle ne, Antoníne. Takhle ne.

Rusnáková: Antoníne, ty si nevážíš ničeho. Některý chlapi si spořádanýho domova vážit dokážou.

Antonín: Většinou to jsou sráči. Zním je.

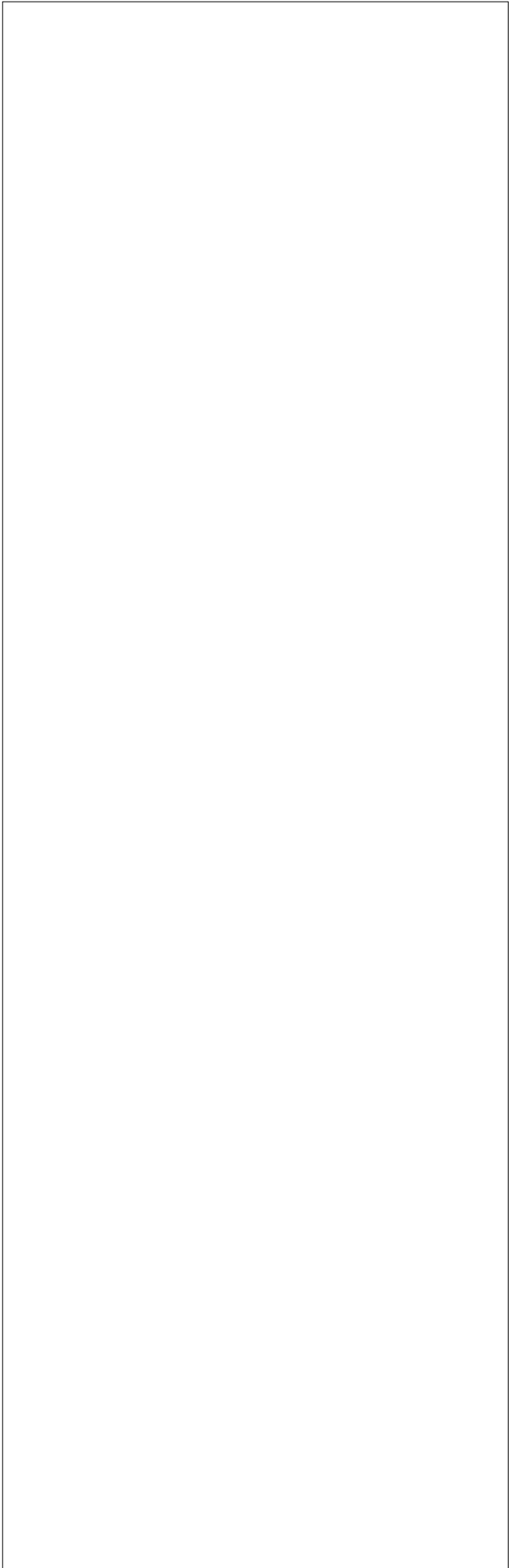
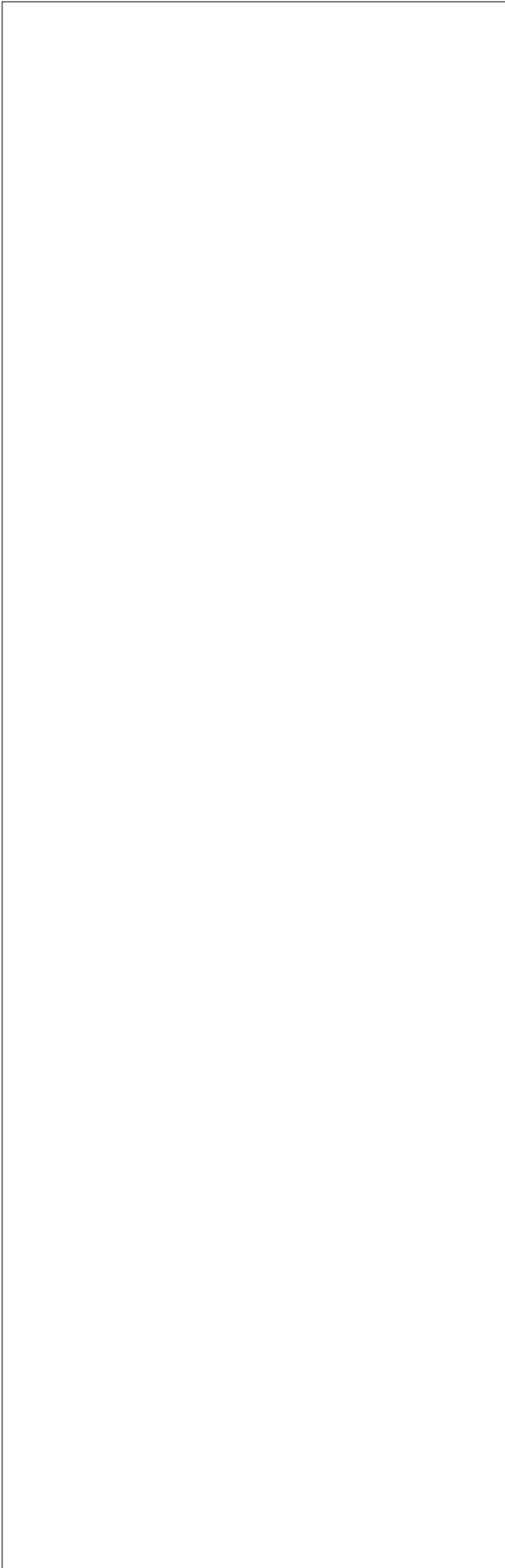
Obraz 16**Ulice na sídlišti**

EXT – REAL – DEN

swissjib

Antonín projde průchodem mezi paneláky, jde venkovním sídlištním schodištěm, stoupá po schodech a pokračuje po nadchodu. Jde rychle, jako by někam spěchal.

Antonín: Do prdele...

Obraz 18 Změna
Antonínova kancelář
 INT – REAL - DEN

Antonín vchází do kanceláře s obálkou, kazetu už má v ruce – jde rovnou ke kazeťáku a vloží do něj kazetu. Je mu očividně trochu špatně, zatáhne rolety a slupne acylpirin.

Z reproduktoru se ozve změť mužských hlasů, je slyšet slovo „represe“. Antonín převine pásek kus dopředu. Magnetofon začne přehrávat dialog Kláry a Tomáše. Antonín stáhne rolety, posadí se a zapálí si cigaretu.

Antonín přetočí pásku kousek dopředu. Ozvou se zvuky provázející milování. Antonín přetočí pásku.

Antonín si pohrdlivě odfoukne.

Antonín našťavaně vypíná magnetofon, v šeru prosvětlovaném jen kontrolkami přístroje je vidět ohýnek jeho cigarety.

Tomáš (m.o.): Strašně ti to sluší.

Tomáš (m.o.): Možná by ses na mě měla vykašlat. Na tvém místě bych to asi udělal.

Klára (m.o.): Myslím, že nevykašlal.

Tomáš (m.o.): *(povzdychne si)*

Antonín: Kretén.

Tomáš (m.o.): Musíš se připravit, že za tebou přijdou. Budou tě otravovat, možná budeš mít problémy v práci.

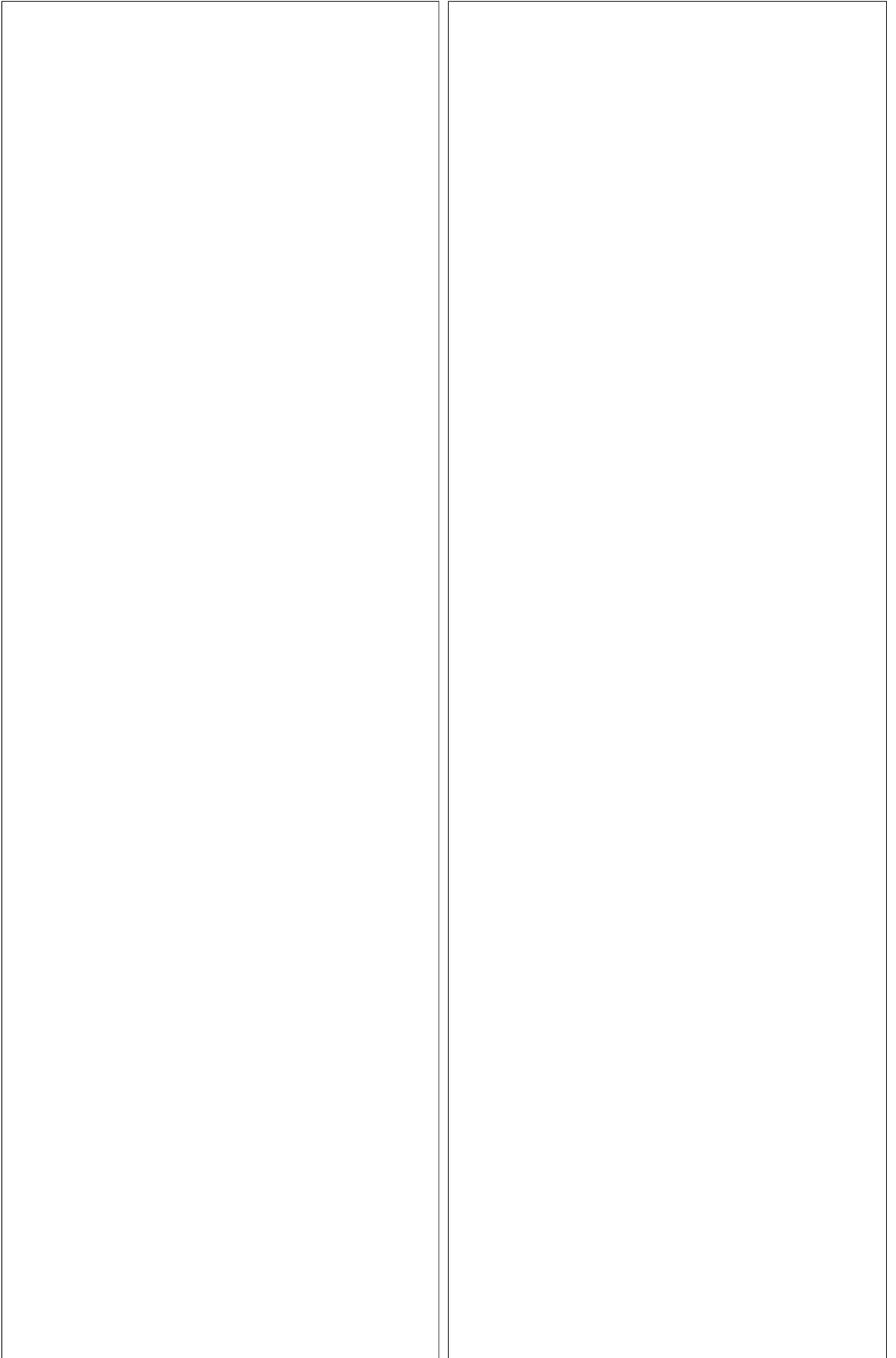
Klára (m.o.): To ako, že budem musieť vrátiť montérky? Ty ma fakt desíš.

Tomáš (m.o.): Není s nima až taková legrace.

Klára (m.o.): Znáám tyhle typy. Jsou to trapný chudáci, otravný zbabělci. Nic jinýho na nich není.

Tomáš: Ono to někdy docela stačí.

Klára: Nemysli na ně. Ted' ne. Choděj po svejch svinskejch cestách, my půjdeme jinudy.

Obraz 19
Před ubytovnou
EXT – REAL – DEN

Tomáš stojí v telefonní budce, vytáčí číslo, slyší obsazený tón. Dívá se přes ulici na sešlou budovu ubytovny.

Obraz 20**Ubytovna (chodba)**

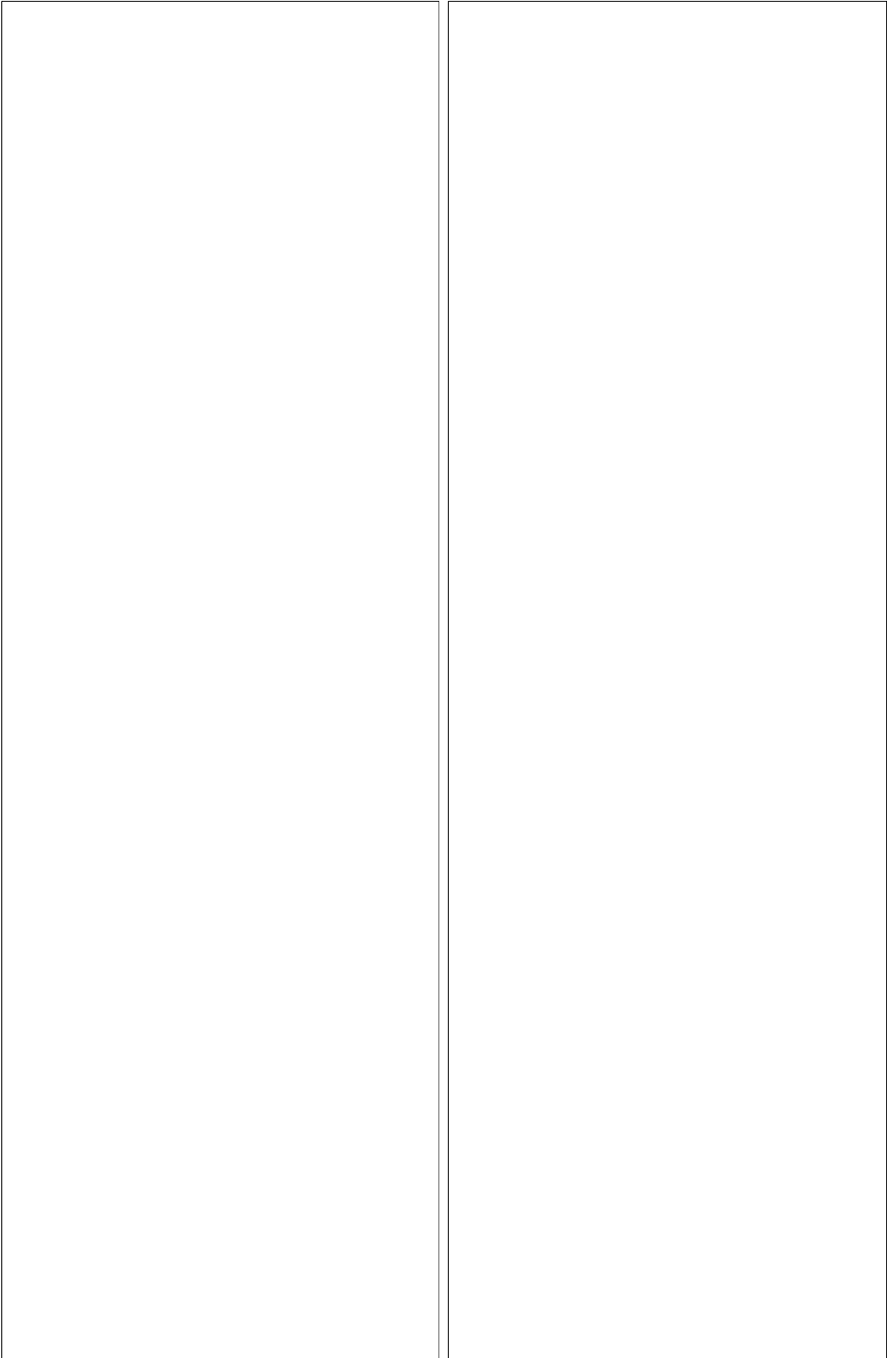
INT – REAL - DEN

U telefonního automatu na chodbě ubytovny stojí Darina – trochu umaštěně působící dívka v teplákách, zjevně těhotná. Nepříjemným hlasem mluví do sluchátka. Kolem prochází ze sprch starší spolubydlíci.

Zatímco Darina mluví, otevřou se dveře jednoho z pokojů a na chodbu vyjde Klára, na sobě má noční košili. Lehce pokývne Darině na pozdrav, ta si jí ale nevšímá, Klára jde dál po chodbě, slyší jak Darina zavěsí, následuje tlumené vzlyknutí. Telefon opět začne zvonit.

Darina: ... Furt pořád žereš a žereš. Kdyby můj táta prožral tolik, co ty, nikdy bychom na dovolenou jet nemohli... O mým tátovi takhle mluvit nebudeš...

Darina: *(tlumeně vzlykne)*

Obraz 22**Ulice před ubytovnou**
EXT – REAL - DEN

Na ulici před ubytovnou stojí Tomáš, Klára jde k němu, Tomáš se jí usmívá v ústrety. Políbí se.

Tomáš vezme Kláru kolem ramen a vyrazí s ní po chodníku.

Tomáš se zasměje.

Klára se zasměje.

Kývne směrem k opotřebovanému chlapíkovi neurčitého věku, který se plouží po chodníku na druhé straně ulice.

Proti smutnému chlapíkovi jde důležitá soudružka v baloňáku s platinovým přelivem.

Po ulici jde skutečně dvojice, nerudně vyhlížející kluk v džínách a džínové bundě a silně namalovaná dívka s trvalou. Kluk před sebou tlačí zánovní kočárek.

Klára: Myslela som si, že sem nechceš chodiť. Vrátnička špicľuje.

Tomáš: Dneska je mi to jedno.

Klára (zamyšleně): Aha.

Tomáš: Fízlové tady nejsou. Poznal bych to.

Klára: Hej?

Tomáš: To si piš.

Klára: Čo tamten? Ten sa ti nezdá podozrivý? Mne teda áno.

Tomáš: Je neškodnej. Koukni jak se hrbí, policajt by to takhle nezahrál.

Klára: No dobre, ale čo tá ženská tam?

Tomáš: S tím co má na hlavě... já nevim... ty lidi by přece měli bejt trochu nenápadný... A do prdele!

Klára: Čo je?

Tomáš: Mladej párek s kočárkem. To zavání průserem.

Tomáš: Jak se za ten kočárek schovávají. Spoléhaj na magickou sílu mimina. To tak. Žádný mimino tam nemaj. Maj tam schovanýho liliputánskýho fotografa. Dělá obrázky.

Klára: Liliputánsky.

Přes ruch ulice je slabě slyšet křik dítěte.
Zpoza rohu vyjede auto. Holka se nakloní
do kočárku a vytáhne z něj řvoucí mimino
a začne ho utěšovat.

Klára se rozesměje. Její tvář ztuhne ve snímku
zachyceném policejním fotoaparátem.

Tomáš: Jenomže oni je uměj vyzvětšovat.
Maj na to techniku.

Obraz 23**Pavlův byt (kuchyně)**

INT – ATELIER – DEN

Tomáš a Klára jsou v kuchyni, Klára jenom v tričku a v kalhotkách staví vodu na sporák. Oba popíjejí víno a kouří, užívají si to. Na stole leží kniha.

Klára se natáhne přes stůl a vezme Tomáše za ruku.

Klára vezme do ruky knihu.

Klára se usměje.

Tomáš obrátí oči v sloup.

Konvice na sporáku začne pískat, Klára se rychle zvedne a dá si ránu do hlavy o otevřená dvířka kredence. Vyjekne chytne se za hlavu, předkloní se, drží si hlavu a směje se. Tomáš působí docela rozpačitě. Klára se postaví a rozesmátá se podívá na Tomáše. Uprostřed čela má malou krvavou oděrku.

Tomáš si stoupne a sáhne jí na čelo.

Klára si sáhne na ránu, na konečcích prstů má krev. Zasměje se.

Tomáš: Rodinkaříme?

Klára: Pokojne si oblečiem zásteru, ak o to stojíš.

Klára: Čo to čítaš?

Tomáš: Policajt někde v Africe. Nemocná manželka, bláznivá milenka. Prej se nakonec zabije, aby nepřekážel.

Klára: To by sa ti mohlo páčiť.

Tomáš: Propánaboha. Já to radši číst nebudu.

Klára: To nič. Som hlúpa.

Tomáš: Máš tam krev. Přesně uprostřed.

Klára: Tvoja značka.

Tomáš: Není moje. Nejsem takovej.

Obraz 24**V lese a u chalupy Kleinových**

INT/EXT – REAL – DEN

Osmiletá dcera Tomáše Sýkory a asi desetiletý kluk jdou lesem, v náručí nesou nasbírané dříví. V lese je až na jejich hovor ticho, zdálky je slyšet zvuk řezací pily.

Děti už vyšly z lesa, nesou dříví k ohništi nedaleko malé a trochu sešlé chalupy na louce blízko lesa. U ohniště je vytažená koza, na které řezou dříví Tomáš a Petr Klein. Kolem nich se motá Tomášův kluk, s něčím „pomáhá“.

Děti hodí dříví na hromadu u ohniště a jdou dovnitř chalupy. Na verandě minou rozcapeného Milánka – zjevně opilého muže kolem čtyřicítky, zanedbaného zjevu.

V kuchyni něco krájí na talíře Sylvie a manželka Petra Kleina, na stole je talíř s dorty, děti si vezmou a zamyšleně ukusují. Děvče ten svůj odloží a zkoumavě chlapce sleduje. Počká si, až bude zase chtít ukousnout, a v tu chvíli mu připlácne dort k obličejí.

Holka utíká z chalupy pryč, kluk chvíli opařeně stojí s nosem od šlehačky, a pak se rozběhne za ní. Ženy v chalupě osaměly.

Začíná mýt nádobí, lesknou se jí oči.

Chlapec: Tady je Sparta a Slavia a tam je Rapid a Austria. Asi budu fandit Austrii. Tady jsem byl slávista a Slavia a Austria, to je podobný. Fotbalu se tam říká Fussbal.

Děvče: Fusbal, flusbal.

Chlapec: Fuss je noha a bal je míč, tak proto.

Děvče: A jak se řekne hračka?

Chlapec: Špílcajk.

Děvče: Špílcajk!

Kleinová: Ještě z toho nemaj pojem...

Tomáš a Petr Klein si mezitím venku otevřeli pivo. Všechny tři děti se honí opodál.

Směrem od chaty se k nim potácí Milánek.

S ledabylou suverenitou vtiskne Petrovi vlhký polibek na tvář. Odlepí se od něj, využije Petrova překvapení, vezme mu pivo z ruky a dopije ho.

Petr ho sleduje s posmutnělou sympatií.

Kleinův kluk konečně dostíhal Tomášovu dceru, holka potěšeně piští.

Petr: Máš mi to za zlý? Jenomže já nejsem jako ty. Nejsem tak silnej. Nevim jestli to má cenu, o co se tady snažíme... Co je komu po tom, co je správný. Nevim, na co si tady hrajem... Sorry.

Tomáš: Proč se omlouváš? Neomlouvej se.

Milánek: Tady je teda mrtvo. Co je tohle za funus?

Petr: No, je to můj večírek na rozloučenou.

Milánek: Tak já se s tebou teda loučím.

Milánek: Co civíš? Tvoje stará mi prej nedá, tak holt chlastám.

Obraz 25**U ohně před chalupou Kleinových**

EXT – REAL – NOC

Soumrak. Kleinovi, Sýkorovi a několik dalších lidí včetně Pavla, doprovázeného poněkud afektovanou studentkou, sedí kolem hořícího ohně, nejsou nijak moc hluční, je slyšet šum hovoru, lidé popíjejí z láhví, matky už odvádějí děti spát. Petr už má asi dost a smutně kouká do ohně.

Kolem se potácí Milánek, zastaví se a zaujatě sleduje Pavlův dámský doprovod.

Nečeká na odpověď a nepříliš obratně zajede Studentce rukou pod tričko. Pavel ho chytne za zápěstí a vytáhne Milánkovu ruku zpátky.

Pavel se nakloní ke Studentce a cosi jí šeptá do ucha. Dívka se zasměje.

Milánek si ho pohrdlivě změří a odpotácí se do tmy.

Po chvíli vyletí ze tmy jako žíznivá čára, odrazí se a – vzhledem k jeho stavu – překvapivě ladně přeskočí vysoko plápolající oheň, dopadne do podřepu a svižně vstane.

.

Milánek: Nebude vám vadit, když si sáhnu.

Milánek: Co jste dneska, vy kokoti, tak úzkoprsí?

Pavel: Plašíš dámu.

Milánek: Vy a ty vaše samice. Syslíte si je sami pro sebe. Tak si to pojd' rozdat, vole.

Milánek: Děláš, že neslyšíš, co? Zase ta tvoje přizdisráčská strategie. Jako bych tě neznal.

Pavel: Víš co, Milánku? Jdi do prdele.

Milánek: Nemáte na mě, kokoti. Mě chrání Panenka Maria Guadalupská.

Noc už pokročila, u dohořívajícího ohně zůstali jenom Tomáš, Petr, Pavel a ještě jeden muž středního věku.

Pavel vstane, zakymácí se a udělá krok k ohni.

Pavel pozvedne láhev k obřadnému přípitku, zhluboka se napije, natáhne ruku a pomalu vylije zbytek piva do ohně. Zasyčí to, z ohniště stoupá pára. Ozve se pár tlesknutí.

Petr: Nejhorší je uvědomit si, žeš to projel s lidma... já nevim. Ve škole bychom se jim smáli. A stejně... Jsou zlí.

Chlapík: Jsou to přesně ty typy, co se ve škole smály nám. Smějou se nám ještě dneska, a smát se nám budou. A jejich děti nám budou chodit chcát na hrob a budou se u toho tak chechtat, až si počůraj boty.

Pavel: Vůbec nemáš pravdu. Smát se budem my. Jim všem, i tomu kapitánovi, jako by někdo zhasnul, když přijde do místnosti. Pochčiju mu hrob. Už aby sis do něj lehnul, sráči.

Obraz 26**Továrna (chodba, zasedačka, kancelář Šimkové)**

INT – REAL – DEN

Antonín jde nevlídnou chodbou v tovární budově, dojde k zavřeným dveřím, zaklepe a otevře. Vidí dlouhý stůl v náležitě vyzdobené zasedačce, kolem sedí schůzující lidé. Od stolu povstane kádrovačka Šimková, dobře udržovaná a svým způsobem pohledná dáma mezi čtyřicítkou a padesátkou.

Vyjde za Antonínem na chodbu.

Odvede Antonína do své kanceláře, cestou sundá ze dveří vzkaz pro něj, ukáže mu, ať se posadí a podá mu složku s osobním spisem.

Nechá Antonína v kanceláři.

Antonín si prohlíží jednotlivé papíry, ze složky vypadne kádrový dotazník, je k němu přišpendlená Klářina fotografie – portrét mladé holky udělaný v nějakém maloměstském ateliéru. Antonín nehnutě sedí.

Šimková: Promiňte na okamžik.

Šimková: Už jsem to pro vás připravila. Pojdte se mnou.

Šimková: V klidu si to tady prostudujte, soudruhu.

Obraz 27**Továrna (hala)**

INT – REAL – DEN

Antonín jde hlučnou tovární halou v plném provozu, vystoupá po kovových schodech k prosklené kukani, přes sklo je vidět, že ho tam vítá provozní Martinec, prošedivělý a ustaraně působící muž v tmavomodrém pracovním plášti z umělého vlákna. Sednou si a něco říkají.

Obraz 28**Továrna (v Martincově kukani)**

INT – REAL – DEN

Přes sklo kukaně je vidět jeřáb, pojíždějící pod stropem haly, tentokrát ho ovládá mladý muž s dlouhými vlasy navlečený do vatované bundy. Antonín a Martinec sedí po obou stranách Martinova pracovního stolu, Martinec zády k oknu, Antonín vidí do haly, na stole leží řada úředních papírů, u stěny zaprášeně působící místnosti omlácená skříň se šanony.

Klára skutečně prochází halou, vlasatý kluk slézá po schůdkách z jeřábu dolů. S pokývnutím se minou, Klára se po pár krocích usměje.

Antonín: Odkud se tady vzala?

Martinec: Nevim, jak se ta vesnice jmenuje. Prej blbý místo.

Antonín: Znáš tyhle místa... Co dělá tady?

Martinec: No, já ji znám jenom z práce. Je na ni docela spolehnoutí. S nikým se tady moc nebaví. Já myslím, že to je dobrá holka. Nic tady neukradla, což se nedá říct úplně vo každym, jestli víte, jak to myslím.

Antonín: Takže se vyhejbá lidem?

Martinec: Asi je ráda sama.

Antonín: Možná si připadá opuštěná.

Martinec: Támhle ji máte.

Antonín: Proč se směje?

Martinec: Jak to mám vědět?

Antonín: Připadá vám tady něco k smíchu?

Martinec (váhavě): Párkrát jsme tu měli docela veselo.

Antonín: Na to se neptám... To je jedno.

Antonín se na Martince dlouze podívá a vytáhne z tašky lejstro. Podává ho i s tužkou Martincovi.

Martinec rozpačitě vevrá do lejstra.

Antonín: Ještě mi tu podepište mlčenlivost.

Martinec: Co to je?

Antonín: Že budete mlčet.

Obraz 29**Před továrnou**

EXT – REAL – NOC

Klára prochází branou továrny, už je večer, vypadá zachmuřeně, jako by přesně nevěděla, co chce dělat. Před branou si zapálí cigaretu a nazdařbůh vyrazí po ulici. Zahne za roh, nikam nespěchá.

Ze tmy se vynoří Antonín, sleduje ji.

Obraz 30**Bar**

INT – REAL – NOC

Klára vchází do menšího podniku toho typu, jakému se v osmdesátých letech říkalo noční klub. Je všední den později večer, takže uvnitř není moc lidí – za barem stojí flegmatický chlapík, u stolků v přítmí občas někdo. Na baru sedí podle vekslácké módy vyfintěný Prudič – protivný přio opilý týpek, sebevědomě obhlížející okolí s jistotou někoho, komu to tu vše patří. Snaží se působit o kus mladší než je.

Barman nalije panáka a podá skleničku Kláře. Klára se napije.

Klára se nesnaží dívat jeho směrem, zapálí si cigaretu a potáhne, po chvílce zase usrkne vodku. Prudič rychle zamlaská.

Klára se na něj naštvane podívá. Otevřou se dveře a dovnitř vzlouzne Antonín, zapluje ke stolku v tmavém koutě.

Klára mlčí.

Prudič se rozesměje a přejede pohledem tiché stíny na baru a u stolků, Klára se otráveně a trochu prosebně podívá směrem k Barmanovi, ten ale dál letargicky lelkuje za barem.

Klára se obrátí zpátky ke své skleničce.

Prudič se rozesměje, Antonín se přesunul trochu blíž a poslouchá – v baru je tma a Klára se jeho směrem nedívá. Klára dopije panáka a otočí se k Prudičovi.

Klára: Jednu vodku.

Prudič: Mňam, mňam, mňam.

Prudič: Mňam, mňam, mňam.

Prudič: Víte, co sem chodí za lidi? Strašný lidi.

Prudič: Vy potřebujete kamaráda. Velkého silného vybaveného kamaráda.

Prudič: No tak. Neváhej, děvče. Dneska bych si s tebou ještě dal říct. Je skoro tma a já mám náladu na dobrej skutek.

Klára: Nerada vám to říkám, pane. Ale strašně smrdíte.

Prudič vstane a pomalu jde ke Kláře, už to vypadá, že ji mine, ale rychle se k ní otočí, rukama se chytne baru po obou jejích bocích a tělem se na ni zezadu přitiskne. Nakloní se jí k uchu a slizce šeptá.

Rychle Kláru pustí, poodstoupí o dva kroky a zazubí se.

Prudič: Promiň, drahoušku. Honem na sebe naplácám nějakou kolínskou, než na to vlítmem.

Obraz 31**Chodba k záchodům v baru**

INT/EXT – REAL – NOC

steadicam, kaskadéři

Prudič vychází ze záchodu s vlhkým obličejem, kousek od dveří jsou další dveře na dvůr, jsou zavřené. Ve chvíli, kdy se k nim Prudič otočí zády, dveře se prudce otevřou, vyběhne z nich Antonín – vše se zatím odehrává tiše – čapne Prudiče a prohodí ho ven na dvůr.

Obraz 32**Dvůr baru**

INT/EXT – REAL – NOC

steadicam, kaskadéři

Prudič vlítne do dvora, tam nabourá popelnice a letí na zem, z jedné popelnice se na něj vysype trochu svinstva.

Antonín ho rychle postaví a natáhne mu další ránu, Prudič jde zase k zemi. Pomalu se sbírá, je vystrašený a otřesený, ale snaží se tvářit drsně.

Antonín zasadí Prudičovi pecku do nosu, až se mu spustí krev a pak dvě rychlé rány do žaludku. Prudič se Antonína chytí, jako by ho chtěl klinčovat a pak se pomalu sklopí, je mu na zvracení. Na Antonínově košili zůstala krvavá skvrna. Ve dveřích na dvůr se objeví Barman v ruce drží jakousi tyč.

Antonín se znuděně otočí jeho směrem a ukáže mu služební průkaz.

Barman rozpačitě a mlčky zmizí. Prudič se na to vystrašeně dívá. Antonín k němu pomalu vykročí.

Prudič se začne horlivě šacovat, sedí přitom na zemi. Antonín ho zhnuseně pozoruje, pak do něj kopne.

Prudič: Toho budeš do smrti litovat, hajzle.

Barman: Nech ho bejt!

Antonín: Státně bezpečnostní operace, zajed'.

Antonín: A teď mi ukážeš občanku, ty sračko.

Obraz 33**Bar**

INT – REAL - NOC

Antonín se vrací do baru, vidí, že Klára tam už není, hodí na stůl bankovku a vyjde ven, pokud je snad Barman jeho chováním trochu překvapen, snaží se nedat to najevo.

Obraz 36**Antonínův byt (ložnice)**

INT – ATELIER – RÁNO

Ložnice Rusnákových brzo ráno, Antonín sedí ve spodkách a zkrvavené košili na kraji postele, kouří, klepe popel do popelníku na zemi a nepřítomně civí z okna.

Na druhé polovině postele se napůl probere Rusnáková.

Antonín dál nehybně sedí a kouří.

Antonín (*pro sebe*): Do prdele. Do prdele.

Rusnáková: Antoníne, ty tady kouříš...

Rusnáková: Antoníne, mluvím s tebou. Tak na mě mluv taky.

Antonín (*potichu a pro sebe*): Pšššššš.

Obraz 37
Ulice nedaleko továrny
EXT – REAL – DEN

Antonín jde pomalu po ulici nedaleko továrny a z odstupu sleduje Tomáše a Kláru. Ti nikam nespěchají, Tomáš drží Kláru kolem ramen, Klára má přes ramena hozenou jeho bundu.

Pár bloků od továrny se zastaví a dlouze se obejmou, Antonín se zastaví, schová se ve vchodu jednoho z domů a dívá se.

Tomáš a Klára se k sobě tisknou, pak zmizí v nějakém průjezdu. Antonín čeká.

Tomáš a Klára se za chvíli objeví. Políbí se na rozloučenou a Klára odchází do práce.

Tomáš se vrací směrem, odkud přišli, Antonín se dívá za ním. Tomáš zajde za roh, bundu, kterou má přes rameno, a do níž byla před chvílkou zahalená Klára, si přitiskne k obličeji. Očichává ji.

Obraz 38**Nemocnice (chodba)**

INT/EXT – REAL - DEN

Do sešlé nemocniční budovy se trousí lidé – jsou návštěvní hodiny. Mezi návštěvníky je i chlapík s delšími tmavými vlasy, je nám povědomý od ohně u Kleinů. Sedí na lavici mezi pacienty v pyžamech a jejich příbuznými.

Chodbou prochází sestřička, zpoza rohu se objeví Tomáš v civilu, jde kolem chlapíka, tváří se, jako kdyby ho neviděl. Chlapík ho s odstupem následuje do další chodby, Tomáš otevře jakési dveře, vejde dovnitř.

Po chvíli tam vstoupí i cizí muž, zdrží se jen chvíli, na chodbu vyjde s čímsi naditou taškou – předtím ji neměl.

Pavel (m.o.): Jsme jenom chudáci, co nemohou jinak a oni nás stejně nenávidí. Četl jsem jednu knihu, odehrává se v budoucnosti. Moc kontroluje úplně všechny. Jediná opozice, která existuje, jsou malé skupinky lidí...

Obraz 39**Pavlův byt (obývací)**

INT – ATELIER – DEN

Pavel sedí za stolem a rozpráví, je vidět, že trochu hraje, jeho instinkt intelektuálního showmana mu ale spolehlivě brání v přehrávání, roli zvládá bezvadně. Na správných místech dělá pauzu, jako by ho slova napadala právě v tu chvíli, někdy se tváří, jako by ho trochu udivovalo, co říká.

V obraze je vidět zařízení Pavlova bytu, které vypovídá o svém majiteli, jeho potřebě vytvářet a kontrolovat svůj obraz.

Je vidět, že Pavla po celou dobu natáčel zahraniční televizní štáb, interview vedla elegantní dáma mezi čtyřicítkou a padesátkou, hovořící slušnou češtinou.

Pavel se uvolní, nasadí velmi přirozený úsměv.

Pavel: ... Po večerech se scházejí, sednou si kolem stolu a povídají si, někdy ani to ne. Potom někdo dá na stůl nůž a všichni v té místnosti jdou spát. Jde o tu důvěru. Vědí, že uprostřed noci by někdo mohl vstát a ostatní ve spánku podříznout. Jenomže věří, že se to nestane. Kdo dokáže tohle, toho ještě nedostali. My to dokážeme. Oni nic takového neznají. Tak nás alespoň nenávidí.

Novinářka: Děkuji mnohokrát.

Pavel: Nemám to vzít ještě jednou? Klidně to můžu říct německy.

Novinářka: Bylo to dobré.

Obraz 40 Změna
Atletická dráha
EXT – REAL – DEN

Parta estébáků v teplákových soupravách vychází tunelem na předměstský stadión – zřejmě mají povinnou tělesnou přípravu, vypadají trochu jako přerostlí a rozpačití kluci, pár z nich si kope s míčem, další nesou gumové granáty a jiné rekvizity.

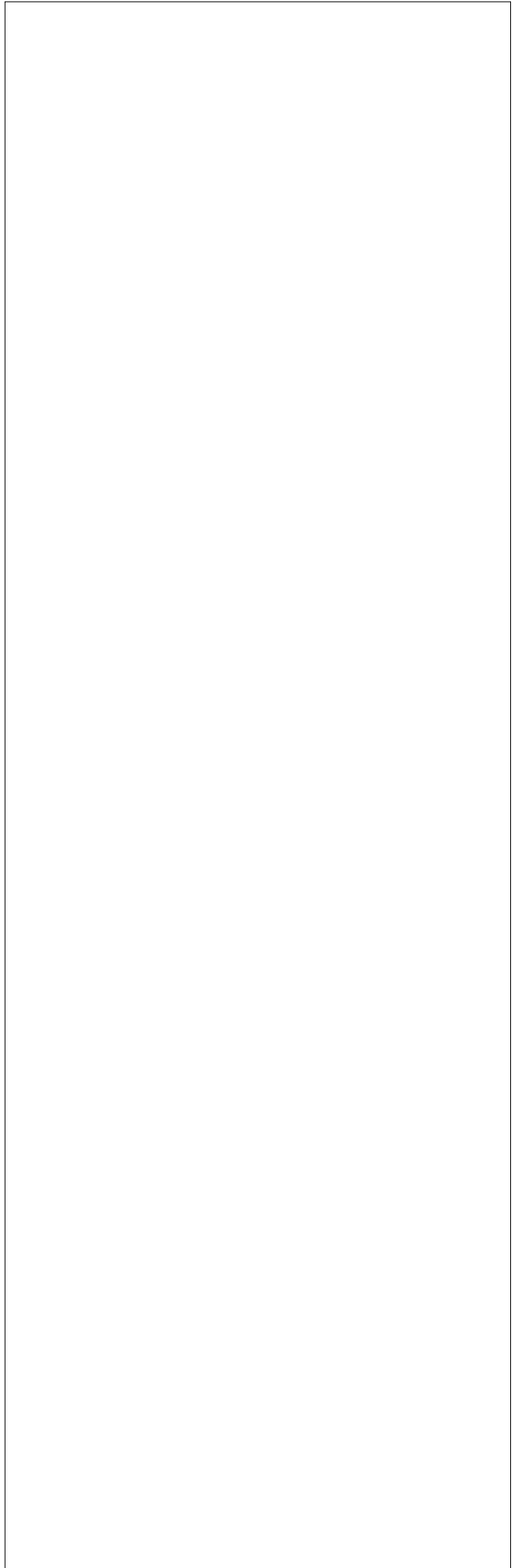
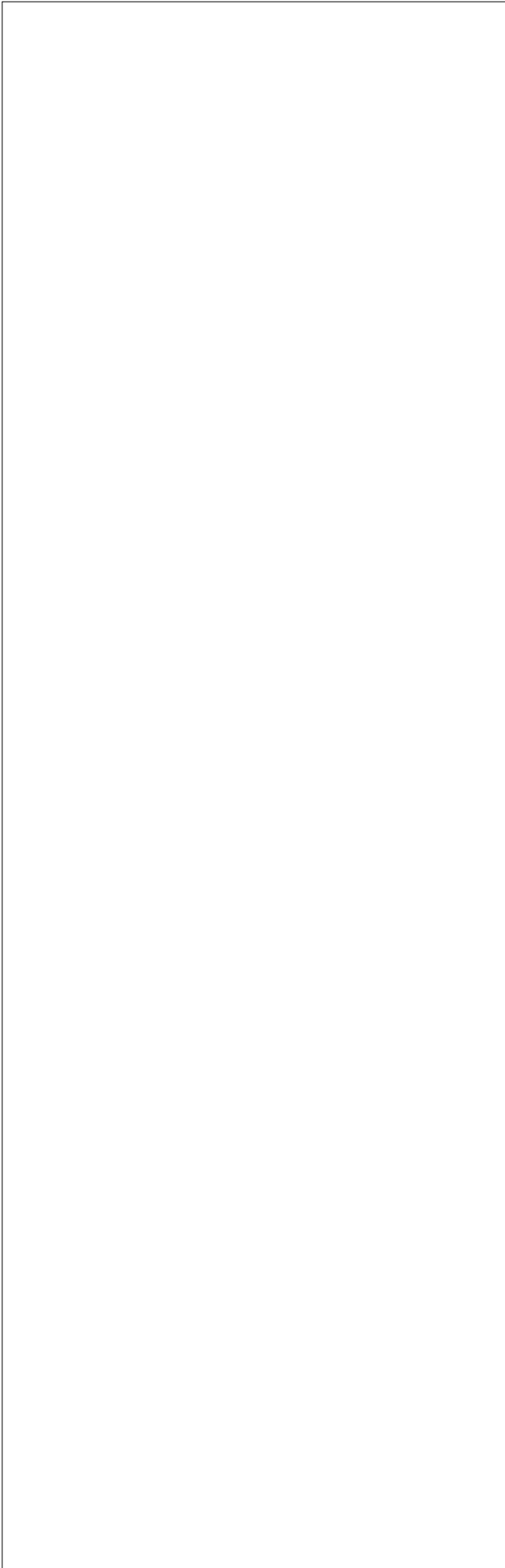
Ze skupiny estébáků se oddělí Antonín a vyběhne na dráhu. Spurtuje, aby po několika desítkách metrů zpomalil a pokračoval dál volnějším tempem, stejně je ale v jeho běhu něco usilovného. Vůle běžet ale v jeho případě asi nesouvisí se snahou vejít se do nějakého limitu. Obíhá kolečko, když mívá postávající kolegy, z hloučku zazní posměšek.

Antonín běží dál.

Estébák hodí za Antonínem kriketový míček, Antonín se v běhu otočí, chytne míček, zahodí ho stranou a běží dál.

Estébák: Hele, Juantorena.

Estébák: Chytň si pomeranč, Juantoreno!

Obraz 42 změna
Kancelář majora Janečka
 INT – REAL – DEN

Janečkova sekretářka Miluška sedí v předpokoji majorovy kanceláře a zabývá se důležitě vyhlížejícím nicneděláním. U jejího stolu se zastaví Antonín.

Antonín vstoupí do náčelníkovy kanceláře, typická kancelář bolševického velkého zvířete. Za stolem sedí major Janeček. Je to starší hubený muž s chladnými očima.

Antonín se usadí. Janeček vezme do ruky jakési lejtstro.

Janeček odloží papír, nasadí méně oficiální výraz, snad i trochu starostlivý výraz.

Antonín: Má tam volno?

Miluška: Už na tebe čeká.

Janeček: Sedni si, Tondo. Jak to jde, Tondo?

Antonín: Normálně.

Janeček: Znáš to tvoje „normálně“. Oceňuju to tvoje „normálně“. Navrhuješ mi tady zařadit Tomáše Sýkoru...dostat ho za hranice. Neděláš si to jednoduchý, to se mi líbí. Myslíš, že to vyjde? Vždycky klade velkej odpor.

Antonín: Našel si milenku. To nezvládne. Stačí jenom trochu zatlačit.

Janeček: Spousta chlapů tohle zvládá.

Antonín: Nezvládne to, soudruhu majore. Ne při tý jeho blbý povaze.

Janeček: Když myslíš.

Janeček: Když jsem v týhle službě začínal, bychom hajzlům, jako je Sýkora, nezařizovali výjezd do kapitalistický ciziny. Nechali bychom si je tady. Užili bychom si to s nima. A že jsme to uměli, to mi věř. Jiná doba... Nalož mu na cestu, aby si nás pamatoval, Tondo. Aby k tomu nepřišel lacino.

Antonín: Nezapomene na nás. Věřte mi, soudruhu majore..

Janeček: Spoléhám na tebe.

Obraz 43 Změna**V autě (krajina)**

INT/EXT – REAL – DEN

steadicam, low loader

Antonín, Husár a Pavel jedou spolu autem, zase po nějaké okresce, rozesazení je stejné jako minule.

Husár mluví k Pavlovi naoko žoviálně, ale ve skutečnosti docela ostře, chce mu dát sežrat, že se oťřel o jeho kolegy, a ukázat mu, kdo je tady šéf.

Pavel: Byl jsem na tom večírku u Petra Kleina. Nebyl to moc veselej večírek. Tomáš Sýkora toho moc nenamluvil a Petr si stěžoval.

Husár: Nacopak?

Pavel: Že se nechal zlomit od lidí...

Antonín: Jakejch lidí?

Pavel: Co by se jim smál ve škole.

Husár: No já nevím. Ty kolegy, co dělali Kleina, znám a moc legrační mi nepřijdou. A co ty, Antoníne? Smáli se ti? Ve škole?

Antonín: Jeden to jednou zkusil.

Husár: Mně se docela smáli. Ale smáli se mi proto, že jsem byl legrační, ale vo to mi šlo – bejt legrační. Chtěl jsem, aby se smáli – tak se smáli. Dobrý, ne?

Husár (na Pavla): A co u vás ve škole? Jaký to tam bylo?

Pavel: Myslím, že docela normální.

Husár: Normální. Takže jste tam nějakýho debila pro srandu měli.

Pavel: Byl tam jeden takový kluk...

Husár: Řikal jsem - debil. Ty bejvaj legrační. Smál jste se mu?

Pavel: Ani ne. Spiš jsem to celý pozoroval. Ty situace.

Husár: No jo, pozoroval. Co se v mládí naučíš, k stáru jako když najdeš, že jo. Tak vy jste pozoroval. Pozór – pán je pozorovatel. No to je fakt, co se v mládí naučíš, k stáru jako když najdeš.

Vracečka k ohni

Pavel chytne Tomáše za zátylek a přitáhne jeho hlavu k sobě. Šeptá.

Konec vracečky

Všichni tři mlčí.

Pavel: *Ponižují mě.*

Tomáš: *Dřív jsi říkal, že ponižují hlavně sebe.*

Pavel: *Tak to jsem asi kecal. Ponižují mě.*

Pavel: *Já nevím. Jsi kamarád a všechno, ale stejně nevím, jestli mě chápeš. Oni mě ponižují.*

Pavel: *Proč mi to děláte?*

Obraz 43A

U ohně před chalupou Kleinových (z O:24)
EXT – REAL - NOC

Noc už pokročila, u dohořívajícího ohně zůstali jenom Tomáš, Petr, Pavel a ještě jeden muž středního věku.

Pavel chytne Tomáše za zátylek a přitáhne jeho hlavu k svojí. Šeptá.

Pavel a Tomáš mlčky zírají do ohně.

Pavel: Ponižují mě.

Tomáš: Dřív jsi říkal, že ponižují hlavně sebe.

Pavel: Tak to jsem asi kecal. Ponižují mě.

Pavel: Já nevím. Jsi kamarád a všechno, ale stejně nevím, jestli mě chápeš. Oni mě ponižují.

Obraz 44**Továrna (šatna)**

INT – REAL – DEN

Klára sedí v prázdné tovární šatně, kolegyně už asi odešly. Dovnitř nakoukne Martinec, váhá, Klára si ho nevšimne. Martinec ji pár vteřin sleduje, pak si sedne vedle ní.

Klára se usměje.

Martinec: Promiň, Kláro, musím ti něco říct. Ptal se tady na tebe jeden tajnej. Řikal, že proti tobě nic nemaj, ale stejně se ptal.

Klára: Jste hodnej, že jste mi to řek.

Martinec: Dávej si pozor. A s nikým nemluv o tom, co jsem ti řek. Hlavně ne s ním, kdyby si tě našel.

Klára: Možná najde. No a co?

Obraz 45
Ubytovna (Klářin pokoj)
INT – REAL – NOC

Klára sedí u stolku u okna, má rozsvícenou slabou lampičku, něco píše. Ozve se zaklepání, pak se pomalu otevřou dveře do pokoje a dovnitř vpluje Darina.

Klára mlčí, Darina se prochází po pokoji.

Darina dál pátrá po pokoji.

Klára pokrčí rameny a mlčí, Darina konečně odhalí tři lahvičky na parapetu, jeden hned chňapne.

Klára bezmyšlenkovitě vstane a podá jí otvírák. Obě si zase sednou.

Darina si zhluboka zavdává. Klára si rezignovaně taky jedno otevře.

Darina: Ahoj, můžu dál?

Darina: Nemáš to tady moc upravený.

Klára: Pripadala by som si, že tu bývam, keby som na niečo siahla.

Darina: Ty tu nebydlíš? Tak kde bydlíš?

Darina: Nevadí ti to, doufám. Máš otvírák?

Darina: Co to spisuješ?

Klára: List.

Darina: Komu?

Klára: Mame.

Darina: Jasně, ať si počte.

Darina: Mámy... otrava, čo?

Klára: Pozri sa, Darina. Sedíš si tu na mojej stoličke, cucáš moje pivo. Buď rada, že si rada a nerýp sa v cudzých veciach. Aj tak by si s tým pivom mala ubrať, čakáš dieťa.

Darina: Jo. Nejspíš jsem to měla dát pryč.

Klára: To nehovor.

Darina: Proč ne?

Klára: Pretože sa to tak ľahko hovorí.

Darina trochu natahuje, pak se vysmrká.
Klára se na ni zkoumavě podívá.

Darina kývne.

Darina: A co jako má bejt?

Klára: Že o tom prd vieš, tak takto nehovor.

Darina: Nedělej na mě chytrou. Sama máš v těchhle věcech pěkněj bordel. Dobře jsem tě viděla s tím tvým. Měl prstýnek? Fakt paráda. Co si, prosim tě, myslíš?

Klára: Nestarám sa...

Darina: To bys teda měla. To mu to věříš, když ti říká, že se kvůli tobě vykašle na rodinu? Jseš jak malá, prosim tě.

Klára: Ja to od neho nechcem.

Darina: To bys teda měla. To ti jako nevadí se o něj dělit?

Klára: Ale ja nechcem, aby mi niekto patril.

Darina: Nakonec budeš ty patřit jemu. A jak se to stane, tak to začne, všechny ty kraviny. Že prej to ženský potřebujou, dostat občas po papuli. Já to teda nepotřebuju.

Klára: Bojíš sa?

Klára: Neboj sa.

Obraz 46**Nemocnice (chodba)**

INT/EXT – REAL – DEN

Je po návštěvách, nemocniční chodba je prázdná, na jedné lavici sedí Tomáš, nic nedělá, dívá se před sebe. Ze sesterny k němu jde mladá sestřička, přijde až k němu a zastaví se.

Tomáš se na ni unaveně usměje.

Z kapsy uniformy vytáhne cigarety, jednu si zapálí. Sestřička se na něj účastně podívá a otevře okno. Venku je hezky, před budovou stojí zaparkované policejní auto.

Sestřička: Přišli si pro tebe, Tomáši. Čekaj dole na vrátnici.

Tomáš: Tak to abych asi šel.

Obraz 47 Změna
Estébácká centrála (výslechovna)
 INT – REAL – DEN

Tomáš sedí na židli, Antonín stojí opřený u okna.

Tomáš mlčí.

Žádná odpověď.

Antonín si sedne ke stolu a dlouze se na Tomáše podívá.

Poklepe na svazek, který leží na stole.

Zapálí si cigaretu.

Antonín vytáhne ze šuplíku růžový formulář a začne ho vyplňovat.

Antonín: Na co myslíš, že se tě chci zeptat?

Antonín: Myslíš, že se tě chci na něco zeptat?

Antonín: Takže tě nic nenapadá?

Antonín: Mě taky nic nenapadá.

Tomáš: Takže můžu jít?

Antonín: Takže budeš sedět na prdeli a poslouchat.

Antonín: Podvracení republiky. Pěknej paragraf. Za to se dává i deset let.

Tomáš: Stejně víte, že je to celý jenom komedie...

Antonín (Zařve): Drž hubu! Ještě jsem nedomluvil... Ještě jsem ti neřek tu dobrou zprávu. Pojedeš do světa. Sbalíš si kufry, starou a ty tvý fakany a všichni pojedete do světa. Papíry vám hned vyřídíme, přijdem vám zamávat na perón. Stačí podepsat souhlas. Kdoví, třeba tam ten tvůj pitomej život nakonec nějak zvládneš.

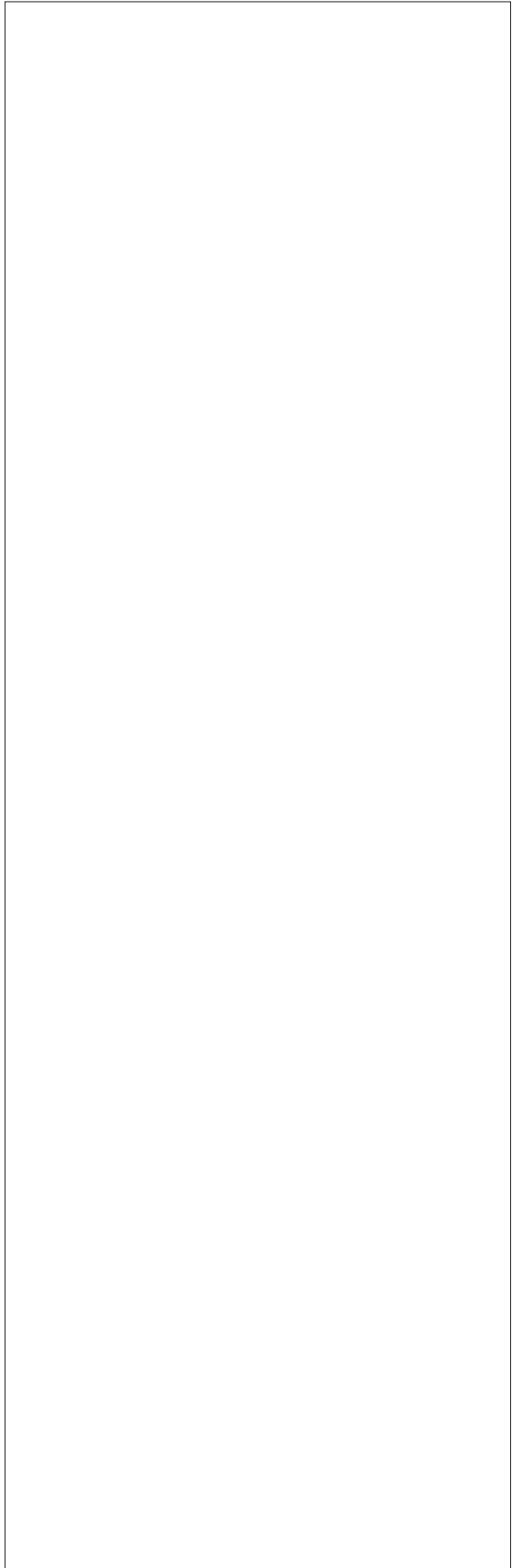
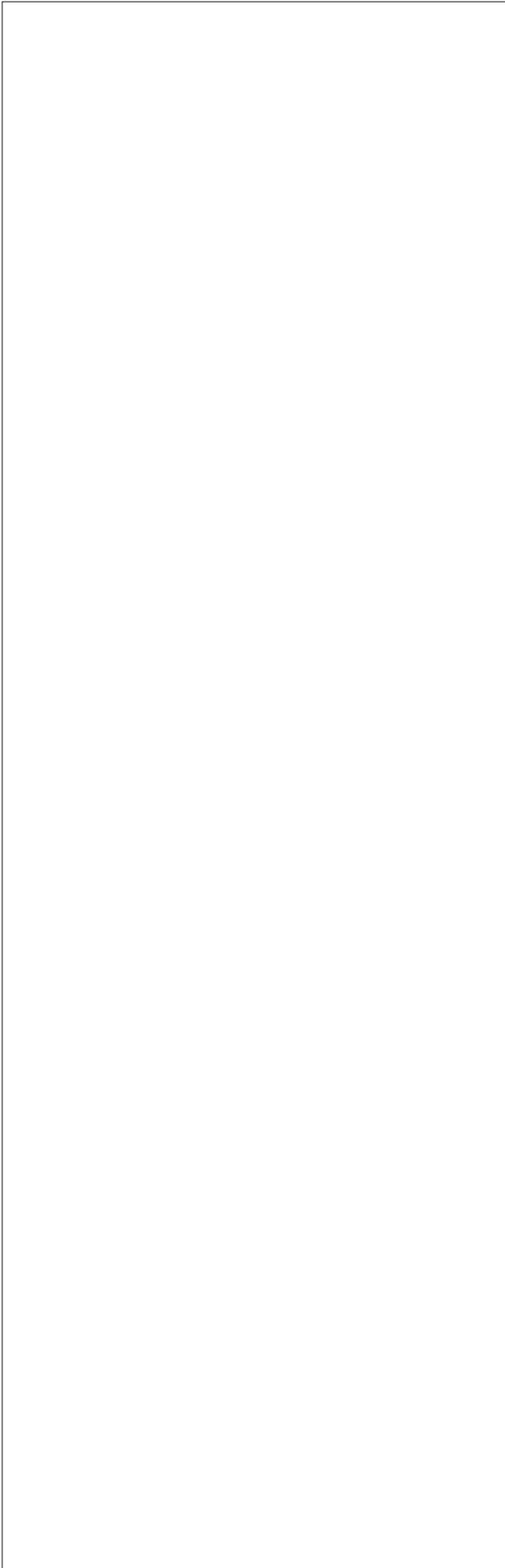
Tomáš: Já před váma nebudu utíkat, to přece víte.

Antonín: No.. budeš. Protože na to nemáš.

Tomáš: Co si myslíte, že o mě víte.?

Antonín: Všechno. Taky se to dozvíš, už brzo. Nebude se ti to líbit... Teď tě dám na dva dny k ledu. Zkus tam přemejšlet.

Obraz 48 Změna
Kriminál (chodba, cela)
INT – REAL – DEN

Bachař vede Tomáše po chodbě kriminálu, oba zastaví a bachař otevře dveře cely. Tomáš vejde dovnitř, bachař za ním zabouchne, v cele sedí na spodní pryčně Vandrák – otrhaný a zarostlý starší muž.

Tomáš se rozhlíží po cele.

Tomáš vyleze na horní pryčnu a lehne si tam na záda.

Tomáš kouří a dívá se do stropu.

Vandrák: Buď připraven.

Tomáš: Vždy připraven.

Vandrák: Co na tebe maj?

Tomáš: Prej podvracím republiku.

Vandrák: Já napadnul policajta.

Tomáš (zasměje se): Bravo.

Obraz 49**Estébácká centrála (výslechovna)**

INT – REAL – DEN

Husár sedí za stolem a kouká do nějakých papírů, před ním na židli Klára, dívá se na něj trochu znuděně a taky zvědavě – asi jako člověk, který se v zásadě nezajímá o brouky, a přitom právě narazil na nějaký pozoruhodný exemplář. Husár vzhledne od papírů a vyloudí úsměv.

Klára pokrčí rameny.

Husár se dívá na Kláru o něco komisněji.

Klára mlčí.

Klára se zasměje.

Husár: Takže Klára... Klára Kadlecová. Od Žiaru. Takže krajanka. Tomu říkám gól... to môžeme pokojne hovoriť po našom.

Klára: Vy to tam znáte?

Husár: Nie, ale aj tak. Máte dvadsať sedem rokov. Aj ja mám presne toľko. Mali by sme si rozumieť. Čo povieť? /častný pohľad) Prečo si myslíte, že ste tu, Klára?

Klára: To byste mi snad měl říct vy.

Husár: Vy sa poznáte s Tomášom Sýkorom. Myslíte si, že ho poznáte dobre. Poznáte ho ale naozaj?

Husár: A čo keby som vám povedal, že je to zločinec, že pácha trestnú činnosť? To by vás asi prekvapilo.

Husár: Pripadá vám to smiešne. Mne to smiešne nepripadá. Rozvracanie republiky vôbec nie je na smiech, a o to tu ide. A vy ste do toho, Klára, zapletená a možno o tom ani nevíete, tak ma radšej počúvajte. Kým sa ešte rozprávame neformálne, inak s vami budem musieť hovoriť úradne.

Klára: To bych možná radši, já na ty neformální hovory moc nejsem.

Husár: Ako chcete, jenomže tu ide totiž o politickú problematiku, o štátno-bezpečnostnú problematiku a do tej vy nevidíte. Vy vidíte len to vaše...

Klára: Moje čo?

Se zvedne od stolu, přechází po kanceláři jak učitel před katedrou.

Klára se tváří našťvaně.

Husár: Tak sa hneď nerozčuľujte. Ja som predsa tiež mladý, viem, že si človek niekedy potrebuje vyhodiť z kopýtka. To je jasné. Ale uveďte si, s kým sa to zaplietate. Toto je predsa veľké mesto, má veľa obyvateľov, sú medzi nimi aj veľmi zaujímaví ľudia, zaujímaví muži. Nemal by byť problém nájsť medzi nimi perspektívneho partnera.

Obraz 50 Změna
Estébácká centrála (vedlejší místnost)
INT – REAL – DEN

Stroze zařízená místnost, u stolu sedí Antonín se sluchátky na uších, poslouchá v nich, jak Husár vyslýchá Kláru.

Antonín si sundá sluchátka a odejde z místnosti.

Klára (m.o.): Tak to mám asi smolu. Chlapi, ktorých v tomto meste stretávam, väčšinou veľmi zaujímaví nie sú. Samé protivné, vlezlé indivíduá, čo sa tvária dôležito. A musia v kuse mlieť hubou, aby si niekto náhodou nevšimol, akí sú nudní. Samí slabosi.

Husár (m.o.): Nejaká múdra, slečinka. Aby ste sa nedivili, aká veľká tá smola môže byť...

Obraz 51**Nemocnice (chodba)**

INT – REAL – DEN

Na konci tmavé chodby nemocnice, kde pracuje Tomáš, se Klára o čemsi baví se zdravotní sestrou. Asi se nedozvěděla, co potřebovala, pomalu se vrací zpátky, cestou k východu prochází okolo čekárny pohotovosti, kde na lavičkách tiše sedí několik nemocných lidí. Sedí mezi nimi i Antonín, upřeně se dívá do protější zdi, když Klára prochází kolem.

Klára jde dál, do tmavé a prázdné chodby, za sebou slyší ozvěnu rychlých kroků a echem rozmazaný hlas, který jako by volal: „Kláro!“

Klára se zastaví a s podezřením se otočí, zpoza rohu se objeví Antonín, jde rychle k ní a zároveň se dívá skrz ni, blíží se.

Antonín projde kolem ní, aniž by zpomalil nebo dal jinak najevo, že ji slyšel. Zmizí za dalším rohem. Klára slyší, že se rozběhl.

Klára: Volal jste na mě?

Obraz 52
Antonínův byt (kuchyně)
INT – ATELIER – NOC

Přes okno vidíme k Rusnákovým do bytu, Antonín sedí u stolu v kuchyni, je otočený k oknu, nezaostřeně se dívá ven, v jeho pohledu je nejistota, snad i strach.

Rusnáková za ním cosi povídá, Antonín ji zjevně nevnímá.

Obraz 53**Antonínův byt (ložnice)**

INT – ATELIER – NOC

Antonín a Rusnáková leží v manželské posteli.

Antonín najednou vylítne a začne hyperventilovat a lapat po dechu.

To, samozřejmě, vzbudí Rusnákovou, která reaguje poděšeně a chaoticky, chytne Antonína, obejmě ho, jako kdyby ho chtěla znehybnit a zároveň ho rukama plácá přes záda.

Antonín se jí nepřítomně kouká přes rameno a zjevně se dusí.

Antonín se pomalu uklidňuje, začíná zhluboka oddychovat, opře se zády o zeď a pořád nepřítomně kouká před sebe.

Antonín pořád zhluboka oddychuje a kouká do prázdna.

Rusnáková: Antoníne! No tak, Antoníne! Co je s tebou? Co je s tebou?

Rusnáková: Co to bylo? Co to, proboha, bylo? To nemůžeš nechat jen tak, Antoníne. S tím musíš k doktorovi, Antoníne. Co se to s tebou děje? Zdálo se ti něco?

Antonín: Spadnul jsem tam.

Obraz 54 Změna
Ordinace estébáckého doktora
 INT – REAL – DEN

Ordinace, zařízená v dobovém stylu, včetně reprodukce nějaké připitomělé krajinky v umělohmotném rámu na zdi. Doktor je starší chlapík – vyhlíží dost komisně, až vojensky, prošedivělé vlasy má sčesané dozadu. Sedí za stolem a proti němu sedícímu Antonínovi předvádí dýchání do papírového pytlíku.

Podá Antonínovi sáček.

Doktor se skloní a vypisuje formulář, uslyší jakýsi rychlý pohyb a zvuk zavíraných dveří. Zvedne oči, Antonín je už pryč.

Doktor zvedne telefon, vytočí krátké číslo.

Doktor: Vidíte, celá ta křeč, za chvíli povolí.

Antonín: Mně nevádí nedejchat. Ale nemohu jsem tomu poručit

Doktor: Jistě. Ale ten sáček je jenom takový instrument první pomoci, musí vás vidět jiný specialista než já. Specialista na... lidskou mysl, rozumíte?

Antonín: Aha.

Doktor: Zkuste mezitím na chvíli vysadit. Vezměte ženu na pár dní třeba někam na venkov.

Antonín: Z venkova jsme přišli sem.

Doktor: No vidíte. Vypíšu vám doporučení.

Doktor: Sestři, zjistěte mi na osobním, kdo je nadřízený důstojník kapitána Rusnáka. Sežeňte mi ho ještě dneska.

Obraz 55**Tomášův byt (předsíň)**

INT – ATELIER – NOC

V předsíni je zhasnuto, dovnitř dopadá jenom světlo nějaké stojací lampy v chodbě.

Někdo odemyká dveře, je to Tomáš, vejde dovnitř a zuje si boty, snaží se být potichu.

Objeví se Sylvie v noční košili, dá Tomášovi pusu, možná trochu vřelejší než obvykle. Trochu od něj poodstoupí.

Sylvie se usměje.

Tomáš se zazubí zpátky.

Sylvie: Jak to šlo?

Tomáš: Normálně. Docela dobře.

Sylvie: Vždycky tam tak načichneš.

Tomáš: Napustíš mi vanu?

Obraz 56**Tomášův byt (koupelna)**

INT – ATELIER – NOC

Střídmě a obyčejně zařízená koupelna s plechovou vanou, na šňůře nad ní visí prádlo.

Ve vaně leží Tomáš, na okraji vany sedí Sylvie, pořád je v noční košili. Tomáš vesele rozpráví.

Tomáš se pochechtává.

Sylvie mu dá ruku kolem ramen.

Tomáš se na ni podívá a vyloudí úsměv.

Tomáš: ...Prej „poprvý v životě napadnu policajta a nepamatuju si to“. Legrační chlapík, zrovna mi vyprávěl, jak se dá z indulony udělat parádní lomcovák, když pro mě přišli, že už můžu jít. Škoda, ještě bych si to poslechnul...

Sylvie: Nic takovýho. Hezky doma budeš.

Tomáš: No jo, jídlo je tady přece jenom o něco lepší.

Sylvie: Dokud jsme spolu, tak na nás nemůžou.

Obraz 57**Před továrnou**

EXT – REAL – DEN

Tomáš stojí nedaleko od tovární brány, trochu stranou, sleduje vycházející lidi. Mezi nimi je i Klára, ta se zastaví a rozhlíží se, Tomáš ale stojí dál na místě. Klára si ho konečně všimne, Tomáš jí zamává a vykročí k ní. Obejmou se.

Obraz 58
Pavlův byt (ložnice)
INT – ATELIER – NOC

Tomáš a Klára na posteli, oba jsou oblečení,
tak jak přišli z ulice, v pokoji je rozsvíceno.
K ničemu se nemají.

Obraz 59 Změna
Kancelář majora Janečka
 INT – REAL – DEN

Major Janeček stojí u okna a dívá se na Husára, který sedí za jeho stolem.

Zpříma se na Husára podívá.

Začne cosi přerovnávat na stole, Husárovou tvář přeběhne stín znechucení. Dál napjatě poslouchá

Janeček: Děláš, teď s Tondou na tom Sýkorovi. Jak to jde?

Husár: Sýkorá se poddá, soudruhu majore. Mám na to čuch.

Janeček: To je důležitá věc, mít čuch. Co ti ten tvůj čuch říká o Tondovi?

Husár (pokrčí rameny): Je to... kolega. Moc toho nenamluví... Znáte ho.

Janeček: Právě že ho znám. Je to náš... je to náš nejlepší člověk. Zním ho moc dobře. Jenomže poslední dobou ho nějak nepoznávám. Taky mám čuch.

Janeček: Ty nejlepší někdy nejvíc zklamou, Martine. Prostě jim rupne v kouli. Tondovi asi ruplo v kouli. Mám takovou informaci, Martine. Co s tím budeme dělat?

Husár: To by asi chtělo... citlivý přístup, soudruhu majore.

Janeček: Přesně tak, Martine. Necháme to zatím v rodině. Dáme mu šanci. Ty budeš jako jeho brácha, kterej se stará a hlavně si všímá. A když něco vidí, řekne to tátovi.

Husár: Rozumim.

Janeček (pokývá hlavou): Chceme Tondovi hlavně pomoci. Něco jinýho by bylo, kdyby se ukázalo, že mu ta naše rodina je ukradená. Že zapomněl, komu přísahal. Takovej lidem mi nepomáháme. Takový lidi mi trestáme.

Husár: To je logické, soudruhu majore.

Janeček: Líbíš se mi, Martine. Tobě nikdy v kouli nerupne, co?

Husár: Můžete se spolehnout.

Janeček (usměje se): Odchod.

Husár se zvedne a odchází, zavře za sebou dveře kanceláře a projde do předpokoje. Miluška tam něco spisuje. Husár se k ní tiše skloní a zlehka ji kousne do ucha.

Stoupne si za ni a lehce rukou propátrává Miluščin výstřih. Miluška si o něj opře hlavu.

Miluška (*potěšeně*): Nech toho.

Husár: Už sa nemôžem dočkať večera.

Husár: Pekne si zašukáme, pretože ľudia, čo málo šukajú, potom majú problémy. A nestačia sa diviť.

Obraz 60**Antonínův byt (předsíň, obývací)**

INT – ATELIER - DEN

Antonín odemyká dveře bytu, jde k obývacímu, svítí se tam a je slyšet hovor. Vevnitř sedí Rusnáková a Anička Řeháková - trochu tělnatá a dobromyslná paní mírně přes třicet, oblečená jako vesnická dáma na výletě do města. Na klíně má Rusnákovici kočku, občas ji přikrmuje koláčem. Rusnáková vstane a s vysvětlujícím gestem se obrátí na Antonína.

Antonín cosi zabručí a sedne si ke stolu.

Antonín upřeně zírá do talíře, do něž mu Rusnáková nalévá polévku.

Vezme si ještě kousek koláče.

Antonín zvedne hlavu od talíře.

Rusnáková: Anička měla cestu přes Prahu, tak se stavila. Sedni si, hned ti dám polívku.

Anička: Zrovna jsem říkala, jaký to tady máte pěkný. Takový zařízení se hned tak nesežene. Často si s holkama doma říkáme, jaký s tebou Milda udělala terno.

Rusnáková: Antonín se snaží, to jo.

Anička: Některý holky takový štěstí nemaj, to ti teda řeknu. Třeba Marta Holečková. Vona si vzala Pepu Šrámka. Pamatuješ si přece na Pepu Šrámka, Tondo, ne? Často jste spolu chodili někam za vesnici. Co jste to tam vlastně tenkrát pořád dělali?

Antonín: Coby. Nic.

Anička: No jo. Kluci. Řeknu ti, to není dobrý manžel. Barák jim padá na hlavu, tuhle jsem ji viděla potlučenou. Prej uklouzla na schodech. Takhle si to asi nepředstavovala.

Antonín: Lidi si většinou představují kraviny.

Rusnáková: Antoníne...

Anička: Víš co, Antoníne, čím jseš starší, tím víc mi připomínáš svého tátu. Taky je takovej... Já nevím. Jako ty. Moc toho nenamluví, oči má jak ostříž a za těma očima mu to šrotí... Ještě dneska se mu děcka bojejí vlízt na zahradu.

Antonín se na Aničku dlouze podívá.

Antonín vstane od stolu a odejde z místnosti. Je slyšet bouchnutí dveří od bytu. Rusnáková a Anička potichu sedí.

Rusnáková zamáčkne slzu, Anička vstane od stolu a zamíří k prosklenému baru, kde objeví několik lahví myslivce a gruzíňáku. Mrkne na Rusnákovou.

Antonín (*potichu*): Nevíš, vo čem mluvíš. Ale mluvíš pořád.

Anička: Snad jsem něco nepokazila?

Rusnáková: Ne, to nic. To víš, ta služba je těžká. Moc těžká. A on je z toho někdy... Prostě je někdy...

Anička: Dáme si, ne?

Obraz 61**U řeky**

EXT – REAL – PODVEČER

Neregulovaný břeh řeky někde na kraji města.
Přerostlá tráva a zbytky nějakých zařízení.

Na břehu sedí Antonín a dopíjí láhev piva.
U jeho nohou už leží pár prázdných. Antonín
dopije, vstane a s jistou pomalou
systematičností nahází prázdné láhve
vysokým obloukem do řeky.

Obraz 62**Antonínův byt (obývací)**

INT – ATELIER – NOC

V obývacím je zhasnuto, na gauči vsedě spí Rusnáková ozářená světlem obrazovky decentně zrnící televize.

V předsíni někdo odemkne, přes prosklené dveře je vidět, že tam rozsvítil. Ve dveřích z předsíně se objeví Antonín. Opře se o futro a chvíli ten výjev sleduje. Pak trochu ztěžka dojde ke gauči, sedne si na druhý konec gauče a pak se pomalu sklopí na stranu a lehne si hlavou do manželčina klína.

Rusnáková se vzbudí, trochu sebou přitom trhne. Zvedne ruce, jako kdyby se nemohla rozhodnout, jestli Antonína pohladí nebo ne, pak mu ruce položí na ramena. Antonín zvedne hlavu a podívá se Rusnákové do očí.

Antonín: S Pepou Šrámkem jsme chodili do starýho lomu. Vylezli jsme až nahoru a skákali do jezírka. Někdy se zavázanejma očima. Mohli jsme umřít a byli jsme na to pyšný. Pepa je asi v prdeli. A já...

Rusnáková: Přestaň.

Obraz 63 Změna
Antonínova kancelář
 INT – REAL – DEN

Antonín sedí za stolem, lepí anonymní dopis, vystřihává písmenka z výtisků magazínu Květy – mají tu výhodu, že jsou barevné, výsledek proto působí nanejvýš estetickým dojmem a práce jde Antonínovi zjevně od ruky. Dopis už má skoro hotový: "Váš manžel Tomáš Sýkora má milenku. Jmenuje se Klára Kadlecová. Dělá jeřábnici ve VZPZ. Spí s ní a lže vám."

Do kanceláře vejde Husár, podívá se Antonínovi přes rameno.

Husár obrátí oči v sloup.

Husár se jde posadit ke svému stolu, po očku se pdívá na Antonína, vidí, že už vystřihuje další písmenka.

Husár: Pěkná prácička.

Antonín: Akorát nevím jak to podepsat.

Husár: Většinou se píše „přítel“. Zní to... seriózně.

Antonín: Já nejsem žádný její přítel. Je mi ukradená.

Husár: Tak to podepiš za nějaké kolektiv, ať to vypadá že užto vědí všichni, jenom ona ne, kráva pitomá. Napiš tam „rozhořčený občani“ nebo víš co? Napiš tam „děvčata z ubytovny“. To jí nasere. To je dobrý.

Antonín: Já nevím, to bych si připadal jako nějaký úchyl.

Husár: Já se ti tady snažím poradit. A ty to neumíš ocenit. S tebou je teda, Antoníne, fakt těžký pořizování.

Obraz 64 Změna
Ulice před Tomášovým domem
EXT – REAL – VEČER

Tomáš jde po ulici domů. V ulici, kolmé na tu jeho, stojí zaparkovaný žigulík, který používá Antonín. Není vidět, jestli je někdo uvnitř.

Obraz 65**Tomášův byt**

INT/EXT – ATELIER/REAL – NOC

steadicam

Tomáš stojí ve dveřích kuchyně a dívá se na Sylvii – sedí u stolu s hlavou v dlaních, před sebou hrnek s kávou a papír. Tomáš k ní vykročí, položí jí ruku na rameno. Sylvie nereaguje, Tomáš si sedne naproti ní.

Sylvie obrátí papír, který leží před ní na stole, je vidět, že je to anonym, se kterým se lepil Antonín

Tomáš chvíli mlčí.

Tomáš opět mlčí.

Otřesená Sylvie se na Tomáše dlouze podívá. Překvapivě rychle zvedne hrnek s kávou ze stolu a mrští ho Tomášovým směrem. Hrnek proletí kolem Tomášovy hlavy a roztříští se o zeď vedle dveří. Na stěně zůstane hnědá skvrna. Sylvie dál klidně sedí.

Tomáš: Kde jsou děti? Děje se něco?

Sylvie: Nevím. Asi je toho už moc. Promiň, že se tě na to ptám, ale... já vim, že tohle, že to poslali oni. Ale stejně... Znáš nějakou Kadlecovou?

Tomáš: Zám.

Sylvie: Ty ji znáš... *(zhluboka se nadechne)* a to, jak tady ten – prej pozorovatel - píše „spí s ní a lže vám“. Co to je?

Sylvie: Spíš s ní a lžeš mi, Tomáši?

Tomáš: Promiň.

Sylvie: To jo. Tak to jo. Promiň. Hele, to je dobrý slyšet. Když celý dny utírám zadky dětem, cos mi udělal, a vracím flašky, cos vypil, a ty si najdeš nějakou.... nějakou KADLECOVOU, aby sis vode mě odpočinul.. A pak mi napíše nějakej ESTÉBÁK, co z toho měl určitě srandu, jak si tu Sýkorovou, krávu jednu blbou vychutnal... Tak to teda fakt potřebuju, aby mi někdo řek "promiň". Řekni to ještě jednou.

Tomáš: Promiň.

Rozpláče se.

Tomáš a Sylvie sedí nehybně u stolu. U dveří někdo zvoní, opakovaně a důrazně, Tomáš ani Sylvie nereagují. Pak se ozve i bouchání a Antonínův hlas.

Tomáš tiše zakleje a jde otevřít. Za dveřmi stojí Antonín, dva další estébáci, jedna estébačka a Svědek. Antonín Tomášovi ukazuje jakési lejstro.

Estébáci se nahrnou dovnitř, všichni vědí, co mají dělat, rozprchnou se po bytě. Svědek se trochu rozpačitě motá po předsíni, zjevně neví, co dělat. Zatímco estébáci se dávají do díla, Antonín zamíří do kuchyně. Tam sedí u stolu Sylvie, asi se snažila dát se trochu do pořádku, zjevně se jí to moc nepovedlo.

Sylvie mlčí, přistoupí k ní estébačka a šacuje ji, kolega se věnuje Tomášovi.

Estébačka už splnila svůj úkol a odchází do jiné místnosti.

Sylvie: No to je nádhera. To se teda hned cejtím jak znovuzrozená. Ty vole, já snad začnu rovnou lítat. Nemám ti skočit do džbánu pro pivo, drahoušku? Nepotřebuješ něco přeprat, třeba košili? Možná ji máš propocenou po všem tom... ŠUKÁÁNÍÍ...

Tomáš: Promiň, já vážně nevím, co ti říct.

Sylvie: Já zase nevím, co mám dělat!

Antonín: Jménem zákona otevřete! Bezpečnost!

Antonín: Tohle je povolení k domovní prohlídce. Odstupte.

Antonín: Asi jste si zrovna měli o čem povídat.

Antonín: Manželskej život. To znám.

Sylvie: Nechte si to.

Antonín: Nebudte hned tak dotčená.

Sylvie tiše zuří a zároveň si připadá úplně bezmocná. Antonín ji ještě jednou dlouze sjede pohledem a odejde.

Sylvie zírá do zdi, vytrhne ji z toho hlas Svědka.

Sylvie na něj chvilku vytřeštěně zírá.

Sylvie vystřelí z kuchyně a jde do obývacího pokoje, tam narazí na estébáka, který se metodicky prohřívá knihovnou, v dětském pokoji jeho kolega probírá hračky, v ložnici se Antonín za Tomášovy přítomnosti probírá svršky ve skříni, další estébák sundává ze stěny plakát Solidarity.

Sylvie vyjde ven na pavlač, hlídkuje tam mladý strážník. Auto, kterým přijeli policajti, je zaparkované před domem, prohlíží si ho tam jakási zvědavá babka, obrátí se k domu a vidí Sylvii na pavlači. Sylvie se odvrátí, přičemž se podívá na dům naproti, na protější pavlači tam stojí chlapík v teplákové bundě a dívá se přímo na ni.

Sylvie se vrátí se do ložnice, čapne Tomáše za paži a odtáhne ho do koupelny, rozsvítí, zamkne zevnitř dveře, rozzuřeně se na Tomáše podívá, šeptá.

Antonín: Měla byste vědět jednu věc. Nabídlí jsme vašemu muži řešení. Můžete odjet. A stát by od vás měl pokoj, vy byste měli pokoj od něj, a možná i od těch jinejch věcí. Takhle by to nemuselo bejt, to přece víte. Řek vám to vůbec ten váš manžel?

Svědka: Já jsem nějaký Liburda, tady z národního výboru. Já jsem tady jenom jako svědek, podle zákona to tak musí bejt. To nejde jenom tak odmítnout, jestli mi rozumíte. Já jsem vás, pani Sýkorová, jenom chtěl poprosit, jestli by se tady nenašlo trochu toho kafe...

Sylvie: Jestli si chcete dát kafe, tak to si ho budete muset támhle seškrábat ze zdi, pane... Liburda.

Sylvie: Takže co? Takže co? Jako že ty se budeš někde tahat s tou Kadlecovou a fízlové se pak budou hrabat v mejch spodárech? Řekni jim, ať lezou do šuplíku jí.

Tomáš se na Sylvii smutně dívá.

Naštvaná Sylvie se obrátí ke dveřím a vysmrká se. Otevře a přes předsíň se vrátí do kuchyně, tam na židli zkroušeně sedí Svědek Liburda a tváří se jak boží umučení.

Postaví na kafe.

Tomáš (*taky šeptá*): Sylvie, teďka snad...

Sylvie: Kdy jindy, prosim tě. Co si vůbec myslíš? Vo tohle totiž jde. Protože to je kvůli tobě. A proč to teda mám kvůli tobě vydržet, ať si to zkusí vona. Já na to už nemám nervy.

Sylvie: Jasně. Budeš čučet. Jdi do prdele. Jdi – do – prdele a už se nevracej.

Sylvie (*pro sebe*): Proboha.

Obraz 66 Změna
Estébácká centrála (výslechovna)
 INT – REAL – DEN

Otřískaná místnost s prošlapaným linoleem, u okna psací stůl, za ním sedí Antonín a dívá se na stojícího Tomáše. Oba mlčí, Tomáš to nevydrží a vybuchne.

Antonín si sáhne do kapsy bundy pro cigarety, jednu povytáhne a nastrčí krabičku Tomášovi, ten to ignoruje. Antonín si zapálí sám.

Antonín zprudka vstane, Tomáš lehce nadskočí leknutím, Antonín se na něj výsměšně podívá.

Tomáš: Ty jseš teda frajer. Anonymní dopis! No to mě teda poser. Fakt frajer.

Antonín: Nějakej drzej, chlapče. Ale víš co? Mě to nevadí.

Tomáš: Nehraj to na mě. Hraješ to blbě. Na ženskou si troufneš, co? Frajere.

Antonín: Jenom jsem jí otevřel oči.

Tomáš: Kecy.

Antonín: Ty jsi ten, kdo tady kecá. Kecá a pak se diví. Co sis myslel? Že ti to projde?

Tomáš: To je moje věc.

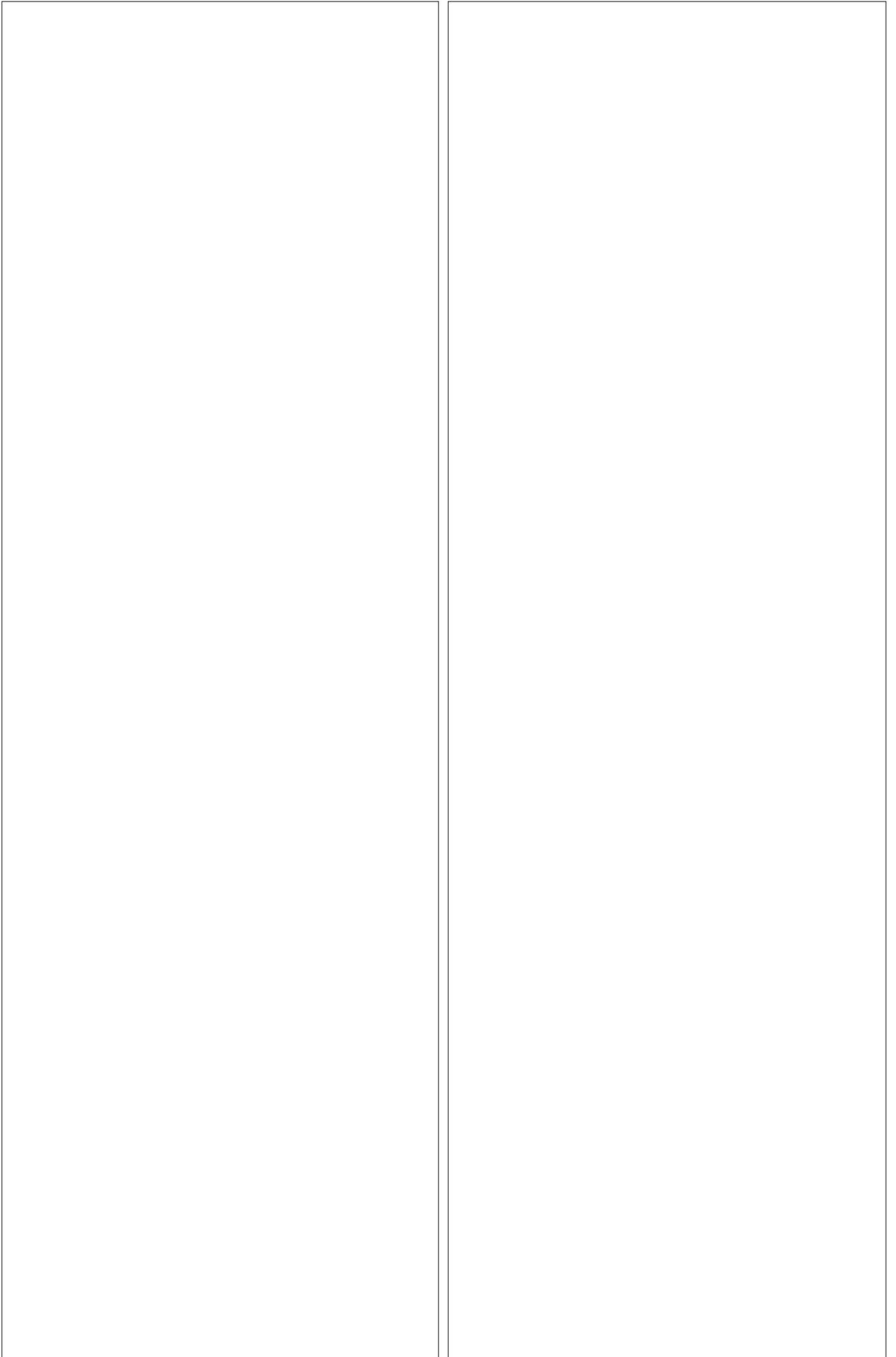
Antonín: Ty jseš moje věc, tak se pletu.

Tomáš: A bavíš se, co?... Je to tak trapný.

Antonín (zavrtí hlavou): Nebaví mě to ani trochu. Skonči to. Už to, do prdele, skonči. Sbal se a vypadni.

Tomáš: Já před tebou neuteču. Před tebou ne.

Antonín:: Tak fajn... A nemysli si, že tě dneska ubytuju. Hezky domu půjdeš. Jestli teda nějakej domov máš.

Obraz 67**Pavlův byt (obývací)**

INT – ATELIER – NOC

Tomáš si nalije velkého panáka z bohaté Pavlovy nabídky a kopne ho do sebe na ex. Uchechtne se a pohlédne na Kláru.

Klára stojí zády k velké Pavlově knihovně, kus před ní sedí v křesle Tomáš a sleduje ji se skleničkou v ruce. Klára se trochu pochichtává, sahá si do kapsy a vytáhne cigarety, zapalovač a procvaknutý lístek na tramvaj.

Klára studuje lístek.

Klára si přitáhne ke knihovně židli a najde dvanáctou knihu v prvním regálu.

Klára se podívá. Docela ji ta procedura baví.

Klára ji najde.

Klára otevře knihu.

Klára čte, nesnaží se o nějakou recitaci, ještě pořád stojí na židli.

Klára: Cigarety, zapalovač a procvaknutý lístek.

Tomáš: Ten mě zajímá. Jaký čísla jsou na něm procvaknutý?

Klára: Jednotka, trojka a deviatka.

Tomáš: První regál nahoře, to je jednička. Odpočítej třetí knížku zleva a pak devátou. To je dohromady dvanáct.

Tomáš: Kolik má stránek?

Klára: Dve sto štyridsať sedem.

Tomáš: Tak to je druhej regál, čtyři a sedm je jedenáct. Jedenáctá knížka ve druhým regálu.

Tomáš: Otevři ji někde. Kde tě napadne.

Tomáš: Kolikátá je to stránka?

Klára: Dve sto päťdesiat štyri.

Tomáš: Dvě, pět, čtyři. Najdi stránku dvacet pět a přečti čtvrtý řádek.

Klára: Neodvážeš neupoutanou loďku, nezaslechneš stín obutý do kožešin, nepřemůžeš strach v temnotném životě.

Tomáš: Jakou loďku?

Obraz 68**Pavlův byt (ložnice)**

INT – ATELIER – NOC

Klára a Tomáš jsou právě v nejlepším, milují se zaujatě a s jakousi vážností, nijak zvlášť atleticky a dlouho, oběma jim to ale právě takhle stačí.

Obraz 69**Pavlův byt (kuchyně)**

INT – ATELIER – DEN

Pavel cosi spisuje u kuchyňského stolu, dovnitř přichází Klára – už je oblečená, Pavla sotva zaregistruje a zkoumá skříňku nad dřezem.

Klára beze slova vyndá ze skříňky láhev s nějakým tvrdým alkoholem, nalije si panáka a kopne ho do sebe.

Klára si nalije další skleničku.

Pavel se zasměje, Klára do sebe kopne zbytek skleničky a sebere se k odchodu.

Pavel: Do práce?

Klára: Jo. A co ty tady?

Pavel: Nemoh jsem spát. Kafe je v tý skříňce dole, jestli ho hledáš.

Pavel: Co Tomáš?

Klára: Spí.

Pavel: Vždycky je bral tak vážně. Ty svoje závazky.

Klára: To sú vážne veci. Sľúbiť niekomu vernosť pred mamou, otcom a súdruhom tajomníkom, to nie je len tak. Sľúbil si niekedy niekomu niečo takto navždy? Prisahal si niekedy niekomu?

Pavel: Ne, já jsem volnej.

Klára: Jako pták?

Pavel: Jako já.

Klára: Co to tam datluješ, ptáku?

Pavel: Taková věc... Zajímá tě to?

Klára: Vlastne nie. Ale deti sa raz o tom budú učiť. Určite.

Pavel: Dávej na sebe bacha.

Obraz 70**Továrna (hala, chodba)**

INT – REAL – DEN

steadicam

Klára obsluhuje jeřáb, tváří se přitom napjatě a trochu smutně. Zastaví stroj, sleze po žebříku a jde přes tovární halu; nedá se říct, že by vysloveně vrávorala, spíš tak trochu pluje, v zatáčkách se nenápadně opírá, na všechno se musí dost soustředit a občas jí to stejně ujede. Jde chodbou ke skladišti, prochází mezi haldami jakýchsi výrobků, najde tam u stolu svačícího penzistu.

Ze stolu vytáhne pivo, otevře ho a podá Kláře. Ta si hned zhluboka zavadá. Asi půlka láhve v ní zmizí.

Klára odchází chodbou, vidí, že její ústí zatarasila kádruvačka Šimková, která ji sleduje. Klára se šteluje trochu na stranu, aby se protáhla, ale Šimková se obejít nenechá.

Klára mlčí.

Klára nasadí prezíravý kukuč a ležérně se opře do strany o řadu plechových skříněk, jenomže si pohyb špatně vyměřila – výsledkem je pád, doprovázený adekvátním zvukovým efektem. Klára si sedne, ale nezvedá se.

Klára: Pane Šilhavý, vy jste taková skvrna na štítě československého hospodářství. Že byste tam pro mě moh najít jednoho lahváče?

Šilhavý: Pro tebe vždycky.

Klára: Díky.

Šimková: Soudružko Kadlecová!

Klára: Prosim?

Šimková: Můžete mi vysvětlit, co tady děláte?

Klára: No byla jsem tam a teď jdu zase zpátky.

Šimková: Nedělejte si ze mě legraci. Vy jste pila?

Šimková: Vy jste pila. Takže, soudružko Kadlecová. Slečno Kadlecová. Skončila jste tady. Protože tady nejde jenom o to vaše pití. Já už nehodlám trpět ten váš nezájem, ten váš... výraz. Formality vyřídíme zítra. Máte k tomu něco?

Klára se na zemi nakloní a zkoumavě si Šimkovou prohlíží.

Šimková se ke Kláře shýbne a zasyčí.

Šimková: Kdybyste se jenom viděla. To je tedy obrázek.

Klára: Vás bych teda taky dětem radši neukazovala, soudružko Šimková.

Šimková: Co ty víš o dětech?!

Obraz 71 Změna
Ulice na konečné tramvaje
EXT – REAL –DEN

Pavel spěchá po ulici k parkovišti, nese síťovku s pomeranči. O zábradlí u parkoviště se opírají Husár a pokuřující Antonín. Pavel jde k nim, tváří se trochu omluvně.

Během hovoru se všichni přesunují k autu.

Nastupují do auta.

Antonín na místě řidiče se během Husárovy promluvy zamyšleně dívá před sebe. Pak nastartuje, auto odjíždí.

Husár: Dvacet minut, pane Veselý. Dvacet minut. Dochvilnost, dochvilnost. Takhle tu vládu dělnické třídy nesvrhnete.

Pavel: My přece nejsme proti dělnické třídě. Chceme práva i pro dělníky.

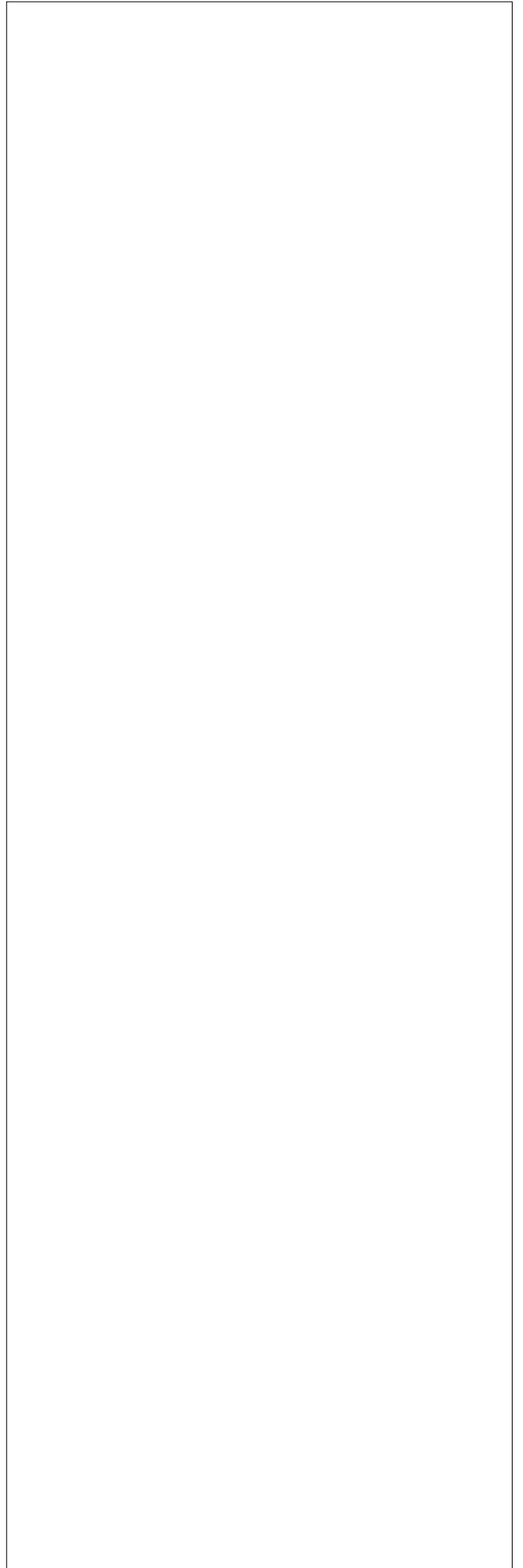
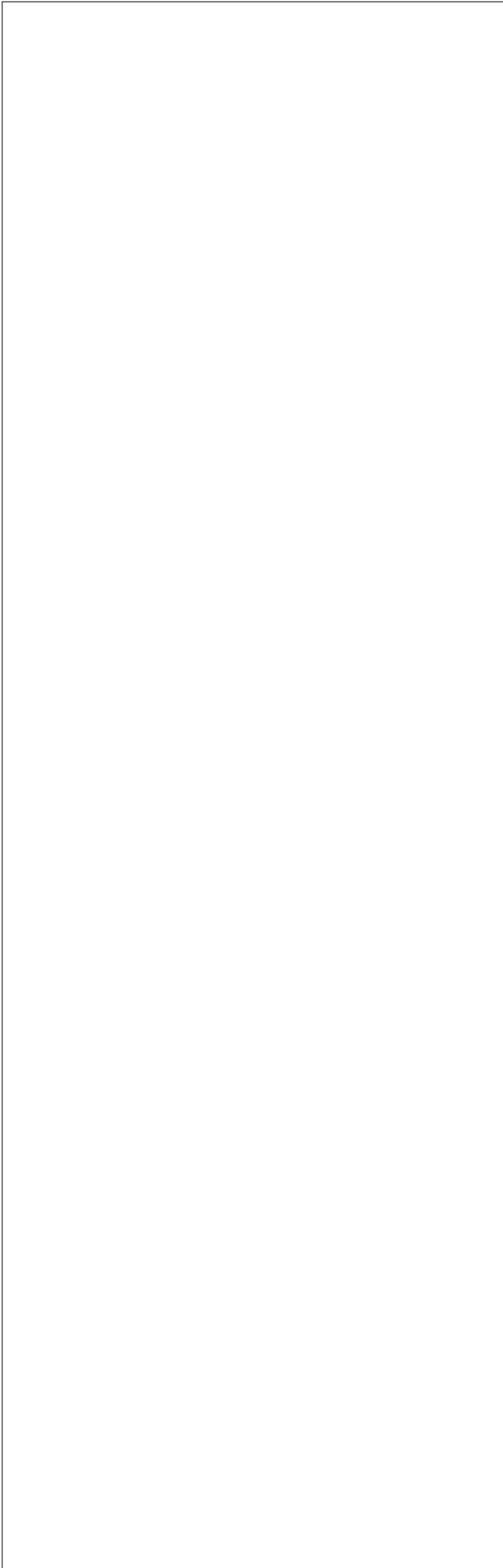
Husár: (pokývá hlavou směrem k Antonínovi): Přednáška.

Pavel: Jenom se schováváte za dělníky. Klára je taky dělnice ne? Tak proč po ní jdete? Zařídili jste jí vyhazov z práce.

Antonín: Nic takovýho jsme nezařizovali.

Pavel: Ale jděte, říkala, že po ní jde nějaká kádrovačka. To jako, že jí to napadlo samotnou?

Husár: Tak asi měla kázeňské problémy. U člověka, co se stýká s různými živly, mě to ani nepřekvapuje.

Obraz 73 Změna
Před ústavem
EXT – REAL – DEN

Auto odbočuje na vedlejší cestu a dojede k budově sešlého zámku, zřejmě teď slouží jako domov důchodců nebo ústav sociální péče, před domem občas projde někdo ve zdravotnické uniformě.

Pavel si vezme tašku, vystoupí a zamíří k budově. Antonín vystoupí chvíli po něm, protáhne se a zapálí si cigaretu a jde směrem k parku. Míjí pár přestárých pacientů na lavičkách a dojde k rozbité kašně. Sedne si na lavičku. Se směsí zájmu a odporu sleduje pacienty.

Antonín: Budete tam dlouho?

Pavel: Jenom chvíli.

Obraz 74 Změna**V ústavu (pokoj)**

EXT/INT – REAL –DEN

jízda

Pavel otevírá okno a pak si sedne na židli vedle postele, leží na ní jeho otec - velice starý muž, zjevně už nepohyblivý. Pavel se snaží mluvit nahlas a srozumitelně, otec naopak hovoří pomalu a skoro neslyšitelně, dívá se do stropu. Pavel se občas kradmo dotkne jeho nehybné ruky. Pokoj vypadá zpustle, je na něm víc postelí, na některých někdo leží, jiné jsou prázdné.

Pavel vstane a jde k oknu, po zpustlé zámecké zahradě se mdle pohybuje pár pacientů a personál. Pavel se obrátí zpátky a jde k Otcově lůžku, vidí, že zase usnul, urovná mu polštář a sedne si vedle lůžka.

Otec spí dál. Pavel se na něj dívá, mluví spíš pro sebe.

Pavel se nakloní a šeptá Otcovi do ucha.

Otec: Dobře, že jsi přišel.

Pavel: Otevřel jsem ti tady okno. Venku je krásně.

Otec: Venku... Nechod' ven. Není to tam...bezpečný... Dáváš na sebe pozor?

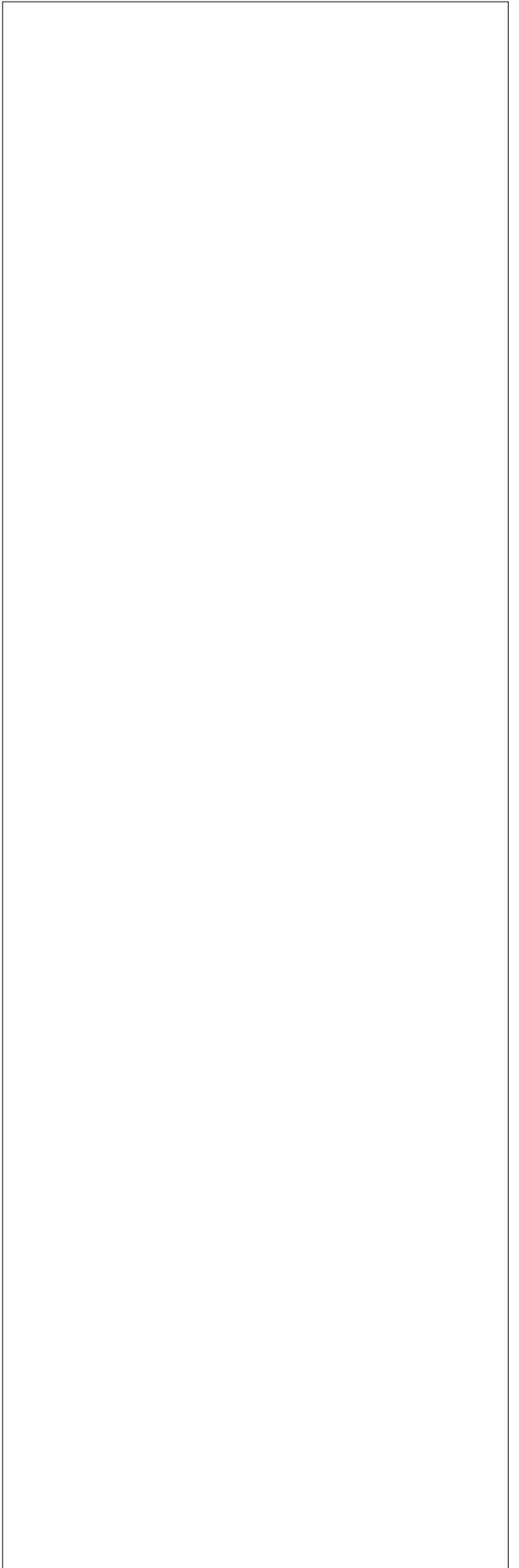
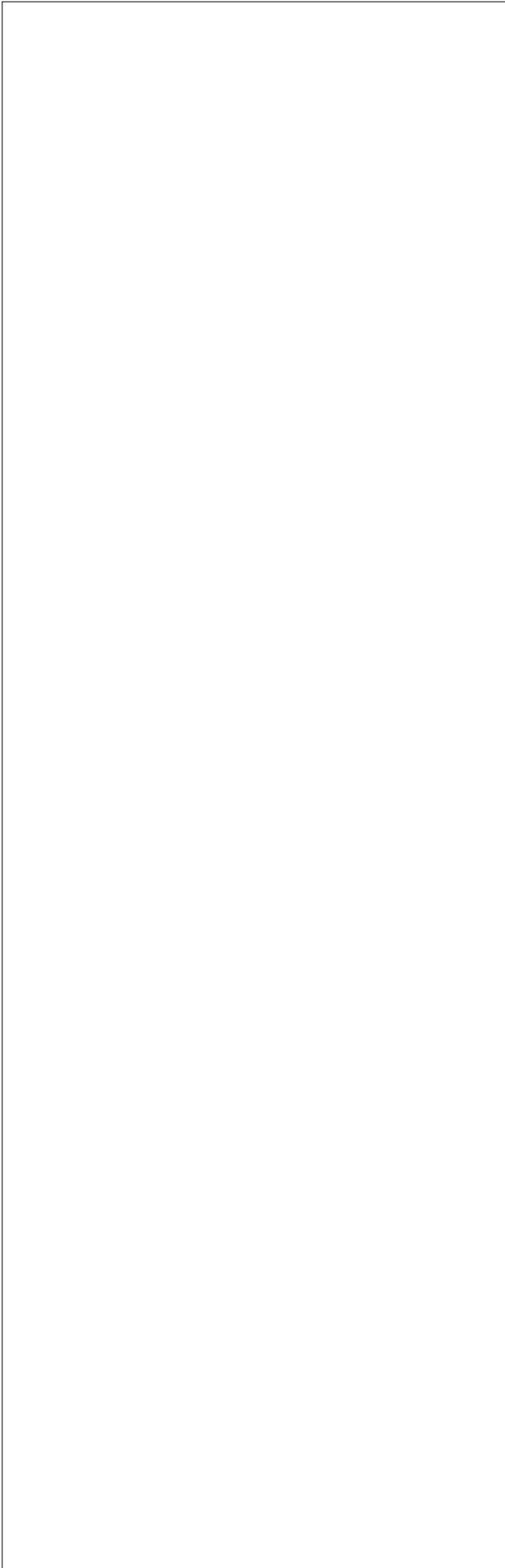
Pavel: Dávám.

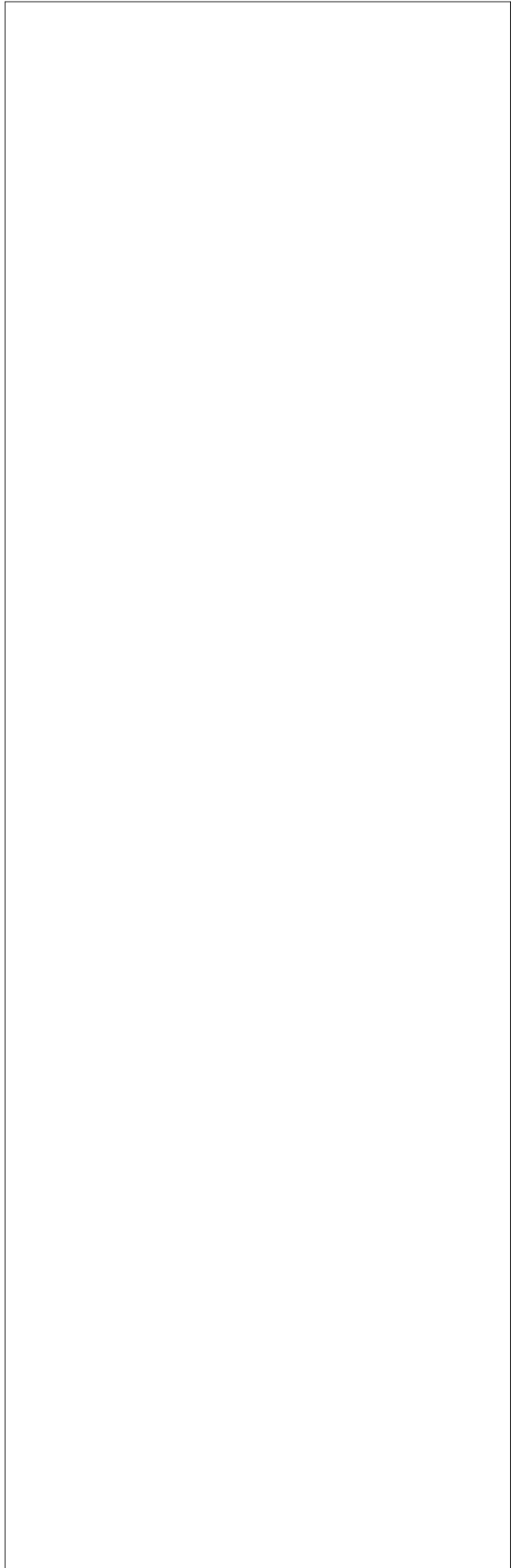
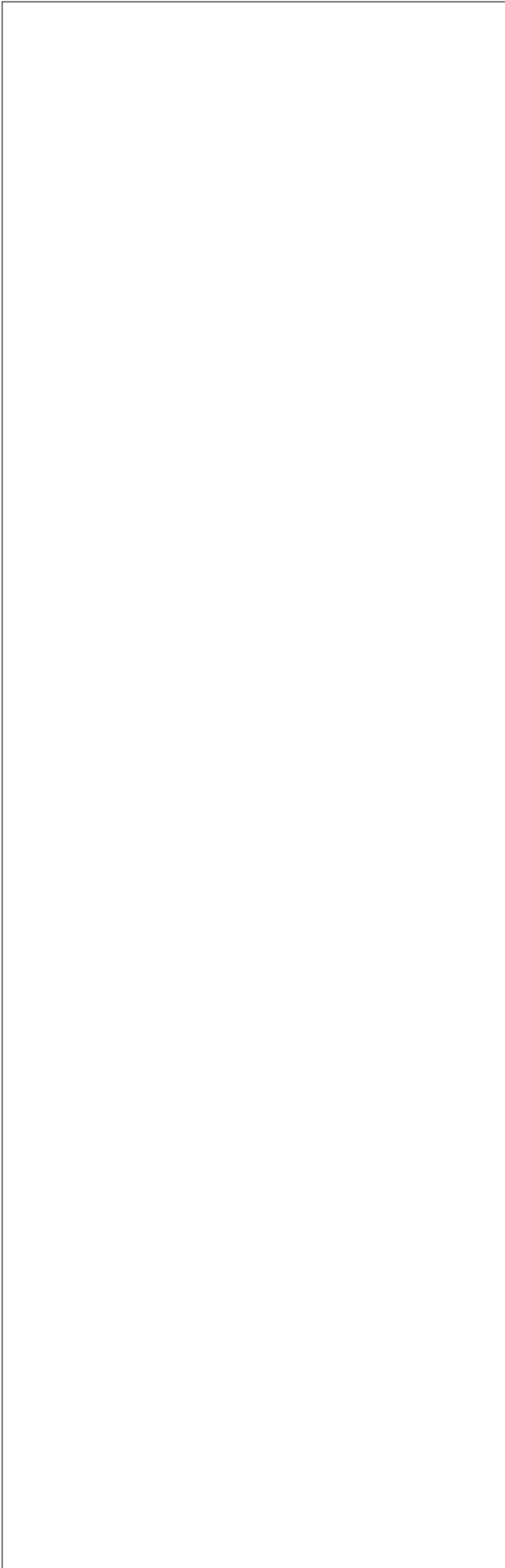
Otec: Dávej na sebe pozor.

Pavel: Dávám na sebe pozor, tati. Někdy s tím je strašná práce, víš. Občas se bojím, že mi z toho praskne hlava. Občas si říkám, už aby mi ta hlava praskla. Ale dávám si pozor, tati. Už to umím.

Pavel: Je v tom nějaká síla. Zlá síla. Oni jsou jenom otroci. Otroci tý síly. Já jsem to nějak usmlouval, držím si ji od těla. Snažím se.

Pavel: Někdy mám pocit, jako by mě ta síla... šoustala. Jako by mě šoustala ohněm a já se nemohu bránit. A někdy se mi to líbí. Hrozný, hrozný.

**Obraz 76 Změna
Hospoda**
INT – REAL – DEN

Trochu lepší hospoda, ale nijak pěkná, ubrusy na stolech, sektorové židle, blbá hudba z rádia, znuděná servírka se zástěrkou. U většího stolu blízko vchodu sedí skupina dělníků, o kus dál sedí u menšího stolku pro dva u okna Tomáš a pomalu cucá pivo, proti němu Sylvie Je docela vymóděná, s novým účesem. Tomáš pije pivo, Sylvie nemá nic.

Tomáš vzdychne.

Tomáš pár vteřin mlčí. Ke stolu se doplouží Servírka a zeptá se Sylvie, co si dá, je odehnána drobným gestem a odploží se ještě otráveněji.

Sylvie se naplno rozpláče. Tomáš se na ni v rozpacích dívá, pomalu vztáhne ruku, Sylvie se odtáhne.

Tomáš: Já ... nemůžu chtít, abys to chápala.

Sylvie: Co bys nechtěl. Já jsem chápavá manželka.

Tomáš: Nikdy jsem ti nechtěl ublížit.

Sylvie: Kecy. Neublížil bys mi, kdybys opravdu nechtěl (vzlykne).

Tomáš (mírně naštvaně): Tak jo, poslal jsem to. A co mám teda dělat? Co můžeme dělat? Mám se vrátit a tvářit se, že se nic nestalo? Na všechno zapomenout? To po mně chceš?

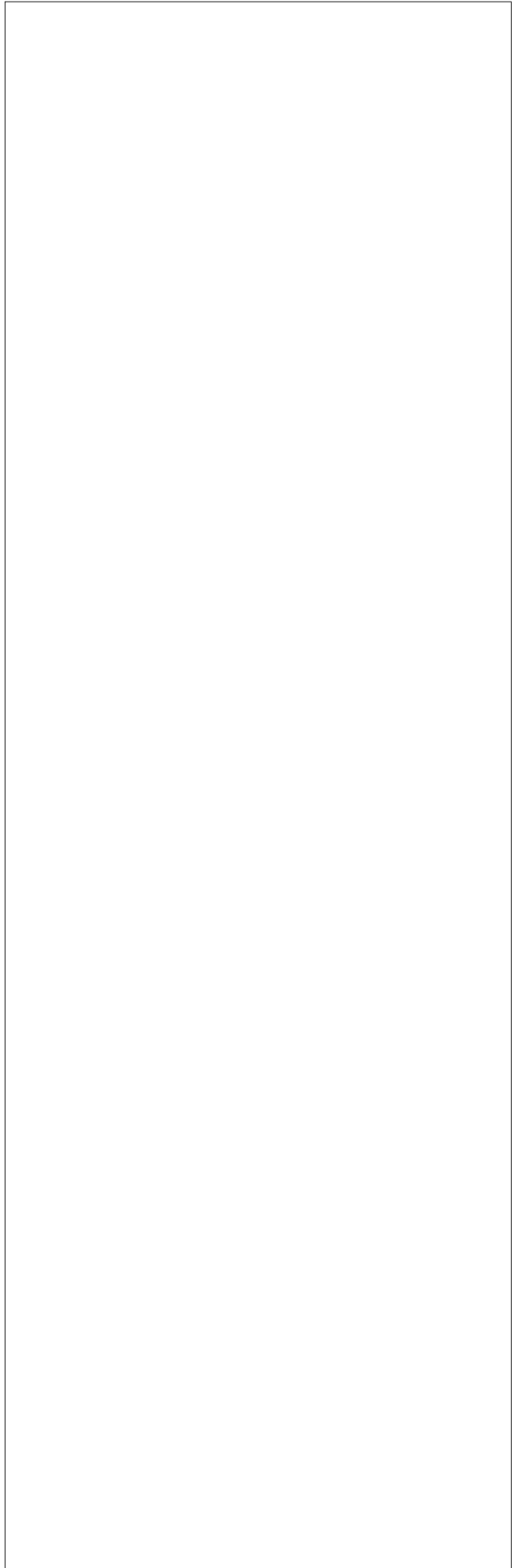
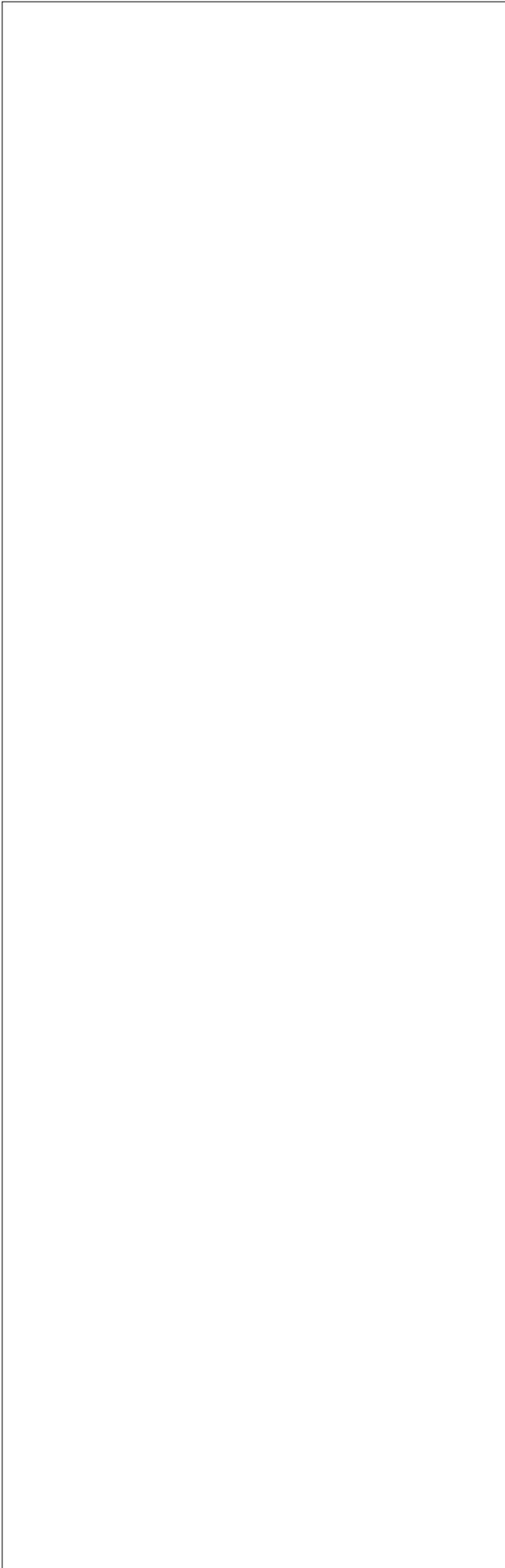
Sylvie: Můžeme odjet.

Tomáš: Udělat radost poručíkovi? To nemyslíš vážně.

Sylvie: No jasně. Já zas zapomněla, že vlastně hraju v tom příběhu o Tomášovi Úžasným a jeho pevným charakteru. Tak víš co? Já už v něm dál hrát nebudu. A naše děti taky ne. Buď dáš sbohem slečně Kadlecové a odvezeš nás někam, kde budeme mít od tohoto všeho pokoj, nebo se se s náma rozluč.

Tomáš: Nikdy by mě nenapadlo, že tohle řekneš.

Sylvie: Nikdy by mě nenapadlo, že mě zradíš...

Obraz 77**Před továrnou**

EXT – REAL – VEČER

Antonín na někoho čeká před továrnou, kouří.

Obraz 78**Dvůr obytného bloku**
EXT – REAL – VEČER

Oprýskaný vnitroblok s trochu zpustlou zahradou. Už se smráká. Antonín a Šimková si sednou na lavičku, kádruvačce je možná trochu chladno.

Na vzdálenějším konci dvora u klepadla na koberce jsou dvě asi třináctileté holky. Něco spolu řeší a přitom se na klepadle různě – jako by trochu bezděčně – houpou a zavěšují se na něj. Skončí tak, že jedna stojí na zemi a druhá pokračuje v konverzaci, zavěšená za nohy hlavou dolů.

Antonín nabídne Šimkové cigaretu.

Antonín si zapálí.

Šimková konsternovaně mlčí.

Šimková: Ne, já kouř těžko snáším.

Antonín: Tu Kadlecovou prostě vyhodit nemůžete.

Šimková: Ale s tím už jde těžko něco dělat.

Antonín: Budete muset.

Šimková (upjatě): Už jsem to přednesla a to prosím z pozice vedoucí stranické organizace. Takže tady jde taky o autoritu strany, soudruhu.

Antonín: To je váš problém.

Šimková: Už se mnou nikdy takhle nemluvte.

Antonín (rezignovaně): Tak tobě to ještě pořád nedošlo, ty stará píčo. Tohle není žádná zasraná konverzace. Já tě tady úkoluju. A ty máš jenom srazit haksny a říct ‚provedu‘. A jestli se ti nechce, tvoje věc. Ale počítej s tím, že ti ukážu. Ukážu ti pěst. Ukážu ti nůž, ukážu ti ho zblízka... Voba dobře víme, že ten pohled nevydržíš, tak mě, do prdele, nezdržuj... Takže co?

Rozklepaná Šimková chvíli polyká a pak ze sebe dostane odpověď.

Antonín se chladně usměje.

Šimková se zvedne a vyrazí pryč, snaží se udržet důstojný krok, ale moc jí to nejde.

Antonín zůstane sedět na lavičce a zapálí si další cigaretu.

Antonín: To byla otázka.

Šimková: Udělám, co chcete.

Antonín: Pohov, rozchod.

Obraz 79**Antonínův byt (kuchyně, ložnice)**

INT – ATELIER – NOC

Antonín stojí u zavřeného okna kuchyně ve svém bytě a dívá se ven. Odněkud z místnosti na něj promlouvá Rusnáková.

Antonín mlčí.

Antonín se otočí, vidí Rusnákovou, stojí za žehlicím prknem, na něm úhledně složená hromádka prádla. Dívá se na něj.

Projde kolem Rusnákové do předsíně, jsou slyšet další kroky a prásknutí dveří. Rusnáková dál stojí u žehlicího prkna a dívá se před sebe. Pod nohama se jí motá kočka.

Rusnáková sedí u stolu, prkno už je složené a prádlo uklizené, před ní neotevřená láhev alkoholu. Bezmyšlenkovitě urovnává faldy na ubruse. Z předsíně se ozve zvuk otevíraných dveří. Do kuchyně vejde Antonín a sedne si naproti ní.

Antonín se natáhne po láhvi, otevře ji a nalije si, zapálí si cigaretu a dlouze se podívá na Rusnákovou. Když na ni promluví, nezní to nijak rozzlobeně nebo zle, spíš rezignovaně, možná si myslí, že manželce pomáhá, že ji odklízí z cesty nějakému velkému průšvihů.

Rusnáková (m.o.): Víš, kam se to díváš, Antoníne? Už jsem si myslela, že by to všechno mohlo být nakonec lepší. Jenomže ono je to pořád horší. Myslela jsem, že tady budu šťastná. Nejsm. Já vim, že každéj nemůže bejt šťastnej, ale já ani nevím kvůli čemu jsem nešťastná. Nevím... Ty někoho máš? Nějakou jinou? Máš nějakou jinou?

Rusnáková: Počkej, ty mi musíš říct pravdu. Máš nějakou jinou.

Antonín (po odmlce): Nemám, ale strašně bych chtěl.

Antonín: Promluvíme si.

Rusnáková: To bychom měli. Už dlouho na to čekám.

Antonín: Tak fajn. Tak fajn.

Antonín s jistými obtížemi vstane a dojde ke kredenci, otevře ji, vytáhne z ní jeden po druhém pár talířů a rozbije je. Otevře prosklenou skříňku nahoře a s podobnou nevzrušenou systematičností pojedná i svátečně vyhlížející servis. Vezme židli a začne s ní mlátit o zeď, rozbije ji. Kočka prchá z místnosti.

Antonín se otočí, v ruce má nohu od stolu, udělá pár kroků k Rusnákové. Překvapivě rychlým švihem praští dřevem do stolu, těsně vedle míst, kde jeho žena sedí. Zasáhne přitom skleničku, ta se rozletí a jeden menší střípek se Rusnákové zasekne do tváře, objeví se malinko krve. Rusnáková zrychleně dýchá a není mocná slova. Dívá se na Antonína úpěnlivě, v náznaku gesta k němu vztahuje ruce.

Antonín jde do předsíně a vytáhne ze skříně dva kufry, odnese je do ložnice. Rusnáková za ním nejde. Antonín otevře skříň v ložnici a vytáhne z ní náruč manželčinych šatů.

Antonín cpe šaty do kufrů, ale nemůže zavazadla zavřít.

Antonín se oblečený svalí na postel. Rusnáková sedí dál u kuchyňského stolu a zírá před sebe, jak ji Antonín zanechal, na tváři je vidět drobná krvavá stopa.

Antonín: Myslim, že by bylo moc dobře, kdybys tady zejtra nebyla, až se ráno vzbudím.

Rusnáková: Cože?

Antonín: Určitě by to bylo dobře. Já nevím, jestli sis toho všimla, ale mě jeblo.

Rusnáková: O čem to, proboha, mluvíš. Já... nikam nejdu.

Antonín: Půjdeš až ráno, vždyť to říkám... To je jedno. Hele, koukej.

Rusnáková (polohlasem): Nech toho.

Antonín: Vůbec se nehejbej. Nezkoušej to.

Antonín: Pro začátek stačí, když si vezmeš jenom to nejnutenější.

Antonín: Ráno budeš mít čas, myslim, že budu dost dlouho spát.

Obraz 80**Antonínův byt (ložnice, kuchyně)**

INT - ATELIER – DEN

Antonín se ztěžka probouzí tam, kde v noci padnul. Na manželčině půlce postele nikdo není, i kufry a hromada šatstva jsou pryč.

Antonín se pomalu zvedne z postele a odejde do kuchyně, výstavní kredenc je poloprázdná, střepey a trosky židle někdo uklidil.

Antonín: Tak fajn. Tak fajn.

Obraz 81**Ulice na sídlišti Změna**

EXT – REAL – DEN

Několik záběrů atmosféry sídliště, po ulici jde od vchodu ke vchodu pošťačka s taškou na kolečkách.

Antonín vychází z paneláku, jde k zaparkovanému autu. Vidí u něj ženskou postavu, je to Miluška, sekretářka majora Janečka. Antonín se zastaví.

Antonín vyrazí směrem ke podjezdu, kde má zaparkované auto, Miluška se k němu připojí. Mičky udělají pár kroků.

Antonín Milušce otevře dveře auta a sedne jí na místo řidiče. Nastartuje auto.

Miluška: Říkala jsem si, že bys mě dneska moh hodit do práce.

Antonín: Nevěděl jsem, že tu bydlíš.

Miluška: Já tu nebydlím...Přispal sis.

Antonín: Měl jsem toho včera hodně.

Miluška: Nemůžeš nikomu věřit, uvědomuješ si to, Antoníne? V tomhle městě ne.

Antonín: Vim, jak to tady chodí.

Miluška: Jseš si fakt jistej? ... Něco na tebe chystaj. Martin a major Janeček. Bavěj se o tobě v kanceláři.

Antonín: No tak se bavěj.

Obraz 82 Změna**V autě (město)**

EXT/INT – REAL – DEN

low loader, steadicam

Antonín a Miluška jedou autem, Miluška sedí na předním sedadle. Pár vteřin zaraženého ticha. Za sklem se míhá město.

Zastaví auto, Miluška vystupuje, dívá se za odjíždějícím vozem. Antonín její postavu v zrcátku ani nezaregistruje.

Miluška: Říkám, nesmíš bejt tak důvěřivej. Bavěj se o tobě, protože ti chtěj ublížit.

Antonín: Ty a Martin přece...

Miluška: Už dávno ne. Jenom mě využil. Všechny jenom využívá. Tebe taky, když se mu to bude hodit. Toho, že máš problémy. Přitom jste kolegové.

Antonín: Já nemám žádný problémy.

Miluška: Jestli je nemáš, tak je brzo mít budeš. Něco proti tobě maj, něco o tobě vědí... Já nejsem jako voni. Mě můžeš říct pravdu.

Antonín: Pravda je, že mi je skvěle... Jsi hodná, ale asi by nás spolu neměli vidět.

Obraz 83 Změna
Estébácká centrála (výslechovna)
 INT – REAL – DEN

Antonín se dívá z okna kanceláře, asi na něco myslí. Otočí se dovnitř a začne nervózně přecházet. Skoro jako by nevnímal Tomáše, který sedí na židli u stolu. Po pár vteřinách ho vezme na vědomí, stejně je ale trochu duchem nepřítomný.

Antonín vezme židli, kterou má u stolu a mrští s ní o zeď. Židle spadne na zem, Antonín do ní kopne. Pořád je však klidný a mluví spíš pro sebe.

Antonín zvedne ze stolu telefonní seznam a vší silou s ním praští Tomáše ze strany do hlavy. Hodí seznam na stůl a zase udělá pár kroků, jako kdyby o něčem přemýšlel. Pak zase rozhodně přikročí ke stolu, zvedne seznam a dá Tomášovi ještě větší ránu. Tomáš spadne i se židlí, zvedne se, opře se zády o stěnu a zůstane sedět na podlaze.

Antonín hodí průkazku na stůl.

Antonín si zapálí cigaretu, párkrát potáhne a vykročí k Tomášovi.

Zkušeně na Tomáše zaklekne a znehybní ho, kolenem mu přimáčkne ruku a začne ho pálit cigaretou. Tomáš se chvíli přemáhá a pak začne křičet – přiskrceně, pořád se to v sobě snaží potlačit.

Pokračuje v pálení, Tomáš dál křičí. Antonín vstane, chce si potáhnout z cigarety, zhnuseně se ušklíbne a zapálí si novou, párkrát potáhne. Vezme cigaretu a začne si s ní pálit hřbet ruky na zápěstí.

Antonín: Tak co s tebou. Co s tebou, ty malej sráči. Co pro mě máš novýho? Nemůžeš pro mě mít nic novýho. Jsi nudnej. Taková nudná věc.

Antonín: Viděls? Blbý dřevo, Jsi úplně stejnej. Zasraný pitomý VĚCI!

Tomáš: : Počítat cizí prdy, to je to jediný, co umíš a ještě se s tím vytahuješ, blbečku. Nejseš víc než chlapík s plackou. Placka je tvoje hlava, tvoje srdce, tvoje péro. Zkus ji na chvíli odložit a pak se podívej, co z tebe zbylo, kreténe.

Antonín (klidně): Proč radši nevypadneš. Proč, do prdele nechceš bejt trochu šťastnej?

Antonín: Myslíš si, že mě znáš? Neznáš mě. Tohle nejsem já.

Antonín: Co vidíš teď?

Antonín: Pššššt.

Antonín: Řekni mi, co vidíš teď. Zkus se na to těma svejma očima podívat a řekni mi co vidíš. Nevidíš nic. Nejsi na to dost silnej.

Antonín zavře oči.

Antonín začne lapat po dechu a dusit se. Upustí cigaretu, odpotácí se k oknu a otočí se zády do kanceláře. Venku je nepřívětivý den. Vytáhne z kapsy sáček, dá si ho před pusou a s pohledem upřeným z okna do něj párkrát vydechne. Za pár okamžiků se uklidní a otočí se zpátky.

Antonín: Nevidíš to, co já. Nemáš tušení, jak je to jasný. Tak jasný, až to BOLÍÍÍ!

Antonín: Ztrat' se z mého života. Nemůžeš vydržet takovou bolest.

Tomáš: Tak tomuhle ty říkáš bolest? Týchle komedii? Tak to jseš teda fakt dobrej soudruh.

Obraz 84 Změna**V autě (krajina)**

EXT/INT – REAL – DEN

V autě Antonín, Pavel a Husár, rozsazení obvyklým způsobem. Pavel je nervóznější než obvykle, nadechuje se k zásadnímu proslovu.

Antonín bleskově zajede s autem ke krajnici, otočí se k Pavlovi a chytne ho za límec. Husár se zájmem přihlíží.

Nakloní se přes Pavla a otevře dveře na jeho straně.

Pavel na něj zírání neschopen slova.

Vystrčí Pavla z auta, které vzápětí prudkou otočkou do protisměru vystřelí pryč. Husár si Antonína s podezřením prohlíží.

Antonín se soustředí na řízení, má ruce na volantu, je vidět místo, kde se páčil cigaretou.

Postava Pavla se za zadním sklem postupně ztrácí.

Pavel: K Tomášovi Sýkorovi se chováte hnusně. Nemůžete se takhle chovat. Nemohl bych s váma spolupracovat. Takhle ne.

Antonín: Držte hubu.

Husár: Buď trpělivej. Pane Veselý... Celá ta záležitost s Tomášem Sýkorou je přece vaše chyba, pane Veselý. Vy na něj máte vliv, ale vy ho neuplatňujete. Tak se potom nedivte, že se věci... trochu stupňují.

Pavel: Přece nemůžete...

Antonín: Jaký nemůžete? Patříte k nám, tak podle toho taky mluvíte.

Pavel: Je to můj přítel.

Husár: Vždyť říkám, promluvte s ním jako chlap s chlapem, posdejte mu pomocnou ruku. Jako kamarád.

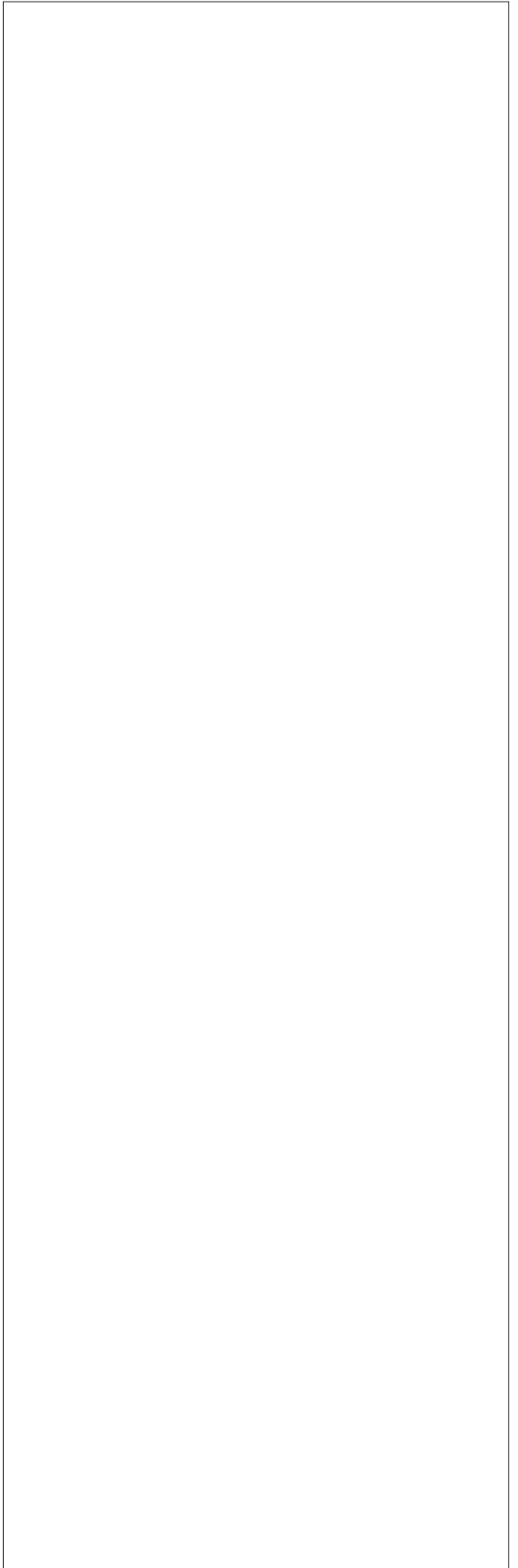
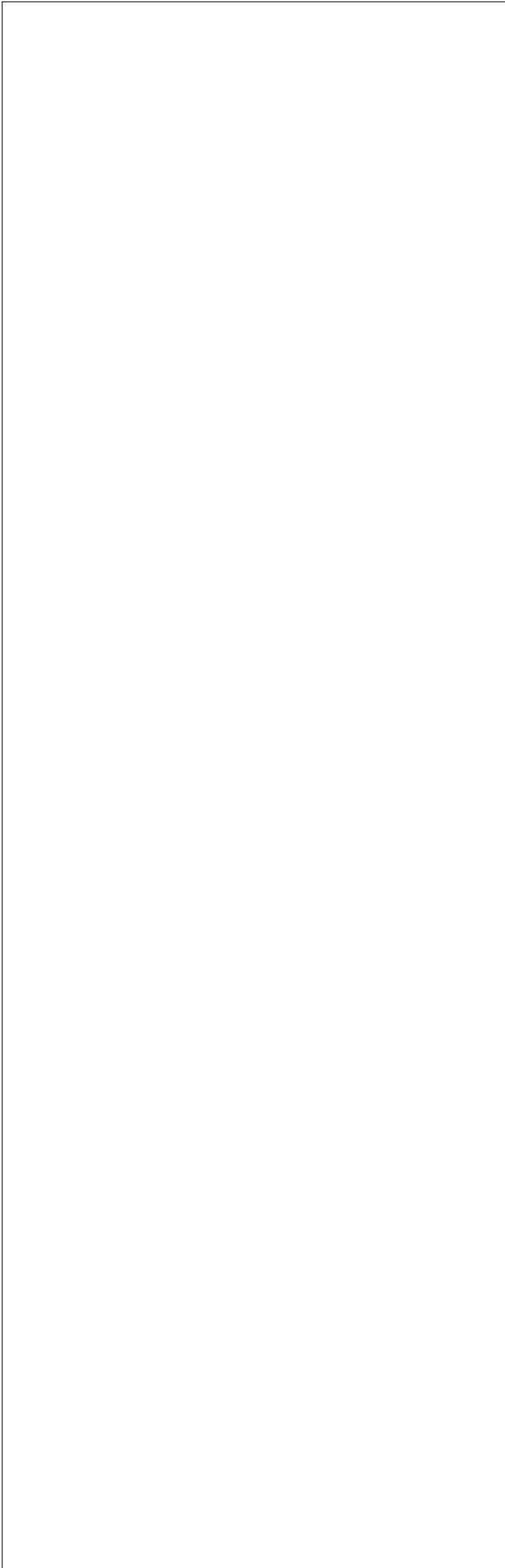
Pavel (po odmítnutí): Tohle je šílenství. Co vy jste za lidi? Blázni, co vzdychají do pytlíků. Nechci už...

Antonín: Nechcete, ale budete. Nebo chcete, aby se o vás kamarádi dozvěděli pravdu? To klidně můžu zařídít. Myslíte, že by se s váma ještě někdo bavil? Nebuďte trapnej.

Antonín: Vypadněte.

Antonín: Padejte ven.

Husár: To bolo drsné.

Obraz 85**Nemocnice (chodba)**

INT – REAL – NOC

Nemocniční chodba je prázdná a napůl zhasnutá. Tomáš v sanitářské uniformě seškrabává nějaké papírové cedule z prosklených lítaček pomocí ironu. Pavel stojí proti němu opřený o zeď.

Tomáš se podívá na Pavla, končí s prací, uklízí po sobě.

Pavel: Ta země za to nestojí. Nestojí ani za chrchel z nosu, abych byl upřímněj. Co si tady chceš dokazovat? Že to vydržíš, že tě nedostanou? Jenomže ty to nevydržíš a voni tě dostanou. Třeba tam venku najdeš nějakěj život. Neměl bys myslet jenom na sebe. Máš přece... ty závazky... Ale jestli tady zůstaneš, tak si tě nebudu moct vážit. Jdi domů, sbal se a uteč. Nezlob se na mě, že ti to takhle říkám, ale někdo ti to říct musel.

Tomáš: Na nikoho se nezlobim. Všichni se tak staraj, maj ve mně tak jasno. Jenomže já taky něco cejtím, víš. To není jenom tak.

Pavel: To nejsou city, to je nemoc. Jseš nemocnej člověk, Tomáši. Klidně si umři, jestli chceš. Lehni si sem tady k těm chcípákům a čekej až skapeš. Jseš plnej bacilů, Klára je bacil, já jsem bacil, tenhle dům hrůzy, kam se chodíš zašívát, je bacil, celý to pitomý město, ta infekcí prolezlá bažina. Tak už si to konečně přiznej. Do prdele, jsme tady sami, jsme kamarádi, neurážej mě kecama, co jsou dobrý akorát pro noviny. Ty to přece chceš. A že ti to nabízej voni? Jejich blbost. Ty to přece chceš. Chceš to, ne?

Tomáš (po odmlce): Asi jo. A už mě nech bejt.

Obraz 86 Změna**Hřiště**

EXT – REAL – NOC

Tomáš a Klára sedí vedle sebe na lavičce, Tomáš drží Kláru za ruku, hraje si s jejími prsty, hlavu má zvrácenou trochu dozadu. Klára se na něj dívá.

Tomáš sklopí oči.

Klára pokrčí rameny.

Tomáš vstane a začne přecházet po cestě před Klárou.

Tomáš se zastaví a dlouze se na Kláru podívá. Vzdychne.

Rychle se otočí a vykročí pryč po cestě z parku na ulici osvětlenou lampami. Klára dál sedí na lavičce.

Projede vlak.

Klára: Tak hovor.

Tomáš: Proč mi nerozbiješ držku?

Klára: Asi ťa chápem. Niekedy ma to nebaví. Lenže, čo mám robiť, chápem ťa. Nechcem ti rozbiť držku. Chcem...

Tomáš: Zbav se mě, na tvém místě bych to udělal už dávno.

Klára: A čo urobíš na tom svojom mieste?

Tomáš: Copak to nevidíš, že se mnou jenom marníš život...

Klára (tíše): Mlč, Tomáš. To je moja vec. Neprinútiš ma, aby som ťa vyhodila... Ja to za teba neurobím.

Tomáš: Odpusť mi to.

Obraz 87
Ulice před Tomášovým domem
EXT – REAL – NOC

Tomáš přichází ke dveřím domu, kde bydlí.
Zadumaně se podívá nahoru do oken,
po chvilce zasouvá klíč do dveří, odemyká si
a vchází dovnitř.

Obraz 88 Změna
Chodba Tomášova domu
 INT – REAL – NOC
 kaskadéři

Tomáš vchází na chodbu v přízemí a jde nahoru.

Od sklepa vyběhne nahoru Antonín, strhne Tomáše zpátky a začne ho bít. Tomáš se sesune na zem, Antonín ho zvedne a chce ho praštit ještě jednou, Tomáš mezitím zase upadne. Antonín se na něj vrhne, jako kdyby ho nechtěl zmlátit, ale zabít. Tluče s ním o zeď, kope do něj, asi křičí. Tomáš se prakticky nebrání, udělá jen pár chabých pokusů se krýt. Antonín si ho nakonec opře o zeď a naplive mu do obličeje, naklání se nad něj a něco řve, možná jenom neartikulovaně, Tomáš se mezitím zase sesouvá na podlahu. Antonín do něj ještě kope, a pak zmizí, Tomáš leží na zemi – téměř nehybně, oči má zavřené, v potlučeném obličeji mu trochu cuká.

Mimo obraz je slyšet dialog Sylvie a Tomáše.

Tomáš (m.o.): Myslím, že mě chtěl zabít, Sylvie. Zvláštní, že jsem mu za to stál. Já chtěl být potrestanej, ale...

Sylvie (m.o.): Nech toho.

Tomáš (m.o.): Chtěl jsem říct, že jsem nechtěl, aby mě zabil. Říkal jsem si, jak je to zbytečný, protože já už všechno vzdal. Vzalo to všechno divnej konec.

Sylvie (m.o.): Je to pro nás dobře.

Obraz 89**Tomášův byt**

INT – ATELIER - DEN

Byt je plný velkých krabic, zařízení je buď odstěhované nebo vyklizené. Na odstrojené posteli u zdi sedí Sylvie a Tomáš a jejich dvě děti.

Obraz 90**Ubytovna (Darinin pokoj)**
INT – REAL – PODVEČER

Nad městem zapadá slunce, jeho paprsky dopadají do pokoje na ubytovně. Na židli u okna sedí Klára, kolem krku má ručník, pod židlí jsou rozprostřené noviny. Za Klárou stojí Darina s nůžkami v ruce a se zaujetím se Kláře prohrabává ve vlasech.

Klára se dál dívá do okna, mhouří oči.

Darina začne Kláru stříhat.

Darina: Já tě vyštáfíruju, že nad tebou budou chlapi slintat. Budeš si moct vybírat. Fakt.

Klára: To by mi ještě tak scházelo.

Darina: Hele, říkám ti nová hlava, nová ženská. To ti garantuju.

Darina: Vezmu to do ruky a všechno bude úplně jiný.

Obraz 91 Změna
Parkoviště na sídlišti
 INT/EXT – REAL – NOC

Antonín sedí ve staré škodovce zaparkované na sídlištním parkovišti – je skoro prázdné. Už se setmělo, Antonín vyhlíží přes přední sklo. Na vzdáleném konci parkoviště se objeví silueta člověka. Antonín dvakrát zabliká předními světly, která osvítlí Pavla, jenž se blíží k autu. Přichází a sedá si dovnitř vedle Antonína.

Pavel se hlasitě a trochu křečovitě rozesměje, Antonínovi situace zjevně až tak legrační nepřipadá.

Pavel se na Antonína zkoumavě podívá.

Antonín: Říkal jsem si, že se asi budete bát.

Pavel (pohrdlivě): Měl bych? Jste přece můj řídicí orgán...

Antonín: Tak fajn. ..chcete s náma skončit. Můžete, když mi pomůžete. Chci, abyste mě představil Kláře Kadlecový. Chci, abyste to udělal tak, aby nevěděla, jak se jmenuju a co dělám.

Pavel: Vy si snad děláte srandu... Jenomže vy asi nevíte, co to je dělat si srandu... Takže žárlivost. Jste idiot, ale musím říct, že mi takhle připadáte míň nelidskej.

Antonín: Tak to jsem z toho celej na větvi.

Pavel: A dá se vám věřit?

Antonín: Známe se docela dobře na to, abychom to poznali. Já to poznám. Tak co?

Pavel: Šílený je to dost... Takhle vás ale Kláře ukázat nemůžu. Chodíte divně oblečený, divně mluvíte a určitě posloucháte úplně debilní muziku. Asi vám budu muset udělat takový rychlokurs... (*uchechtne se*) Propánajána, to je ale legrace... Promiňte... Dejte mi trochu času.

Antonín: Sejdeme se za tejdén touhle dobou tady kus vedle na hřbitově. Půjdete rovně a pak doprava. Vzadu je velká hrobka se sochou anděla, u ní je lavička. Budu na ní sedět.

Pavel: Vy jste teda romantickej. A praktickej.

Antonín: Nemáte tušení, co jsem.

Pavel se na něj dlouze dívá. Vystupuje z auta. Antonín zavře, soustředěně se dívá kamsi dopředu. Ze zamyšlení ho vytrhne Pavel, který se opět zjevil u auta, otevře si dveře a sedne si vedle Antonína. Nepodívá se na něj, mluví polohlasem.

Pavel otevře dveře a vystoupí z auta.

Pavel zavře a odchází přes parkoviště, Antonín se za ním dívá.

Pavel: Taky po vás budu něco chtít. Určitě si na mě vedete nějaký... spis. Chci si ho přečíst. Přinesete mi ho.

Antonín (*opět po odmlce*): Pane jo... Vám to pálí. Vám to pálí skoro jako to pálí nám. Tohle vás napadlo jen tak?

Pavel: Jo, to mě napadlo jenom tak. Mám totiž hlavu a občas jí myslím, jestli jste si nevšimnul. Takže co?

Antonín: Co mi zbejvá...

Pavel: Přesně tak, soudruhu. Nějak jsme na sebe zbyli.

Obraz 92 Změna
Chata majora Janečka
 EXT – REAL – DEN

Nijak zvlášť honosná chata uprostřed lesa u řeky nebo jezera, na břehu sedí major Janeček a Antonín a chytají ryby, popíjejí k tomu bílé víno.

Kousek stranou si dva kluci hrají na pískovišti. Major je přítom zamyšleně sleduje.

Janeček se k Antonínovi nakloní.

Antonín mlčí a hledí do kraje.

Podvečerní stíny se prodlužují.
 Za Janečkovými zády kluci proběhnou do chaty.

Janeček: Ty nemáš děti, Tondo, vid'. Plánujete?

Antonín: My už se ženou nejsme, soudruhu majore.

Janeček: Muselo to tak bejt?

Antonín: Někdy se to tak stane, soudruhu majore.

Janeček: Neměls to jenom tak vzdát. Přišla ti na to, že chodíš za děvkama?

Antonín: Nevzdal jsem to. Asi to... asi to prostě nešlo.

Janeček: Neměl bych to říkat, ale já ti rozumím. Chce se po nás, abychom se tvářili, že jsme jako ostatní. Ale někdy to nejde. My jsme jiný.

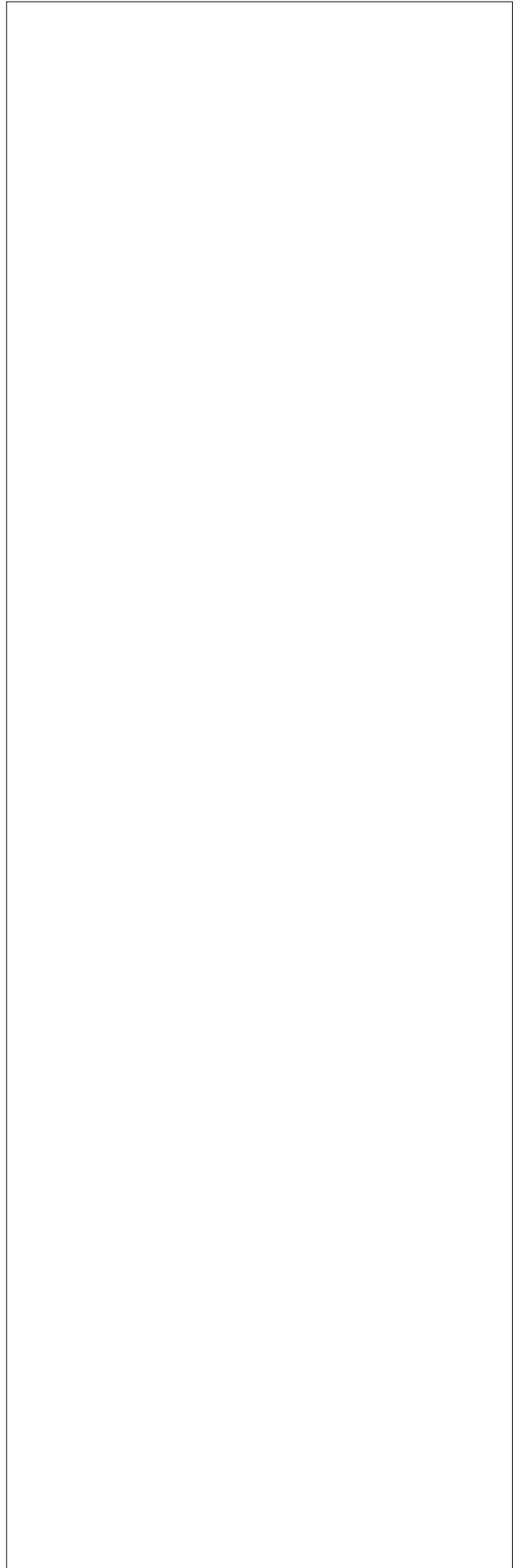
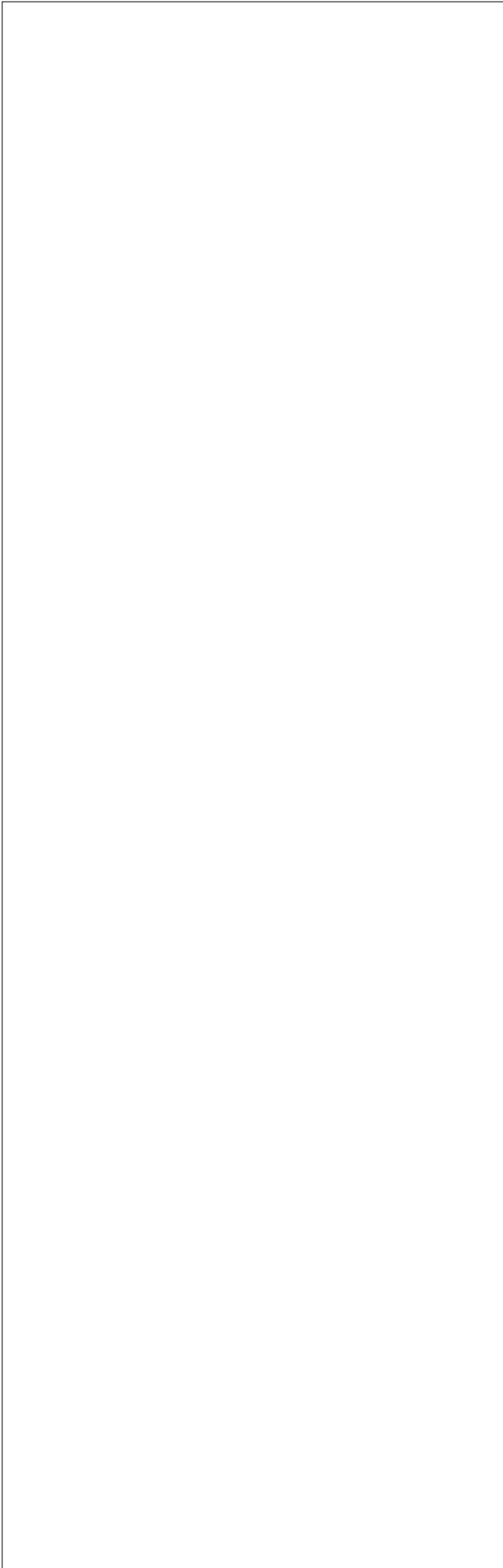
Antonín: Někdy mě to vyčerpává.

Janeček: Patříš k nám, ke službě. My ti rozumíme.

Antonín: Služba je moje práce.

Janeček: Je to daleko víc. Je to tvůj táta, tvoje máma, tvoje stará. Ale není to tvoje kurva. Kurva, kterou ojebeš, zaplatíš a zapomeneš. Když se nás totiž někdo snaží ojebat, zaplatí hodně, protože my nezapomínáme. Mysli na to, Tondo. Někdy se mi zdá, že na to myslet přestáváš. Potřebujeme tě a ty potřebuješ nás. Vzpomeň si, jak nás to učili. Horoucí srdce, čistý ruce a chladnou hlavu.

Antonín: Moje hlava je chladná jako nikdy, soudruhu majore.

Obraz 93 Změna
Kavárna
INT – REAL – DEN

Ostříhaná Klára a Pavel sedí u stolu v kavárně plné hostů. Mluví potichu, jejich hovor zpočátku není slyšet.

Pavel se na ni dlouze podívá, usměje se.

Klára mu vrátí dlouhý pohled.

Klára se smutně usměje.

Pavel sklopí oči.

Klára: Jasně, že musel pryč. Já vždycky všechno chápu, až mě to štve. Ale člověk si snad může představovat věci, ne? Všichni to dělají. Neříkej, že jsi v tom jinej.

Pavel: Asi nejsem. Taky bych chtěl bejt pryč. Jenomže mně tu šanci nedaj. To vím. Stejně na to někdy vydržím myslet dost dlouho.

Pavel: Píšeme si. Napadlo mě, že by sis ty jeho dopisy třeba chtěla přečíst.

Klára: Díky... ale... Já nevím, je to rozumný?

Pavel: Kdybychom byli rozumný, asi bychom měli jiný starosti.

Pavel: Příklad v úterý večer. Budem spolu smutnit, užijem si to.

Klára: Jsi neodolatelnej.

Pavel: Já vim.

Obraz 94**Antonínova kancelář**

INT – ATELIER – DEN

Napjatý Antonín nehnutě sedí u stolu, dívá se do zdi před sebou. Vstane, vyndá ze šuplíku tlustý úřední fascikl – Pavlův spis. Uloží ho do igelitové tašky, tu dá do kabely přes rameno. Otevře trezor a z něj vyndá pistoli. Prohlédne si ji a uloží do vnitřní kapsy bundy. Otevře dveře a vyjde na chodbu.

Obraz 95
Estébácká centrála (chodba)
INT – REAL – DEN

Antonín vyjde ze své kanceláře, zamkne,
projde chodbou a sestupuje po schodech dolů.

Obraz 96
Estébácká centrála (dvůr)
EXT – REAL – DEN

Antonín projde do dvora k zaparkované škodovce, než nasedne, podívá se nahoru, za jedním ze zavřených oken jakoby zahlédl něčí siluetu, která však rychle zmizí. Nasedne a nastartuje, dál sleduje dění kolem sebe, vidí skupinku přicházejících kolegů. Trochu zbrkle se rozjede, u vjezdu do dvora je stažená závoru, Antonín jako by se rozhodoval jestli ji má prorazit nebo zastavit. Prudce zabrzdí, přísný dědek závoru zvedne a s důležitým gestem Antonína propustí ven.

Obraz 97**Hřbitov Změna**

EXT – REAL – DEN

Antonín sedí na lavičce u hrobky se sochou anděla, na klíně drží tašku. Po cestě mezi hroby přichází Pavel, taky nese tašku. Sedne si vedle Antonína a dá mu ji.

Antonín koukne dovnitř, vidí nějaké samizdaty a pár magnetofonových pásek. Otevře svoji kabelu a podá Pavlovi igelitku se spisem.

Pavel se taky podívá dovnitř.

Vracečka

Pavel a Husár sedí u stolu v jakési kavárně, tiše spolu promlouvají.

Konec vracečky

Antonín vytáhne z bundy pistoli a ukazuje ji Pavlovi.

Pavel: Tohle je pro vás.

Antonín: Tohle je pro vás.

Pavel: Přijde ke mně zítra navečer. Představím vás a pak vás tam nechám.

Antonín: Ať vás ani nenapadne na mě něco zkusit.

Pavel: *Můžete mi zaručit, že už na něj nikdy nenarazím?*

Husár: *Budte v klidu. Ten spis je důkaz. Budeme ho mít nadobro z krku oba dva. Už se ho nebojte, je to jenom blázen. Musí bejt úplně na sračky. Věřte profesionálovi, teď už je to jenom rutina, máme ho v hrsti.*

Pavel: *A ta naše druhá dohoda?*

Husár: *Bez obav, major na to kejvne.*

Antonín: Už chápete, jak to se mnou je?

Pavel: Mně nemusíte nahánět strach, já se vás bál vždycky. Je to všechno tak strašně záhadný.

Antonín: Co jako?

Antonín jako by soustředěně studoval nápis na nějakém náhrobku, mlčí.

Pavel váhavě vstane, Antonín zůstane sedět, Pavel se ještě jednou k Antonínovi otočí.

Vracečka

Antonín stojí skrytý ve tmavém vchodu jakéhosi domu, na druhé straně ulice je kavárna, u stolu u okna sedí nějaký pár, za ním jsou vidět rozmlouvající Pavel a Husár.

Konec vracečky

Pavel se ušklíbne, otočí se a jde pryč, Antonín sedí dál na lavičce.

Pavel: V tom vašem pitomém světě přece máte úplně všechno. A teď to riskujete. A ponižujete se, navíc přede mnou. Kvůli nějaký tuctový holce. Co je to s váma?

Antonín: Měl byste už jít. Běžte.

Pavel: Že jste vybral zrovna toho anděla. To jako že je to taky... strážnej?

Antonín (pousměje se): Je to muž s křídlama.

Obraz 97A**Bistro**

EXT/INT – REAL – NOC

Pavel a Husár sedí u stolu v jakési kavárně, tiše spolu promlouvají.

Pavel: Můžete mi zaručit, že už na něj nikdy nenarazím?

Husár: Buďte v klidu. Ten spis je důkaz. Budeme ho mít nadobro z krku oba dva. Už se ho nebojte, je to jenom blázen. Musí bejt úplně na sračky. Věřte profesionálovi, teď už je to jenom rutina, máme ho v hrsti.

Pavel: A ta naše druhá dohoda?

Husár: Bez obav, major na to kejvne.

Obraz 97B**Ulice před bistroem**

EXT/INT – REAL – NOC

Antonín stojí skrytý ve tmavém vchodu jakéhosi domu, na druhé straně ulice je kavárna, u stolu u okna sedí nějaký pár, za ním jsou vidět rozmlouvající Pavel a Husár.

Obraz 98**Ulice před estébáckou centrálou**
EXT – REAL – PODVEČER

Antonín sedí v zaparkovaném autě, kousek od zrcadla, přes nějž může sledovat, co se děje za rohem. Objeví se v něm zkreslená Husárova postava. Antonín vystoupí z auta a volným tempem mu kolem rohu vyrazí v ústrety. Husár ho zaregistruje a vyše jeho směrem kolegiální úsměv, Antonín mu ho vrátí. Dojdou jeden k druhému a zastaví se.

Husár se usměje.

Antonín: Jdu chlastat. Pojď se mnou.

Husár (*uचेhtne se*): Žeby?

Antonín: Potřebuju se trochu vykecat. Jseš mezi klukama jedinej, se kterým se dá mluvit o vážnejch věcech.

Husár: Ani netušíš, ako si to vážim. Práve od teba. No naozaj, major o tebe hovorí, že si náš najlepšій človek.

Antonín: Ty by ses ale taky neměl podceňovat. Pojď, mám tady auto.

Husár: Tomu vravím perfektná organizácia. Verte profesionálom. (*zasměje se*)

Obraz 99**Antonínův byt (kuchyně)**

INT – ATELIER – NOC

Dveře se otevírají a do kuchyně vcházejí Antonín a Husár, oba notně zřízení. Husár rozsvítí. Vidí místnost obrácenou vzhůru nohama. Neumyté nádobí ve dřezu, nábytek odsunutý ode zdi, vyházené věci, u telefonu vytržený drát ze zdi. V němém úžasu se na to dívá. Zjevně přišel o velký kus sebejistoty.

Antonín shodí ze dvou židlí nějaký bordel a přistaví je ke stolu.

Antonín přijde s lahví vodky, sundá si bundu a přehodí ji přes opěradlo. Z kapsy vyndá cigarety, jednu si strčí do pusy, nezapálí ji.

Husár mlčí, Antonín dál v puse žmoulá nezapálenou cigaretu.

Husár se na něj pár vteřin nechápavě dívá, pak mu to docvakne.

Začne šacovat bundu. Z náprsní kapsy vytáhne pistoli a položí ji na stůl.

Zvedne se od stolu a jde ke sporáku, zapálí plyn a od něj cigaretu. Husár mezitím upřeně pozoruje pistoli na stole, jako kdyby se k něčemu odhodlával – marně. Antonín se vrátí, sedne si ke stolu a s lehkým úsměškem vyfoukne kouř přes stůl.

Antonín jakoby přemítal o jeho slovech.

Antonín: Sedni si, já tady někde vyhrabu tu vodku.

Husár: Čo sa tu, prosím Ťa, dialo?

Antonín: Něco jsem hledal.

Antonín: Zapalovač.

Husár: Ja nefajčím.

Antonín: Zapomněl jsem. Ty nekouříš. Zapalovač.

Antonín: A hele.

Husár: Je to proti predpisom, brať si ju domov.

Antonín: Tohle tady, Martine, není můj domov. Ale jestli chceš, tak ji... zajisti... Abych s ní něco neproved, když je nabitá.

Husár dál napjatě a mlčky pozoruje zbraň. Po chvílce po pistoli vztáhne ruku Antonín. Roztočí ji po stole. Když se zbraň zastaví, vezme ji do ruky a schová ji zpátky do kapsy.

Oběma nalije panáka.

Oba se napijí, Husár nejprve váhavě, pak do sebe – vědom si Antonínova upřeného pohledu – panáka kopne.

Nalije další sklenice.

Hodina ještě o kus pokročila, láhev už je skoro prázdná, Husár se propil k mírně hysterickému veselí, vzlykavě se pro sebe pochechtává.

Husárův smích plynule přejde ve škytavku.

Husár opět škytne, škytání občas naruší i jeho promluvy.

Antonín přemítá o jeho slovech.

Husár: Čo chceš robit'?

Antonín: Nic. Chlastat.

Antonín: Tak na nás, Martine. Na ten náš dobrej život, jak říkáš.

Antonín: Někdy mám pocit, že jsem pár kroků od velkého štěstí. Že je to blízko. Dáme si ještě.

Antonín: Legrace, co?

Husár: Do riti, to je trapné.

Antonín: Řekni mi, Martine, co ty si vo mě vlastně myslíš?

Husár: Schopný chalan. Fakt šikovný... Akurát... neviem, ako to povedať. Taký ten typ... Když přijdeš do místnosti, jako kdyby někdo zhasnul, víš.

Antonín: To bylo dobrý. To máš ze svý hlavy?

Husár: Je to dobré a je to z mojej hlavy. Čo máš proti mojej hlave, do riti! Stále ju iba podceňuješ. To ma, Tondo, fakticky serie. Nie je to spravodlivé.

Husár do sebe obrátí ďalší sklenici.

Husár souhlasně škytne.

Antonín: Myslíš, že bys mi byl schopnej
vodpovědět ještě na jednu otázku?

Antonín: Jsme kolegové?

Husár: Čo?

Antonín: Jsme kolegové?

Husár: A čo iné by sme mali byť. Jasně, že
sme kolegovia.

Antonín: To je dobře. A... Martine, šel jsi
někdy do práce a vono přšelo?

Husár: Čo je toto za blbú otázku?

Antonín: To je důležitá otázka. Protože mě se
to stalo. Šel jsem do práce a vono přšelo
kamení.

Husár: Kamení.

Antonín: Přesně tak. Nejdřív se snažíš
uskakovat, ale pak si řekneš, seru na to.
Protože kam bys takhle došel. Takže já těm
šutrům od určitý chvíle neuhejbám, prostě jdu,
rovnou za nosem, kam potřebuju. Docela to
bolí, ale to už je teďka jedno. Rozumíš?

Husár: Ani hovno.

Antonín: Nevadí. Hele, Martine, jsme
kolegové?

Husár: Jasně, že sme kolegovia.

Antonín: Jasně, jsme kolegové.

Obraz 100**V lese**

EXT – REAL – RÁNO

steadicam

Ráno v probouzejícím se opadaném listnatém lese. Na zarostlé lesní cestě stojí Antonínova stará škodovka. Antonín vystoupí a otevře zadní dveře, vytáhne ven do krve ztlučeního Husára, který má spoutané ruce, vše se odehrává tiše. Husár vrávorá, Antonín ho zavede mezi stromy.

Antonín mlčí. Husár se sesune k zemi, třese se. Antonín mu odemkne pouta na jedné ruce a přicvakne ho k mladému kmeni. Vytáhne pistoli. Husár přichází k sobě.

Antonín se postaví, jako by se těkavě rozhlížel kolem, bezmyšlenkovitě se škrábe hlavní pistole ve vlasech.

Husár jako by se chtěl odtáhnout pryč, ale pouta mu v tom pochopitelně zabrání.

Husár na chvíli ztichne, Antonín si ho dál prohlíží, o něčem soustředěně přemýšlí.

Antonín se skloní a rychle Husárovi zasadí dva údery pistolí a stoupne si. Husárovi se zase spustila krev, vyděšeně Antonína sleduje.

Obrátí se, pistoli drží obrácenou nahoru a cílevědomě vyrazí lesem pryč, vrátí se k autu, vytáhne igelitku s novým oblečením a začne se převlékat, špinavé věci odhazuje někam do lesa.

Husár (*potichu*): Toto je to miesto, tu ma odrovnáš?

Husár: Buď rozumný, nerob si to ešte horšie. Aj tak si už odpísaný.

Antonín: Vypadám snad jako rozumnej človek? Vypadám snad jako rozumnej človek? Tak drž hubu!

Husár: Je to iba práca, moja práca a tvoja tiež... ja za to predsa nemôžem, vieš, ako to chodí, človek dostáva rôzne úlohy.

Husár: Veď ja som ešte mladý. Som mladý, všetko to je iba na začiatku.

Antonín: Tak si ty sračky užij, když o to tak stojíš, chlapečku.

Obraz 101**Pavlův byt (předsíň, obývací, kuchyně)**

INT – ATELIER – DEN/VEČER

Pavel s několika stranami ze svazku v ruce po delším zvonění otevírá dveře nakrátko ostříhanému Antonínovi a pouští ho dál.

Antonín prochází do obývacího za brebentícím Pavlem.

Antonín se uvelebí v křesle a s opovržením Pavla pozoruje.

V obývacího Pavlova bytu sedí v křesle Antonín a listuje v knize, z magnetofonu hrají Pašije od Plastic People. Na Pavlově stole je zavřená složka se spisem, Pavel ji nevráživě sleduje. Skladba dojde k místu, kde zazní slova: „Je jít jenom tak, je jít Hospodinovo“. Antonín se natáhne k magnetofonu a zastaví ho.

Natáhne se k magnetofonu a zase ho pustí.

Pavel: Čtu si to, zrovna si to čtu. Ty vaše prózy. Řeknu vám, je to šok, přečíst si to takhle černý na bílém. Jaký jste idioti. Každý člověk je unikátní bytost, nedá se narvat do nějakých hlášení. Ale to vy si nikdy neuvědomíte v tý vaší zasraný úřední pýše... Že prý jsem iniciativní, taková kravina! To jste si nevšimli, že s váma vedu válku?

Antonín: Iniciativní znamená, že hodně mluvíte. Víc než jiný. Neřek bych, že je to kravina. Mikrofony jsou snad vypnutý. Pro dnešek...

Antonín: Co to říkal?

Pavel: Cože?... Aha... Je jít jenom tak, je jít Hospodinovo. Tím se myslí...

Antonín: Já vím, co se tím myslí.

Pavel i Antonín sedí na stejných místech, jen hudba z magnetofonu už dohrála a je úplné ticho. Zvoní zvonek. Antonín vstane, Pavel mu gestem naznačí, aby zůstal na místě, sám mezitím narve spis zpátky do aktovky. Antonín to nezúčastněně sleduje. Pavel jde do předsíně a otevře. Je tam Klára. Pavel ji pustí dál, Klára si odkládá.

Pavel otevře dveře do obývacího pokoje. Klára ho tam trochu zaraženě následuje. Vidí, že v křesle sedí Antonín, když vejdou, vstane a jde jim naproti. Všimne si Klářina nového účesu, zarazí ho to, ale rychle se ovládne.

Antonín a Klára si se značnou formálností podávají ruce.

Pavel se zvedne, popadne aktovku a jde do předsíně, Klára jde za ním, zavře za sebou dveře.

Pavel: Dobře, že jdeš. Zrovna vyrážím koupit něco k pití.

Klára: Ale vrátíš se ještě?

Pavel: Jasně. Ty dopisy máš připravený u mě na psacím stole. Ještě jedna věc. Je tady takovej kluk...Řek bych, že je v klidu, přijel zdaleka.

Pavel: Tohle je Robert, Robert Krahulík. Velkej sportovec. Má zvláštní zájmy na sportovce. Tohle je Klára Kadlecová, moje stará kamarádka.

Klára: Neviděli jsme se už někdy?

Antonín: Sotva.

Klára: Já mám pocit, že jsme se už viděli.

Pavel: Hned se vrátím, tak tady nezlobte, hlavně ty Roberte, mám tenhle byt rád. A díky za ty papíry, Roberte. Je to teda slabota, jak jsme si říkali, ale stejně. Beru je s sebou.

Antonín: Ještě chvíli si je u sebe nech, a pak je mi to fuk.

Pavel odchází. Klára se vrací do obýváku, zamíří k psacímu stolu, vezme z něj štůsek dopisů. Antonín stojí veprostřed místnosti a pozoruje ji přitom.

Klára si sedne do křesla a zahloubá se do Tomášových dopisů. Antonín si taky sedne a dál louská rozečtený samizdat. Občas přitom střelí po Kláře pohledem, vidí, že je četbou pohlcená, že z toho na ni doléhá smutek.

Smráká se a v obýváku není rozsvíceno, z Kláry je vidět jenom silueta. Odvrátí hlavu od dopisů, utírá si oči. Rozhlíží se po místnosti, asi si chce od vyčerpávající četby odpočinout, rozptýlit se.

Antonín ji pořád po očku pozoruje.

Klára mlčí.

Klára pořád mlčí.

Klára: Nemám přijít jindy? Takhle z toho mám divnej pocit.

Pavel: Uklidni se, prosím tě. Vůbec si ho nevšímej, jestli nemáš náladu se vybavovat. Ale je to zajímavěj kluk. O hodně zajímavější než vypadá. Ahoj.

Klára: Ahoj.

Klára: Přišla jsem si něco přečíst, omluv mě na chvíli.

Antonín: Aha... To nic, taky tady mám nějaký čtení.

Antonín: Zajímavý čtení?

Klára: Dopisy od kamaráda.

Antonín: Proč si je chodíš číst k Veselýmu?

Klára: Jako k Pavlovi? On je psal Pavlovi.

Antonín: To chceš vědět, jestli píše Pavlovi jiný věci než tobě?

Klára: Mně nepíše.

Antonín: Takže Pavlovi píše dlouhý dopisy a tobě ani řádku. Mně to na kamaráda moc nepřipadá.

Antonín: Píše v těch dopisech o tobě? Ptá se na tebe?

Antonín se zvedne.

Antonín: Jo tak.

Klára: Ten tón by sis moh odpustit.

Antonín: Jakej tón?

Klára: Jako že do všeho vidíš a všechno máš přečtený. Nic o mně nevíš a o něm taky ne.

Antonín: Já o tobě vím všechno, co potřebuju vědět. Jsi nešťastná a jsi sama. Neber si to nějak osobně, nic špatnýho na tom není. Já jsem taky nešťastnej a sám a řeknu ti, že všechno je o hodně barevnější od tý chvíle, co jsem si to přiznal.

Klára: Barevnější.

Antonín: Třeba dneska ráno. Byl jsem v lese a jako bych poprvý v životě viděl stromy a slyšel ptáky. Dělal to se mnou věci.

Klára: Asi ti nerozumím.

Antonín: To je jasný. Tys tam nebyla. Škoda.

Antonín: Půjdeme do kuchyně.

Klára: Proč?

Antonín: Budu tam vařit. Udělám amolety. Nalej si a pojd' si tam se mnou povídat.

Antonín si v kuchyni počíná jako doma, rozbíjí vejíčka, dělá těsto a smaží amolety, Klára ho pozoruje, ucucává přitom ze skleničky něčeho tvrdšího, Antonín si taky nalil.

Klára a Antonín sedí u prostřeného stolu, mažou si na amolety marmeládu, jedí.

Klára: Proč šel koupit pití, když je ho tu docela dost?

Antonín: Chybí ti tady?

Klára: Chtěla jsem ho vidět.

Antonín: Mně tu nechybí, mám ho přečtenýho.

Klára: Prej sportovec. O vás se říká, že na čtení moc nejste. A na přemejšlení.

Antonín: Není žádný umění ho prokouknout. Umělce. Jinak ... já se přemejšlení spíš vyhejbám.

Klára: Aha.

Antonín: Někdy se mi hlava rozjede tak, až bych se do ní moh propadnout. Jako kdybych visel nad propastí za trs mokré trávy. Ujíždí mi v ruce a kolem všechno řve.

Klára: Dost blbý.

Antonín: To jo. Už jsem hotovej. Můžeš dát na stůl.

Antonín: Ta marmeláda stojí za hovno. Mívali jsme domácí.

Klára: Píšeš mámě?

Antonín: Cože?

Antonín otráveně a v rozpacích pokrčí rameny.

Antonín pořád mlčí, téma „dopisy mámě“ mu zjevně nesedí.

Stejná rozpačitě zarytá reakce.

Klára se usměje.

Klára: Říká se to přece tak: Měj se dobře a piš mámě.

Klára: Já mámě občas píšu. Ty asi nejsi moc psavej.

Klára: Ty asi nejseš ani moc povídavej.

Klára: Ale amolety umíš docela slušný. To se musí nechat.

Obraz 102**Hospoda naproti Pavlovu domu**

INT/EXT – REAL – NOC

V hospodě sám u stolu sedí Pavel, čte si a občas po očku mrkne z okna na protější dům s pár rozsvícenými okny.

Obraz 103**Pavlův byt (obývací, předsíň)**

INT – ATELIER – NOC

Už je dojedeno, na stole zůstalo špinavé nádobí, mezi nimi na talířku zapálená svíčka, jinak je v místnosti zhasnuto. Antonín sedí vzpřímeně na židli a soustředěně pozoruje Kláru. Z láhve na stole už je mocně upito. Klára se trochu rozvaluje po stole, sleduje Antonína.

Klára mu vrátí zkoumavý pohled, napije se.

Klára vstane, jde k magnetofonu, rozsvítí lampičku vedle, hrabe se v kazetách. Jednu vytáhne. Zapne magnetofon, ozvou se Heroes Davida Bowieho. Klára jde k oknu, rozhrne závěs a zamyšleně se dívá ven. *Je vidět spoře osvětlená ulice a za ní dál světla města.*

Poddá se volnému rytmu písně a začne se pohupovat, náznakově tančí. S přivřenými očima se pomalu otočí zpátky do místnosti. Antonín pořád sedí u stolu, nehýbe se, je trochu přikrčený, jako kdyby se chystal ke skoku, svaly má napjaté.

Pomaloučku vstane a opatrně až bázně jde ke Kláře. Zhasne lampičku u magnetofonu, místnost osvětluje jenom svíčka na stole. Jeho silueta se neslyšně blíží k té Klárině. Vztáhne ruce a položí Kláře ruce na ramena.

Klára: Však ty zasa přemýšľaš, Robert? Pozor, priepasť, mokrá tráva. Daj si radšej bacha.

Antonín: Ted' tam není žádná propast, Kláro. Jako bych měl v hlavě skleněný bludiště a vevnitř je jenom tahle svíčka. Vidím ji tisíckrát. Odráží se ti v očích.

Klára: Vieš pekne rozprávať.

Antonín: Tady nejde o nějaký slova.

Klára: Vieš, nemôžeš odo mňa niečo čakať, Robert.

Antonín: Tohle je, co čekám. Neměj strach. Nic jinýho nebude.

Klára: Asi nie.

Klára: Nájdem nejakú pesničku.

Klára (pro sebe): Už je tma. Zasa. Asi to tak má byť.

Nekontrolovaně se roztřese, dostane se až do jakési křeče, zatřese i Klárou. Vydá nepříjemný suchý zvuk podobný vzlyku. Kláru to probere z jejího polotransu. Vymaní se mu, jde přes pokoj a rozsvítí hlavní světlo.

Antonín v ostrém světle vypadá jako odpudivě ubohá klepající se troska. Třes ustane.

Natáhne ruku před sebe, ve vzduchu trčí nehybně a jistě. Klára se obrátí ke dveřím. Antonín jí bleskurychle zatarasí východ, tváří se úpěnlivě.

V Antonínovi to tiše vře.

Antonín zase spolkně velký kus vzteku.

Klára: Pôjdem.

Antonín: Nechod'.

Klára: Nehnevaj sa. Nemá to cenu.

Antonín: To byl jenom takovej stav. Někdy to jenom chvílku trvá, než mě to tělo doběhne. Koukej.

Antonín: Tohle je ta naše chvíle. Nebude jiná chvíle. Nemůžeš to skončit jenom tak.

Klára: Mne tá chvíľa stačila. Nechaj ma odísť.

Antonín (zařve): Ty toho zmrda prostě nemůžeš pustit z hlavy, co?

Klára: Buď ticho!

Antonín: Já budu mluvit. My si budeme povídat.

Klára: Nechcem ti nič povedať. Chcem ísť preč.

Antonín (opět zařve): Co si, do prdele, myslíš? Já stojím ve dveřích! Nejdeš nikam!

Klára: Hajzel.

Antonín: Nemáš tušení,co všechno jsem moh udělat... co jsem neudělal.

Klára: A čo napríklad? Tak čo napríklad? Napríklad ma udrieť? Panebože, som v šoku. Prosím vás, pomôžte mi, pán Silný, som taká bezbranná...

Antonín uchopí vzpouzející se Kláru za ramena, trochu s ní lomcuje.

Antonín: Teď jsi trapná. Nebuď trapná. Jako když oplakáváš nějakou bábovku, který jseš úplně ukradená.

Klára: To nie je pravda.

Antonín: Tak mi ho ukaž! Kde ho máš? Proč nejsi s ním? Proč jsi tady?

Klára: Odjel.

Antonín: Kláro, co je s tebou? To chceš až do smrti očichávat ten hnůj? Ty ubohý smradlavý citečky? Zdrhnul. Zdrhnul před tebou. Protože se tě bál. Protože na tebe neměl.

Klára: To je svinská lož.

Antonín: Lež právě končí. Už nebude žádná lež. Připrav se na to. Trochu to bolí, ale není to tak strašný.

Klára: Tebe preskočilo.

Antonín: Mně se rozsvítilo.

Klára (skoro křičí): Tak to aby si snád', ty debil, radšej zhasol. Si hnusný. Nechcem ťa. Nepotrebujem ťa. Si len nejaký... Krahulík. Nechaj ma na pokoji!

Antonín: Jaký "nepotřebuju"? Co to meleš, "nepotřebuju"? Co ty vo tom vůbec víš? Víš hovno. Úplný hovno. Jezdíš si na tom svym jeřábu a myslíš si, že se tě netejká, co je na podlaze. Blbost. Vobludy, vobludy tam choděj a maj na tebe políčeno. Ta píča, co ti závidí, že si troufneš kašlat na blbosti. Mistr, kterej si tě oblíbil, protože si tě rád představuje svlečenou. A ty si myslíš, že nad takovouhle chamradí si člověk může jezdit jakoby nic? Že je něco takovýho možný?

Klára: O čom to hovoríš?

Pod Antonínovým nosem se objeví pramínek krve, Antonín si toho nevšimá.

Antonín natáhne ruce ke Kláře.

Horečný proud Antonínovy řeči se zastaví a dostaví se známý záchvat dušnosti. Sesune se podél futra dveří na zem, škytá a lapá po dechu. Klára ho mlčky pozoruje. Antonín z kapsy dost roztřesenou rukou vytáhne složený pytlík a začne do něj vydechovat. Po chvílce se uklidní, dá pytlík od úst, oddechuje a prázdně civí před sebe.

Antonín: A pak se jdeš schovat zrovna sem! K panu spisovateli. Má prej úroveň. To je teda směšný! Každýho použije, na každýho se vysere, na každýho práskne i to, co neví. A to si, kurva, piš, že vo tom něco vim. Sejmul tebe, myslí si, že sejme mě, sejmul i toho sráče, co ti sem chodil brečet na rameno, jaký má výčitky, když tě šuká. Klárko, strašně to bolí, tak mi podrž, jo? Někdo tu svini musel potrestat, tak jsem to zkrátka byl já. A byla to ta nejsnadnější věc na světě. Sebral se a vodtáhnul, ani se nevohlíd. Ještě pořád si myslíš, že mezi váma něco bylo? Jo? Podívej, kam jsi to došla. Podívej se a zkus mi říct ještě jednou, že mě nepotřebuješ.

Klára: O čom to, preboha, hovoríš?

Antonín: O nás. Mluvím o nás dvou. Protože my jsme jiný. Nepatříme do těch sraček. My ne. Hned jsem to na tobě poznal, když jsem tě viděl. Ty nejdeš jenom tak. Jenom nevidíš tu špínu, která se ti plete pod nohy. Ale to nevadí, protože já taky nejdu jenom tak. Jdu před tebou a všechno to odklízím a jestli jsem přítom celej zasranej, je mi to jedno. Nějak tě vochráním, nějak už to zařídím. Mám čistý ruce. Mám chladnou hlavu. A hořící srdce. Sáhni si. Chyť ho! Rozmačkej tu žhavou svini!!!

Antonín: Vodu...

Klára (zařve): Vypadni!!

Antonín se pomalu zvedne, působí dezorientovaně a obrací se k odchodu. Klára upřeně hledí do zdi, ozve se rána způsobená pádem těla na zem. Klára se otočí, vidí, že Antonín omdlel. Zůstal ležet nohama a částí trupu v obýváku, hlavou a rameny v předsíni – je tam zhasnuto.

Klára na to chvíli šokovaně a s odporem zírá, Antonín nehybně leží. Klára si nepřítomně zapálí cigaretu, dá si pár rychlých šluků a klekne si k Antonínovi. Má strach, ale je asi i zvědavá. Vztáhne ruku s cigaretou k Antonínovi a zase ji stáhne zpátky, dá si šluka, zhluboka vydechne a pomalu natáhne ruku, špička hořící cigarety se dotkne hřbetu Antonínovy ruky, Klára ji tam drží pár okamžiků, pak se Antonínova ruka zachvěje a Klára polekaně stáhne svojí ruku zpátky a dá si dalšího nervózního šluka.

Antonín nejeví známky přicházejícího vědomí. Klára opět vztáhne ruku s cigaretou, zároveň jako by byla zděšená z toho, co dělá. Tentokrát pálí Antonína trochu delší dobu a jaksi cílevědoměji. Antonínova ruka se po několika okamžicích pohne, o větší kus než poprvé, Klára skoro nadskočí a stáhne ruku zpátky.

Klečí na zemi a celá se trochu třese, je slyšet zvuk, jako by se někdo sbíral ze země, Antonín mlčky sedí proti Kláře a dívá se na ni. Vztáhne ke Kláře ruku a téměř něžně ji chytí za zápěstí. Přitáhne Klářinu ruku s cigaretou k sobě a přitiskne ji k té svojí tak, aby ho cigareta pálila na stejném místě jako předtím. Klára se mu snaží ruku vyškubnout, ale Antonín ji drží pevně – ale ne hrubě - cigareta pálí dál.

Klára se třese a pak se tiše rozpláče. Antonín ji pomalu pustí a dívá se na ni.

Klára potlačí pláč, vyčistí si nos a podívá se na něj, vystrašeně, ale ne jenom vystrašeně – je v tom i smutný zájem.

Antonín: Jmenuju se Antonín. Antonín Rusnák.

Klára: V poslednej dobe som často mala pocit, že sa na mňa niekto pozerá.

Antonín mlčky přikývne.

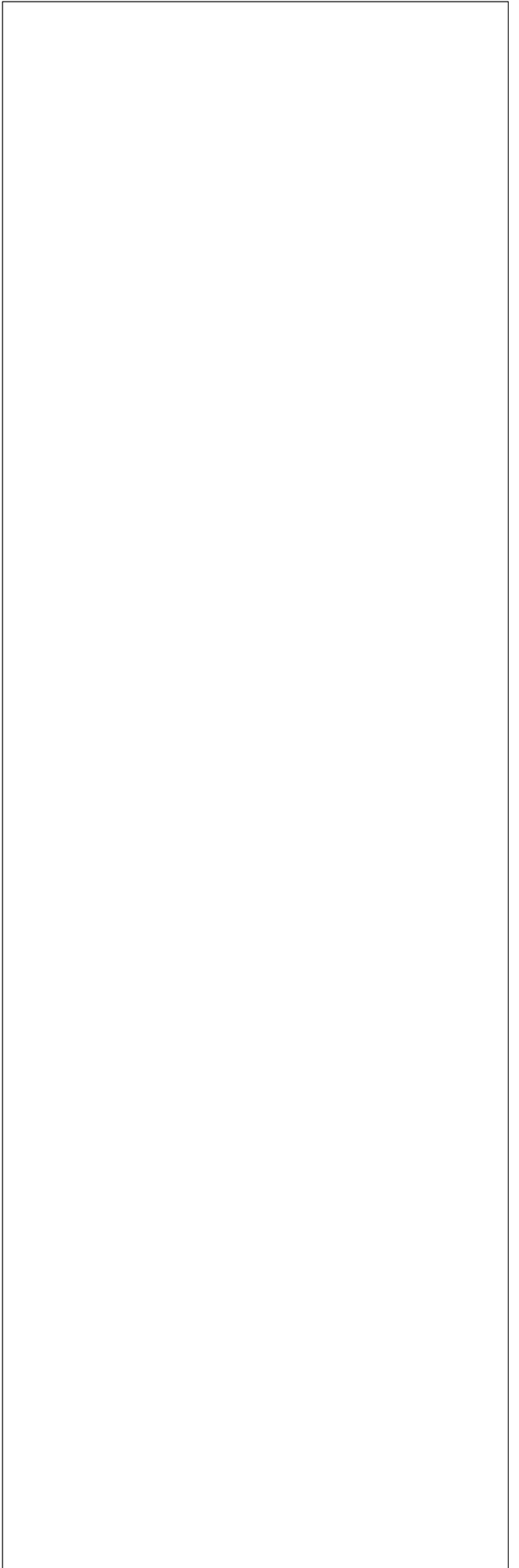
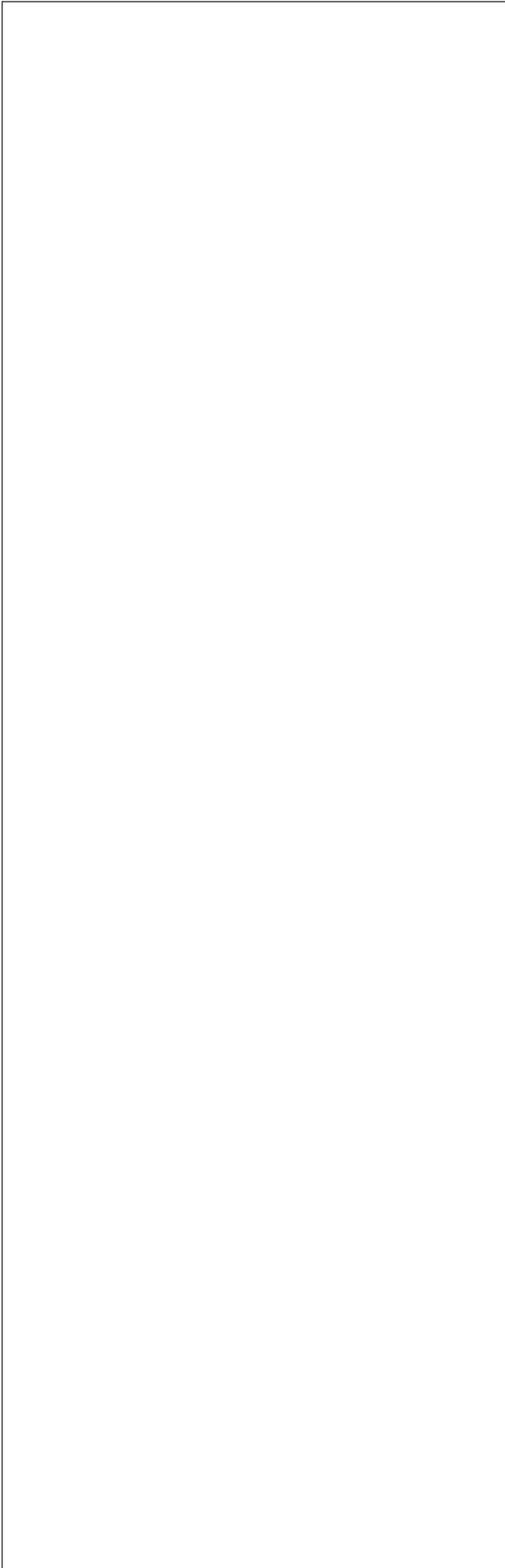
Antonín mlčí.

Antonín mlčí, pak pomalu přikývne, zvedne se a odejde do předsíně, Klára zůstane klečet na zemi, za pár okamžiků uslyší bouchnutí domovních dveří. Ještě jednou potáhne z cigarety a taky se zvedne, zahodí cigaretu na zem, zašlápne ji a zírá před sebe.

Klára: Už nikdy sa na mňa nesmieš pozerat'.

Klára: Ty si tá priepasť, Antonín. A ja do nej nechcem spadnúť. Bež už preč.

Obraz 104**Ulice před Pavlovým domem**

EXT – REAL – NOC

steadicam

Otřeseně vyhlížející Antonín jde po ulici, dojde k autu a nastoupí do něj. Na druhý pokus se auto rozjede, jede dost rychle, v zatáčce dostane smyk, dotočí se, aniž by do něčeho vrazilo a zůstane stát téměř napříč noční ulicí s rozsvícenými světly. Antonín sedí v autě, hlavu si opírá o volant. Po chvíli kdosi zaťuká na okno, Antonín nereaguje, po druhém zaťukání ale zvedne hlavu a přes okénko vidí Pavla. Antonín otevře dvířka u sedadla spolujezdce, Pavel ale dál stojí na místě. Antonín vystoupí, pustí Pavla na místo řidiče a sám si sedne vedle něj. Pavel s dobře skrývaným potěšením nastartuje auto a rozjede ho.

Obraz 105 Změna**V autě (město)**

EXT/INT – REAL – NOC

low loader

Pavel řídí, občas se po očku podívá na Antonína, ten se upřeně dívá před sebe. Na jeho tvář občas dopadne světlo pouliční lucerny nebo protijedoucího auta.

Antonín se dál dívá před sebe,.

Pavel zastaví.

Pavel: Bavit ses? Doufám, že ses bavil skvěle. Víš co? Jseš v prdeli. Všechno vědí.

Antonín: Musíš bejt rád.

Pavel: To si piš.

Antonín: Jakej máš plán? Vždycky máš plán.

Pavel: Nechaj mě odejít. Pojedu pryč.

Antonín: Dostaneš delší šňůru, pejsku. To je prima, pejsku. *(zasměje se)*

Pavel: Jo, klidně se tak dohodnu. Když se svině chtěj žrát navzájem, klidně jim pomůžu.

Antonín: Tohle bylo moje auto. Docela spolehlivej stroj, jenom ta kastle mi přijde hnusná. Teď už je to asi jedno.

Pavel: Jsi magor. Svině a ještě k tomu magor.

Antonín: Zastav mi tady. Měla by tu bejt řeka.

Obraz 106 Změna**Nedaleko řeky**

INT/EXT – REAL - NOC

Auto zastavuje, Antonín otevře dveře, ale nevystupuje

Pavel na něj upře otrávený pohled.

Antonín pokývá hlavou. Nepřítomně se dívá před sebe, nervózně si zapaluje cigaret, potáhne, nemá se k odchodu.

Antonín pokývá hlavou.

Antonín se vysouká z auta a odejde pryč.

Antonín: Něco jsem ti potřeboval říct. Nevíš, co to mohlo bejt?

Pavel: Už mi nic neříkej.

Pavel: Chceš, abych zůstal a držel tě za ruku? Dojemný. Já tě nebudu držet za ruku.

Obraz 107**Pavlův byt (ložnice, obývací)**

INT – ATELIER – NOC

Klára se zvedne z postele, pomalu jde ke stolku s telefonem, listuje v Pavlově notýsku a pak vytáhne dlouhé číslo.

Je slyšet dlouhé vyzvánění, pak se ozve dálkou zkreslený, nesrozumitelný Tomášův hlas.

Telefon mlčí, Tomáš zavěsil. Klára sedí na posteli se sluchátkem v ruce, svalí se a stočí do fetální polohy.

Klára: Ahoj, to som ja.

Klára: Prepáč. Asi by som ti mala povedať niečo o Pavlovi.

Klára: Ty prepáč.

Obraz 108**Pavlův byt (předsíň, obývací, kuchyně)**

INT – ATELIER – NOC (šero)

Pavel přichází domů, neodkládá si a projde do obývacího pokoje. Rozsvítí, vidí nepořádek po „návštěvě“, neumyté talíře skleničky, roztahané věci, shrnutý koberec, kde ležel Antonín.

Na bílé stěně obývacího pokoje je velkými písmeny nastříkaný nápis „SVINĚ!“ S nepřítomným výrazem začne uklízet nepořádek. Jako by pro sebe přítomně mluvil.

Pavel se uprostřed činnosti zastaví.

Pavel: Co si myslíte, že víte? Nevíte nic. Já nežiju tady, já žiju tady (*ukáže si na hlavu*). Každou chvíli se tam něco narodí, jsou to věčné věci. Něco co přežije všechno tohle svinstvo, až ze všech těch hlášení, co o mně napsali, z těch hlášení, co jsem napsal, zbyde míň než prach. Mám takovou povinnost a na ničem jiném nezáleží. Co si myslíte, že o tom víte? Jsem hlava připravená pro věčnost.

Pavel: Jsem prach.

Obraz 109**Ulice**

EXT – REAL – NOC (šero)

Klára jde pomalu zastrčenou ulicí, u obrubníků před domy stojí popelnice. Klára míjí dva pubertáky, jsou opilí, ale tiší. Stojí nad jednou popelnicí, otevřeli ji, a teď se snaží zapálit její obsah, což je - vzhledem k tomu, jak se kymácejí – docela obtížné. Podaří se jim to, pubertáci na sebe něco nesouvisle šeptají, asi mají strach.

Klára jde dál, je vidět, že ta popelnice nebyla zapálená zdaleka první, chodník lemuje několik ohýnků.

(začátek hudby)

Obraz 110
Před ubytovnou
EXT – REAL – RÁNO

Před ubytovnou stojí sanitka s poblikávajícím modrým světlem. Přichází Klára a otevírá dveře ubytovny, z nich vynášejí sanitáči na nosítkách Darinu, zjevně má bolesti a drží se za břicho, na normální porod je ještě moc brzo, na noční košili je vidět krvavá stopa.

Klára jim dělá místo, aby mohli projít. Darina zaregistruje Kláru a křečovitě se jí chytne za ruku. Sanitáči se snaží jít s nosítky dál, Darina se pořád drží Klářiny ruky a táhne tak Kláru k sanitce. Sanitáči ji nakládají do sanitky, Darina na Kláru něco volá, dozadu nastupuje i doktor, naznačí Kláře, ať nasedne taky.

Obraz 111**V sanitce**

EXT/INT – REAL – RÁNO

Klára se nasouká do sanitky a sedne si vedle nosítek, naproti doktorovi. Darina se jí pořád drží za ruku, Klára jí dá druhou na čelo, cosi říká.

Sanitka se rozjede s puštěnou houkačkou, Klára pořád drží ruku na Darinině čele, podle pohybu úst se zdá, že cosi říká.

Za chvíli se sanitka zastaví a houkačka vypne, je ale pořád slyšet motor a majáček svítí dál. Klára se přes řidiče podívá ven a vidí, že sanitka stojí u přejezdu se spuštěnými závory a blikajícími červenými světly.

Pomalou už se rozednívá, Darina pořád vzdychá, teď už trochu klidněji. Přes přejezd jede nákladní vlak, Klára pořád drží Darinu za ruku, ale teď se dívá na něj, jako by počítala vagóny.

Sanitka dál stojí na přejezdu a čeká až vlak přejede. Stane se, zvednou se závory a sanitka se rozjíždí, proti jde cyklista vedoucí kolo. Klára se dívá z okna, jejich pohledy se střetnou.

Obraz 112**U řeky**

EXT – REAL – RÁNO

swissjib

Antonín leží na zemi na břehu řeky, někde v místě, kde řeka opouští město, břeh je zaneřáděný nějakým městským bordelem, možná zbytky nějaké konstrukce, možná vrak auta.

Antonín spí, je časně ráno. Mimo obraz na něj promlouvá houbší, snad i starší ženský hlas.

Antonín otevře oči, pomalu se sebere, rozhlíží se, pak upře pohled na hladinu řeky.

Antonín vstupuje do vodního toku. Odhazuje do vody průkaz a svůj papírový pytlík, drží v ruce pistoli, nechá ji omývat proudem.

Zvedne oči, na obloze vidí krvavý úsvit.

Vytáhne ruce z vody a rozpřáhne je, zezadu na něj dopadne kužel světla nějaké svítilny nebo reflektoru, od vody se odráží modré poblikávání policejní sirény.

Konec

Hlas (m.o.): Vstávej a připrav se.

Antonín (m.o.): Jede sem major a kapitán? Slyší mě major a kapitán?

Hlas (m.o.): Já tě slyším.

Antonín (m.o.): Pamatuješ si moje jméno? Nesmíš zapomenout moje jméno.

Hlas (m.o.): Jmenuješ se Antonín.

Antonín (m.o.): Máma to tak chtěla... Měl jsem hodnost poručíka. Už je to dávno, ale ty nezapomeneš. Byl jsem tady.

Hlas (m.o.): Nezapomenu nic, Antoníne. Nezapomenu nic, poručíku.

Antonín: Mrznou mi ruce.

Antonín: Nebe hoří.

Antonín: Je tu krásně.

